

The Lectures delivered at the
Fourth Saiva Conference

1913.

690

1.16

Published
by the
Saiva Sabah,
Palamecottah.

Printed at

THE PETHACHI PRESS, PALAMCOTTAH.

1915.

Price Annas 12.

Q 22

N 5

170390.

THE SAIVA SABAH, PALAMCOTTAH.

The Sabah was founded in 1880 and Registered in 1912 Under Act XXI of 1860. Its objects are: [1] to cultivate the Dravidian languages with a view to bring about a closer understanding between its different branches; to advance the social condition of the Dravidians and to unearth their ancient history so as to impress on them their common ancestry; [2] to exert an influence on holders of trust properties as to make them manage those properties in conformity with the needs of modern times; 3. to popularise the Dravidian Religion; 4. To induce the Dravidians to love as much as possible other religions without contempt and the disagreeable doctrines in them without hate.

1. Religious classes.
2. Popular meetings.
3. Researches in South Indian History.
4. Annual Conference.
5. Publication of Tracts, etc.
6. A Library.
- and 7. Weekly lectures at its Head Quarters or in some popular centres.

All the Dravidians, [Tamilians, Telugus Malayallees, Kanarese, and Tuluvas] who are in sympathy with the objects are welcome to become its members.

Entrance Fee Rs. 4. Yearly Subscription Re. 1.

Life Member Subscription Rs. 25.

The latter, without paying any further subscription, will be life members.

The Pethachi Press, Palamcottah.

Printing works of all sorts such as books, Printed forms, Cheques, Handis, Account Books, Letter Headings, Visiting Cards, and other Miscellaneous Job Works, will be done neatly and quickly in requisite colors and in gilt at moderate charges in requisite sorts of Papers. Papers will be supplied from the press and billed for. All sorts of bindings are executed neatly and durably to the satisfaction of the customers in Marble Paper, Country or English Leathers, with ornamental works such as lettering, gilding etc. The whole income of the press belongs to the Saiava Sabah. Fixed and uniform rates are charged to all. A trial order is solicited. If necessary, estimate for works will be given by the manager.

M. R. RY,

T. PONNAMBALAM PILLAI AVL, M. R. A. S.
(RETIRED EXCISE COMMISSIONER OF TRAVANCORE)
PRESIDENT, 4TH SAIVA CONFERENCE, TENKASI.
1913.

திருச்சிற்றம்பலம்.

4-வது

சைவ மகா சங்கக் கட்டுரை.

பாளையங்கோட்டை, சைவ சபையாரால், வெளியிடப் பட்டது.

பேத்தாச்சி ப்ளஸ்.

1915.

10. வண்டமிழ் மொழியை வளர்க்குமா நெங்ஙனம். 108-123.
ஸ்ரீமத். A. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள், Clerk
S. I. R. agent's office, திச்சிரபுரம்.
11. பாண்டி நாடும், பேளத்தப் பள்ளியும். ... 124-130.
ஸ்ரீமத். R. அரிகரமையர் அவர்கள், தமிழ்ப் பண்டிதர்
ஹைஸ்கூல், அம்பாசமுத்திரம்.
12. அறமும், அறஉரிமையும்.... ... 130-138.
ஸ்ரீமத். இலக்குமணப்போற்றி ஐயா அவர்கள்,
தச்சநல்லூர்.
13. ஆசாரச் சீர்திருத்தம். 138-145.
ஸ்ரீமத். சாதுகணபதிபந்துலு அவர்கள், B. A., B. L.,
வக்கீல், திருநெல்வேலி.
14. சமயம் யாது? 145-155.
ஸ்ரீமத். S. N. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள், B. A.,
பாளையங்கோட்டை.
15. அன்பும், சிவமும். 155-162.
ஸ்ரீமத். V. P. காந்திமதிநாத பிள்ளை அவர்கள், B. A.,
வக்கீல், அம்பாசமுத்திரம்.
17. சைவமும், புராண இதிகாசமும். 163-178.
ஸ்ரீமத். V. M. கலியாண சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்,
B. A., B. L., வக்கீல், வண்ணார்பேட்டை.

திருக் குற்றாலம்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்—தேவாரம், பண்—குறிஞ்சி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வம்பார் குன்றம் நீயேர் சாரல் வளர் வேங்கைக்
கோம்பார் சோலைக் கோல வண்டு யாழ் செய் குற்றாலம்
அம்பால் நெய் யோடு ஆடல் அமர்ந்தான் அலர் கொன்றை
நம்பான் மேய நன்னகர் போலும் நமரங்காள் (க)

பொடிகள் பூசித் தொண்டர் பின் செல்லப் புகழ் விம்மக்
கொடிகளோடு நாள்விழ மல்கு குற்றாலம்
கடிகொள் கொன்றை கூவிள மாலை காதல் செய்
அடிகள் மேய நன்னகர் போலும் அடியீர்காள். (உ)

செல்வம் மல்கு செண்பகம் வேங்கை சென் றேறிக்
கோல்லை முல்லை மேல் அரும்பு ஈனும் குற்றாலம்
வில்லினெல்க மும்மதி லெய்து வினைபோக
நல்கு நம்பான் நன்னகர் போலும் நமரங்காள். (ங)

பக்கம் வாழைப் பாய் கனியோடு பலவின் தேன்
கோக்கின் கோட்டே யைங்கனி தூங்கும் குற்றாலம்
அக்கும் பாம்பும் ஆமையும் பூண்டோர் அனல் ஏந்தி
நக்கன் மேய நன்னகர் போலும் நமரங்காள். (ச)

மலையார் சாரல் மகவுடன் வந்த மடமந்தி
குலையார் வாழைத் தீங்கனி மாந்தும் குற்றாலம்
இலையார் குலம் ஏந்திய கையான் எயில் எய்த
சிலையான் மேய நன்னகர் போலும் சிறு தொண்டர். (ஊ)

மைமா நீலக் கண்ணியர் சாரல் மணிவாரிக்
கோய்மா ஏனல் உண் கிளி ஓம்பும் குற்றலம்
கைமா வேழத்து ஈர் உரி போர்த்த கடவுள் எம்
பெம்மான் மேய நன்னகர் போலும் பெரியீர்காள். (சு)

நீலம் நெய்தல் தண் கனை சூழ்ந்த நீர் சோலைக்
கோல மஞ்ஞை பேடையோடு ஆடும் குற்றலம்
காலன் தன்னை காலால் காய்ந்த கடவுள் எம்
சூலபாணி நன்னகர் போலும் தொழு வீர்காள். (ஏ)

போதும் போன்னும் உந்தி அருவி புடைசூழக்
கூதல் மாரி நுண் துளி தூங்கும் குற்றலம்
மூதூர் இலங்கை முட்டிய கோளை முறைசெய்த
நாதன் பேய நன்னகர் போலும் நமரங்காள். (அ)

அரவின் வாயின் முள் எயிறு ஏய்ப்ப அரும்பு ஈன்று
குரவம் பாவை முருகமர் சோலைக் குற்றலம்
பிரமனோடு மாலறியாத பெருமை எம்
பரமன் மேய நன்னகர் போலும் பணிவீர்காள். (க)

பெருந் தண் சாரல் வாழ்சிறை வண்டு பேடை புல்கிக்
குருந்தம் ஏறிச் சேவ்வழி பாடும் குற்றலம்
இருந்துண்டேரும் நின்னுண்சமனும் எடுத்தார்ப்ப
அருந்தண் மேய நன்னகர் போலும் அடியீர்காள். (ஐ)

மாடவீதி வருபுனற் காழியார் மன்னன்
கோடல் ஈன்று கொழுமுனை கூம்பும் குற்றலம்
நாடவல்ல நற்றமிழ் ஞான சம்பந்தன்
பாடல் பத்தும் பாட நம்பாவம் பறையுமே. (ஓக)

திருச்சிற்றப்பலம்.

PREFACE.

IN accordance with the desire of a number of gentlemen present at our Third Conference that, with a view to popularize the sabah and its work, a few sessions of the conference should be held in places other than Palamcottah, it was decided to hold the Fourth Session of the saiva conference at Tenkasi. The reasons which determined the selection of Tenkasi as the place of meeting of the Conference were two fold. Firstly, Tenkasi being very near to Courtallam, it was thought an opportunity would be afforded to the numerous Visitors to the conference to pay a visit to that Sanitarium and enjoy the blessings of its bracing climate and picturesque Scenery, even if it be for a brief while. Secondly, Tenkasi is the centre of a large number of small towns and villages principally inhabited by devout Sivites. And it was hoped that the holding of a session of the Conference at Tenkasi would not only meet with the wishes of a large number of ardent sympathisers with the work of our Sabah, under whose auspices the Conference is held annually, but also evcke a corresponding help and support from them which would ensure the success of the Conference. In these expectations we were not disappointed. Among the numerous gentlemen who came forward with their generous support and helped the Conference carry on its work without a hitch, it would be rather difficult to single out anybody for special praise. It is not our purpose to make invidious distinctions in a case of this kind where one and all of our friends vied with each other in making the Conference a success. However, we think we will be wanting in gratitude if we do not accord our thanks to M. R. Ry. *Muthukaruppa Pillai* Avergal, timber merchant of Tenkasi, to whose assistance financial and other-

wise, the success of the Conference is due in no small measure.

OUR thanks are also due to the Pillamars of Tenkasi who generously contributed, from the funds of the local Saiva Sabah, a sum of Rs 150/- towards the expenses of the Conference and to the Mudaliars of Alvar-kurichi for various kinds of assistance rendered by them.

THE Conference was well attended throughout its sittings. Over two thousand men, including the delegates, assembled daily in the spacious pandal erected near the Railway Station of Tenkasi.

THE Essays read and the lectures delivered at the Conference covered, as usual, a very wide field. But this year Special attention was devoted to the exposition of the Ancient History of the Dravidians: a subject which is of perennial interest to every one who feels proud to call himself a Dravidian, albeit it is one which is so little known and so little discussed.

THE Ancient History of the Dravidian Races is being slowly evolved from a number of published books and unpublished manuscripts. The labour involved in the task of evolving such a History is very great. He who would construct such a History or even a fragmentary portion of it has got to bring to his task an amount of patience and scholarship which few are able to command. Our grateful thanks are, therefore, due in a marked degree to M. R. Ry. *T. Ponnambalam Plliai Avergal*, Retired Excise Commissioner of Travancore, who has thought fit to spend his well earned rest after a strenuous public career in the cause of his Ancient people and their glorious literature. To a deep study of the Ancient Tamil classics, he has combined a critical spirit and an earnest-

ness of purpose which never fail to evoke the love and respect of all those who may be brought into contact with him. And the result of his labours in the field of the Ancient Dravidian History will, we have no doubt, ere long, assume a very tangible form. To him and other members of the Conference who discoursed on various chapters of our Ancient History, we tender our most grateful thanks.

QUESTIONS relating to our social progress also received marked attention at the hands of several speakers. The readjustment of our Religious and charitable foundations to our present educational and industrial needs by means of special legislation, if necessary, was demanded as a condition precedent to the progress of the rising generation in all the arts and industries of our land. The present system by which untold wealth is either locked up or frittered away in useless *tamashas* of various kinds as dictated by the whims and caprices of the so called heads of the Mutts was universally deplored. And hope was expressed that the leading public spirited men of our country will urge the adoption of measures, including the intervention of Government by means of a Special legislative enactment, if necessary, which will eradicate the present evil and conduce to place these foundations on a more sensible and truly religious and charitable basis.

THE one topic which claimed special attention on all hands is the scant recognition that is given to our Vernaculars by our University in the courses of study that

are prescribed by it for our college classes. The present tendency on the part of our University to shut out the Dravidian languages from the curricula of study prescribed for its students is deeply deplored, as likely to destroy even that small taste which our boys now feel for their Ancient Literature.

OUR thanks are due to the various lecturers who discoursed on these and other topics not only for the great erudition displayed by them but for the very ready way in which, in the midst of their various avocations, they responded to our invitation to speak at the Conference.

WE owe an apology to the public for bringing out this collective edition of the Lectures delivered at the Conference so late in the day. The reason for this is partly due to a few shortcomings in our Press which we hope to remedy soon with the help promised by M. R. Ry. *Pethachi Chettiyar Avergal* of Kanadukathan. The Press, itself, owes its existence to his kind patronage and is named after him. With the further help promised by him, it is hoped to enlarge and widen the work that could be turned out by us through our press. Our grateful thanks are due, in a special degree, to M. R. Ry. *Pethachi Chettiyar Avergal* not only for the generous help he has been so unstintedly giving to our work but for all the promises of future help and support so kindly held out by him.

Palamcottah
4th November 1915. } P. Minakshisundaram Pillai

WELCOME ADDRESS OF THE FOURTH SAIVA CONFERENCE HELD AT TENKASI.

Delegates, Ladies and Gentlemen,

It gives me great pleasure to offer you a most cordial welcome on behalf of the Saiva Community which our Sabah represents and on behalf of myself to this Fourth Saiva Conference assembled here in Tenkasi.

2. It is peculiarly appropriate that this annual meeting of Saivas should take place at this hallowed spot known as Tenkasi, the Benares of the south. Tenkasi is also in the immediate vicinity of Kuttalam which is not only the seat of a Siva temple of great sanctity and hoary antiquity but is one of the most salubrious health-resorts in Southern India annually visited by a large number of Ladies and Gentlemen from different parts of the presidency. Tradition puts down the account of the Temple as Thousand years, but there is evidence to show that it is much older. The charming natural sceneries and the lovely water-fall have been the theme of many a Tamil bard who has immortalised in verse the idealic beauty and grandeur of this spot favoured by God and man. Who among us has not read in our early school days the poem known as "Kuttala Kuravanji" in which is depicted the love ballad of the presiding deities- Kuttalanadhar and Vasandhavadhi. It is gratifying to feel that we are so near the blessed spot on which was enacted the divine drama of Siva's love.

3. The date of the annual celebration of this year's Saiva Conferance is so conspicuously near the date of His Excellency the Viceroy's birthday that one feels it his duty to refer to the joyous event for which preparations are a-foot throughout the length and breadth of our motherland.

It is superfluous for me to dilate on the many virtues of the illustrious statesman who presides over the destinies of the Indian Empire to-day and the reasons why it has been everywhere resolved to celebrate the 20th June in India; but I feel that as the Tinnevelly District has had its share of troublous times of unrest and distrust I should make a remark or two:— It is an undisputed fact that in His Excellency Lord Hardinge we have a noble and generous-hearted viceroy. His reforms calculated to improve the health of the people and to enhance the intellectual and material prosperity of this country are manifold. On the life of such a popular Viceroy a dastardly attempt was made which caused universal indignation and horror; but this outrage on his sacred life has not lessened his general faith in the Indian People and his good-will and affection for them. He is still unfaltering in the progressive steps he has been taking in the matter of reforms. Is it not then our duty to show our gratitude in a fitting matter and to show as often as possible how much we abhor the outrage, so that the miscreants who did it and those of his type may know that the country is not with them and in fact detests them. The celebration therefore is an expression of our feelings of gratitude at the Providential escape and speedy recovery of His Excellency the Viceroy and is a proof positive to the world at large in what contempt we hold the anarchists and their reasonable methods.

India has enjoyed undisturbed peace and prosperity for 60 years and every student of contemporary history will concede that there has not been a better or more beneficial Government under the sun. Let us therefore be

loyal to the core to the British Raj on whose stability alone our future happiness and prosperity completely depend.

4. Ladies and Gentlemen:—It was originally announced that Dr. Sri Kantha M. A., Cantab, Colombo, would preside over the deliberations of this session of the Conference. The Saiva Sabah could not have chosen a better President than that distinguished and enlightened Scion of a most prominent Dravidian family from the other side of the water who though a Sivite like ourselves combines within himself the wisdom and experience of both the east and the west. The Dravidians of Ceylon are a class of progressive people. They have sought wisdom and wealth in foreign lands and have succeeded wonderfully. They have pluck, energy and indomitable perseverance. Sri Kantha is an illustrious member of that race who with the advantage of his liberal education continental travelling extensive reading and scholarly knowledge of Tamil and love for his mother tongue is the best fitted to occupy the chair this evening and the succeeding two days. But Ladies and Gentlemen, we suddenly find that Dr. Sri Kantha has been incapacitated to preside. Nevertheless the Sabah has no reason to be discouraged. We have always near us a ready and willing personage to render us timely and adequate help on any emergency. That personage is also an illustrious inhabitant of that island, a highly revered and respected retired public servant always prepared with his store of knowledge and learning to come to the forefront and do all that is needful for the well-being and amelioration of the Siva community. To whom else do I refer than our distinguished brother M. R. Ry. Ponnambalam Pillai Avl., Retired Commissioner of Salt and Abkari, Travancore. To you Sir, President elect, we are highly indebted for the consent you have so

kindly given to preside over the deliberations of this Conference notwithstanding that you have been taken by surprise and the little or no notice that we have given you. On behalf of this Sabah I assure you that we feel deeply greatful to you and cherish in the core of our hearts an inestimable love and regard for you. Despite the sharp interval between our request and the commencement of our Conference we are confident that with your profound knowledge and wide experience you will be more than equal to the occasion and once more do I thank you on behalf of the Sabah for the extreme kindness with which you have saved the situation.

PRESIDENTIAL ADDRESS.

4th Saiva Conference

13th June 1913.

The President and Gentlemen of the
Reception Committee!

On behalf of the delegates and other gentlemen present here, I beg to thank you for the warm welcome you have given to one and all of us to this sanitarium full of animating scenes and exhilarating influences, rendered doubly sacred by the existence of two celebrated shrines, and the famous water-falls, on which the stale work of sanctity has been interpreted by the great Saiva Saints, and the hospitality you offer us. you need not be anxious about our comforts. We know the incoherent difficulties attendant on such occasions and we would take the deed for the will if by inadvertance there were any short comings but we are sure that there will be none.

2. It is indeed an auspicious circumstance that this annual meeting should so happen as to take place about the time of the celebration of the birthday of our beloved Viceroy, who has become an incarnation of all that is good under the sun in the eyes of the subjects of this magnificent Empire, from the Himalyas to Cape Comorin. Mr. President! you voice the 315 millions of souls who inhabit it when you refer in affecting terms to the dastardly attempt made on the life of such a noble and a benign ruler, which sent a thrill of shudder throughout the length and breadth of this vast continent and causes universal indignation in the heart of every man from the Peasant to the Prince. There is no second opinion that since Lord Hardinge set his foot on the Indian soil, he has been endeavouring to study the interests of the subject population and make them as happy as possible. In this light, how horrible it is to think, that one of our own misguided brethren, should have been the author of the deed-particularly when he was with his devoted wife, the great Mahalechmi of the day. I should even say the great heroine who came out of the ordeal successfully. Certainly it is refreshing to find that the Viceroy has not in any way been wounded by the act of the would-be assassin either during the hours of his extreme suffering or since his recovery. His Government has been moving as steadily as if nothing, out of the way, had occurred and without taking any retrograde step in the shape of vindictive and repressive measures, as was the wont with some of our previous rulers. I mean during the Hindu and Mahomedan periods. Let us therefore in all humility pray to Lord Siva to vouchsafe a long and happy life to our noble-hearted Viceroy and his excellent Lady and to keep them out of harms way.

3. I am more sorry than anybody else that Dr. Sri-Kantha, a scion of the most prominent Dravidian family in Ceylon has not been able to be present here, and illumine

this assembly, by presiding over it and guide it with the aid of his wise counsels and vast erudition. I am aware that if it was in his power, he would have responded to the call but Providence has decreed otherwise and we have to bow to the inevitable.

4. Ladies and Gentlemen, I thank you heartly for the honor you have done me in electing me as your President. There is no doubt that it is a great inconvenience to me, that you should have approached me at the last moment. But the call of duty is more sacred to me than anything else. When I retired from the service of His Gracious Highness, the Maharaja of Travancore, who has always shown me great consideration, I made up my mind to devote the remaining days of my life in the cause of our Mother-land, our ancient language and our ancestral religion.

5. It should not be thought that I am a stranger in your midst. I belong to the same stock as you do. I speak the same language as you do. I observe the same manners and customs as you do. I profess the same religion and cherish the same ideas. From time immemorial, the connection between India and Ceylon has been intimate. When you refer to the Puranic lore, you will find that the very soil we tread on in Ceylon, is, but Indian. It is a chip of the famous Himalyas, thrown into the Indian Ocean having been wrung out from the parent rock by the wrath of Vayu Bhagavan during his conflict with the thousand-headed Authisesha. It was there that the battles of the Rama-Ravana war were fought out between the Dravidians of Southern India on one hand and those of Ceylon on the other. If Ravana had ever ruled over Ceylon, a great ruler as he was, and with Visvakarma at his command, the Adam's Bridge or the Sedhu Bhandanam which defies all modern engineering skill must have been the bridge for

communication and traffic between India and Ceylon. I may mention here, that it remained intact till the middle of the 17th century, when it was cut asunder by a violent storm. The gigantic irrigation works of Ceylon were planned and constructed on the line of those works, conceived and executed by the Chola kings in the delta of the Cauvery. I should not omit to mention here that, when Prince Vijaya was driven into exile from Maghadah, he took refuge in Ceylon with his followers and founded a kingdom there. It was your generous king the Pandian that found a Royal bride for him and it was your magnanimous ancestors that found brides for his noble followers. We have not only been allied in this manner, but have been together whether as friends or as foes. While a large number of Indians are at this moment finding their livelihood in Ceylon, a smaller number of Ceylonese earn their wages in these parts.

6. Ladies and Gentlemen, this is a time when the whole population of the world have awakened to the evils of their social position and wish to mend matters. This is a time when the white man and dark man stand on the same platform and begin to fraternise. This is the meaning of the Universal congress of all races held in London year before the last. India too has been struck with the same mania. Before universal brotherhood is established, it is necessary that smaller barriers within larger divisions of the community should be demolished. This is what our Brahman brethren are doing in Southern India and elsewhere. You know that community is divided into thousand and one castes and sub-castes. The most advanced of them have not only been trying to do away with the sub-divisions but they have also gone out of their way to raise the backward classes from their fallen position. This is indeed a humanitarian act. While we feel thankful to them for these forward movements, we should not fail to

follow in their footsteps and practically testify that we appreciate them and more than all be benefitted by their precept and example.

7. What have we Dravidians done to bring about the desired millennium? I should say that we have done absolutely nothing. But the Saiva Sabah of Palamcottah under whose auspices, we have met here to-day has been attempting to bring something in the direction. It has not however advanced much from want of support and co-operation. From its name some of you may think that it confines itself to the propagation of the tenets of the Saiva Religion. The real meaning of the word Siva from which Saiva is formed is good. Thus true to the original meaning the Saiva Sabah has been doing good to the community at large in every way excepting Politics. Its main object is to bring together all the Dravidian Races, I mean all those who speak Tamil, Telugu, Canarese, Malayalam, and Tulu. At present instead of embracing each other as brethren, we treat each other as aliens and foment petty quarrels out of petty jealousies. The Andhra movement on one part of our Telugu brethren is meant to break away altogether from us, which will be suicidal to the national interests, but I trust that wise counsels will prevail. It may be asked how the Sabah proposes to attain the object in view. It is by the mutual study of all the Dravidian languages, by impressing on those concerned with our common ancestry and by popularising the broad principles of our ancient religion. Tamil being the mother of all the Dravidian languages, a study of it as well as that religion, must prove a common bond to unite them again. In a united condition, the Dravidians were so great as to be the commercial dictators of the then civilised world and to be the literary donors to the rest of India, for it was they that sought and granted alphabets to most of the languages

there including Sanskrit. Why should we not attain the same eminence again? It is my honest conviction that that position can be attained only in a united condition as it was in the days of yore. In order to stir up your patriotism and induce you to look back at the inspiring past, I will tell you how great your country was and how ancient and dominant was your language.

8. That part of the great continent where you live in, is called Dravidam (திராவிடம்) which is more correctly Tiruvidam (திருவிடம்), the eternal residence of the goddess of prosperity. Your language is termed by the sweet word Tamil. To show how great you were once, I shall in the first instance determine the limits of your ancestral land. At there is no direct reference to it in the ancient records of which you have every reason to feel proud, we should do so, by determining the boundaries of the land where Tamil was holding its supreme sway.

9. The Tamil language is spoken at present in the extreme south of India and in the northern and eastern parts of Ceylon. The total strength of the population speaking it is about 20 millions or 200 lakhs. It is admittedly one of the oldest languages of the world, and it is indebted to no other tongue extant on the face of the world for its parentage. In India, the present limits of the country where that language is spoken are, in the north a straight line drawn from Madras to the western ghauts, in the east and south the sea and in the west the western ghauts. About 700 years ago, Pavanandhi Munivar (பவணந்தி முனிவர்), a great jain savant in the Court of Siya Gangan (சீயகங்கன்) at Janakapuram near Conjeevaram, a tributary prince of *Kulotunga* Chola III, laid down the boundaries of the Tamil land as follows, in his Nannul (நன்னூல்) “குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடம் எனும் நான் கெல்லையி

னிருந்த தமிழ் கடல்" when translated, the lines mean thus
 'The ocean of Tamil existed within the four limits viz
 the eastern sea, Comorin, Coorg and Venkatam." In other
 words the northern boundary was Venkatan or the Tiru-
 pathy Hills, the eastern boundary was the Bay of Bengal,
 the southern boundary was Cape Comorin and the west-
 ern boundary was Coorg. As the number of boundaries
 given is four, Coorg has certainly to be counted as one and
 from the way they have been cited, it has to be considered
 as the western boundary. But on a reference to a map
 of India, it will be seen that Coorg lies almost in a line with
 Madras and in a south westerly direction from Tirupathy.
 It cannot therefore be the western boundary of the Tamil
 Country. In his commentary to the Silapathikaram (சிலப்
 பதிகாரம்) Adiyarkunallar (அடியார்க்கு நல்லார்) mentions in the
 "Venirkathy" வேனிற்காதை (story of the summer) that Ven-
 katam was mentioned as the northern boundary of the Ta-
 mil country, because "Vadugu" (வடுகு) and other provincia-
 lisms existed then on the north of it. It appears to me,
 therefore, that the name of Kudagu (குடகு = western country
 and which is the correct form of Coorg) was introduced to
 serve a similar purpose. It was then a famous and power-
 full state, Mysore not having attained the distinction it did
 under the *Bellala* Dynasty, and it was the first of the
 countries where Canarese was spoken to touch the northern
 fringe of the land of Tamil. If it was the intention of Pa-
 vanandhi Munivar to name the western boundary, he would
 have had no difficulty in mentioning the Arabian Sea or
 the western ghauts. But he appears to have had no such
 idea, and perhaps wanted to follow in the wake of his pre-
 decessors by leaving it alone, as it was well understood
 and therefore unnecessary to make any reference to it.
 This view is confirmed by the fact, that according to ac-
 cepted accounts the Malayalam Language had not even
 found its cradle at the time we speak of. Further from the
 inscriptions and copper plates that are to hand of the time

of Vascode gama, it does not appear that it had any *locus standi* excepting for a few terminations here and there which may be put down as the peculiarities of provincialisms. In the light of these remarks it has to be concluded that Coorg was meant as a dividing line between the Tamilaham or the Tamil Country in one hand and the Canarese on the other. It does not appear that the Tulu had come into existence at the time, and up to the present day it is no written language. If the sage desired to denote the line of demarcation between the Tamil and the Malayalam Countries, he would certainly have made mention of the western ghauts.

10. It is a significant fact that the southern boundary of the Tamilaham is given as Comorin (Cumari). For there must have been *terra firma* down south that point, though not quite contiguous to it, as in the days of Ramayana (Vide canto 41 Kishkintha Kandam, Valmiki). It is probable that the jain saint had in view the numerous islands in the eastern seas of the Asiatic continent. For the languages that are spoken at present in the Malaya Peninsula and the islands of Sumatra, Bornes, Celebes and others about them are akin to Tamil and the relationship that exists between them and Tamil is the same as that exists between the latter and the other Dravidian tongues. In speaking of Kumari or Comorin, people call it either as a river, hill or sea and do not call it as a promontory. But at the time we speak of, it must have been as such. For, we find that the sea was washing those regions, as it does now, earlier than the first century of the Christian Era as Grecian and Roman writers such as the unknown author of the Periplus of the Erythrean Seas, Ptolemy and Pliny speak of the navigation round Cape Comorin. No special mention was made of Ceylon in the Nannul as it was considered to have formed part and parcel of Southern India. For, I

have already, brought to your notice that the Adam's Bridge connecting India with Ceylon was intact till the advent of the Portuguese.

11. The next record to which I propose to refer is the Silappathikaram (சிலப்பதிகாரம்) the chapter on anklet. From that work which belongs to the second century of the Christian Era, if not to an earlier period, I quote the following words with which the eighth chapter-the Venil kathay (வேனிற்காதை-the story of the summer) opens. viz “நெடியோன் குன்றமும், தொடியோள் பௌவமும். தமிழ்வரம்பறுத்த, தண்புனல் நாட்டு.” These lines may be translated thus “The hill of the tall individual and the sea of she with bracelet, determine the boundaries of the Tamil land fertilized by cool waters.” The hill referred to is Thirupathi (திருப்பதி) which contains a celebrated shrine dedicated to Vi hnu who is said to have once assumed such a huge form so as to reach the vault of heaven in order to arrest the arrogance of Mahabali. The sea of course, is the one washing Cape Comorin. From this we have to infer that the eastern and western boundaries were also the sea and that the Malayalam language had not sprung up. The following quotation from Sikandiyar (சிகண்டியார்) whose age I am not able to fix, assigns the same boundaries as those in the Venilkathay (வேனிற்காதை) Viz. “வேங்கடம் குமரிதீம்புனற் பௌமென் நிள்ளன்கெல்லை, தமிழது வடக்கே. These lines may be translated thus “The usual four limits of the Tamil land are Venkatam, Comorin and salt water seas.”

12. The next quotation I make is from Tholkapiyam (தொல்காப்பியம்) literally meaning the ancient classic. It is in fact the oldest work extant in Tamil in its integrity. This work is on Tamil Grammar conceived on scientific basis and developed on independent lines having no connection whatever with sanskrit or any other language on the face of the Globe. The latter part of the work deals with cer-

tain conditions of mind and it may therefore, be aptly called Mental Philosophy. It is said to have belonged to the period of the Second Academy of which I shall speak later on. The following is the quotation from Tholkappium to which I refer Viz., “வடவேங்கடம் தென்குமரி-யாவிடை தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து” “These lines may be translated thus.” The land between “Venkatam on the north and Comorin on the south is said to be the land where Tamil is spoken in this good world.” The boundaries given here are just the same as those given in the Silappathikaram.

13. The name Tholkappium is from its author Tholkappier [தொல் காப்பியர்] who was one of the dozen disciples of Agasthier who is said to have been the repository of all Tamil leaving and the author of the first Grammar in Tamil. Kakkaipadiniyar [காக்கைப்பாடினியார்] was another of his disciples and a contemporary of Tholkapier. Speaking of the land of Tamil he delivers himself as follows:—

“வடக்குந் தெற்குந் குடக்கும், குணக்கும், வேங்கடங், குமரி, தீம்புனற்பெளவ மென்றிந் நான்கெல்லை யகவயிற்கிடந்த.” These lines may be translated thus. The Tamil land lay between the four boundaries-Venkatam in the north, Comorin in the south and the salt-water ocean in the West and East. It may be added here that these boundaries do not in any way differ from those given by Tholkapier but Kakkaipadiniyar has specified the ocean limits which the former did not consider necessary.

14. I shall again refer to the Silappathikaram but to a different portion. It is the canto called the Kadukankathay (காடுகாண்காதை the scene in the forest.) I quote the following six lines (17-22) from it. Viz.

“அடியிற்றன்னள வரசர்க்குணர்த்தி
 “வடிவேலெறிந்த வரன்பகைபொருது
 “பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்

“குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல்கொள்ள

“வடதிசைக்கங்கையு மிமயமுங்கொண்டு

“தென்றிசையாண்ட தென்னவன்வாழி.”

This may be translated as follows:—

“The foaming sea being impatient of the impudence of the
 “Pandiya, who in order to convince his contemporary
 “sovereigns of the extent of his empire (went to the sea
 “shore) indicated some of the boundaries by means of his
 “foot and then sent forth his arrow to point out the other
 “limits it rose and swallowed it from the Pahurully River
 “up to Comorin with all its chain of hills. After this event,
 “the Pandian extended his dominions up to the Ganges and
 “the Himalyas and ruled over them from the south. Pros-
 “perity be to such a king.” It will be seen from the above
 that பஹுள்ளி River was one of the boundaries of the Pan-
 diya kingdom and in all probability the southern one. For
 a further elucidation of the subject, we have to refer to the
 commentory of Adiyarkunallar (அடியார்க்குநல்லார்) to the
 story of the summer in the Silapathikaram. There speak-
 ing of kumari (குமரி) the commentator says that it stands
 for a river in the southern direction. Then he introduces
 the interrogation why the name of Kumari is mentioned as
 an ocean rather than a river and answers it thus. To-
 wards the close of the first deluge, the first academy which
 flourished in south Madura for a period of 4440 years also
 came to its end. It consisted of 4449 members, beginning
 with Agasthya and others and they composed innumerable
 works in all departments of learning. The assembly was
 patronised by 89 Pandiyas beginning with Kaisinavaluthy
 (காய்சினவழுதி) and ending with Kadungkone (கடுங்கோன்) and
 seven of these sovereigns were themselves authors who
 submitted their works to it. One of these seven was a
 commentator of Tholkappium (தொல்காப்பியம்) and his name
 was (சிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன்) Nilantharuthiruvirpandian.

About that period the northern boundary of the southern portion of the Pandiyan dominions was Pahrulliyaru (பஹ்லியாறு) and the country that lay between it and Kumar (கும்ரி) was 700 kathams (7,000 miles) in extent (length) and it consisted of the following divisions. Viz.

1. Tenganadu (தெங்கநாடு)
2. Madurainadu (மதுரைநாடு)
3. Munpalainadu (முன்பாலநாடு)
4. Pinpalainadu (பின்பாலநாடு)
5. Kuntrakkadu (குன்றக்காடு)
6. Kunakaraikadu (குணக்காரைக்காடு)
7. Kurumpanainadu (குறும்பனைநாடு)

8. The various mountains. Districts of Kumari, Quilon etc. including forests rivers and cities up to the northern limits of the high mountains close to the Arcadian Kumarie.

Adiyarkunallar (அடியர்க்குநல்லார்) adds that these facts are also evident from the commentory of Nakkirar (நக்கீரர்) to the Agaporul by Erayanor and also from the preface to the commentory of Tholkappium by Elampuraner (இளம்பூரணர்.)

15. The following inferences have to be drawn from the foregoing.

(1) That as the northern boundary of the southern portion of the Pandian dominions was the river Pahrully (பஹ்லியாறு) those dominions extended further south.

(2) That the distance from Comorin to Pahrulliar (பஹ்லியாறு) was 7000 miles.

(3) That the first Tamil Academy or Sangam or Punarkuttu (புணர்க்கூட்டு) or Kudal (கூடல்) flourished in southern Madura for a period of 4440 years.

(4) That 89 Pandian Kings patronised it and that some of them who were themselves authors submitted their works for the criticisms of that literary society.

(5) That there were 4449 members in all and Agasthiya was the foremost of them.

(6) That there was more than one deluge.

(7) That the first deluge destroyed the city of southern Madura along with the country extending from the Pahrully (பஃறுள்ளி) to Comorin a distance of 7000 Miles in length.

(8) That, after the preceeding event, the Pandians extended their rule over the country between the Himalyas and the Cape Comorin including the regions watered by the Ganges.

(9) That there was a second deluge which destroyed the second Sangam.

16. It may be noted here, that a reference is made to the Pahrulliyaru (பஃறுள்ளியாறு) in the ancient classic of Purananuru (புறநாடாறு) which goes to show that it is not a natural stream but an artificial channel excavated at the instance of a Pandian by the name of Vadimbu Alumba Nintra Pandian (வடிம்பு அலம்ப நின்ற பாண்டியன்) alias Pal ya-ga chalai muthu kudumy peruvaluthi (பல்யாகசாலமுத்துக்குடும்பெருவழுதி) Vide stanza 9 of Purananuru (புறநாடாறு) as a line of demarcation between the extreme southern portion of the dominions and the portion referred to above as lying between that water course and Cape Comorin. This fact is evident from the statement of the commentator Adiyarkunallar [அடியார்க்குநல்லார்] as already quoted by me. Further again the expressions Pahrully [பஃறுள்ளி] and Vadimbu Alumbu [வடிம்பு அலம்பு] are significant and carry with

them a historical account of their origin. The term Pah-rully means many drops. This evidently means that the artificial channel was fed by many rivers and as I shall point out later on it is likely that the united waters of some of the river systems of Chinese Empire were discharged into it. The expression Vadimbu Alambu [வடிம்பு அலம்பு] converges towards the same meaning which may be put down as "washed by the surplus waters."

17. It is now high time for us to enquire whether there was any continent in existence as is suggested in the foregoing paragraphs. It has been stated by scientists particularly by geologists and naturalists that the vast area of salt water which at present goes by the names of Indian and Pacific oceans beginning from Madagascor and Scys-hells on the eastern coast of Africa and passing through the islands of Mauritius Remon and Ceylon and those of the Indian Archipllago such as Java, Sumatra, Celebes, Borneo, New Guinea and ending with Australasia and New Zealand and innumerable other islands of lesser importance, was once a continuous *terra ferma*. For the existence of such a numberless pieces of lands varying in size in the midst of blue waters, which present a panorama more inviting than the lucid azure sky studded with all the galary of stars, is almost a certainty that the whole space was once a vast continent and some of freak of nature must have caused dimples in the land and the crevices were, as a matter of course, filled with sea water. Further the examination of the stones, the fossil remains and the earth about these have revealed to the class of scientists. I have already mentioned, that this state of things was due to volcanic action. This sub-merged land is called the "Lemeiria" and Professor Hacekel thinks that it was the "primeval home of man." Dr. Maclean writing in the manual of administration of the Madras Presidency, is of opinion that if the Tamilians had moved from outside into

India at all, it may more reasonably be conjectured that they came from the South or the East. A cursory perusal of Kishkindha Kanda of the Valmiki Ramayana will show that there was a firm ground south or south-east of Cape Comorin and Ceylon either in a continuous state or as isolated islands. Valmiki refers to the Then pulam (தென்புலம்) or the southern fields, the kingdom of yama-the god of Death-where the spirits of our ancestors are said to repose and they are in all probability the Antarctic regions. So far there is ample ground to confirm the statement of Elankovadikal [இளங்கோவடிகள்], the author of Silappathikaram and those of Adiyarkunallar (அடியார்க்கு நல்லார்) Nakkirar and Elam puranar (இளம்பூரணர் with regard to the southern or south eastern boundary of the Tamil land Viz Pahrulliar (பஹுள்ளியாறு) 7000 miles from Cape Comorin. Now let us see if there are further grounds to confirm the same conclusion.

In para 10 of this paper, I have stated that the languages that are spoken in the islands of the Indian Archipelago are akin to Tamil. Further the Rev. Mr. R. Taylor an enterprising missionary, who was long working in New Zealand amongst the Maories-the aboriginal inhabitants of that place has found out that their language is closely allied to Tamil. In the same way Sir. W. Hember is of opinion that the language spoken by the inhabitants of the peninsula of Kamaskatka at the north eastern corner of Asia bears the same relationship to Tamil. These facts go to show that Tamil was prevalent not only in the submerged continent of Lemuria and the islands of the Archipelago up to New Zealand and perhaps up to the Antarctic regions but also in most parts of Asia including the northern portion of India. With regard to the last fact Viz that it was prevalent in Northern India, historians admit that the Dravidians were in that portion and have left their work.

Again the name of places ending with the termination oore (ஓர்) go to confirm the fact. Lastly I would again refer to the last quotation from the Kadukan kathay (கடுக்கன்காதை) of the Silappathikaram wherein is said that after the destruction of the Pandiyan Empire south of Cape Comorin and north of the Pahrulli (பஹுள்ளி) that monarch extended his dominions up to the Himalyas including the region of the Ganges from Cape Comorin.

18. It has been said that "Lemuria" or that large slice of the world that lay between the Cape Comorin and the river Pahrully was destroyed by two floods one after another at a great interval of time along with the old City of Madura. It may be interesting here to discuss whether there were such floods. It is a notorious fact that the old Tamil authors complain of the destruction of their ancient works by deluge. We have seen that this general statement is supported by Adiyarkunallar, Nakkirar and Elampuranar in their respective commentaries. The Aryan Puranas also speak generally of deluges. But the Upanished of Satapada Brahmana, the Bhagavada Purana, Matsya Purana and the Maha Baratha make a direct reference to a certain particular deluge connected with Southern India. They all regard Manu as "The Lord of the Dravidians" and point out that he and several other rishies were the central figures in connection with certain important transactions in Southern India soon after a deluge. One of the seven rishies referred to was Pulasthiya the father of Agasthiya and grand father of Ravana. From the accounts in these Puranas we have to infer that a large portion of the Pandiyan Empire was destroyed by floods and in an attempt to reconstruct it, the sages referred to above assisted, particularly in bringing in Emigrants from beyond the sea. The eternal presence of Agasthiya in Southern India is explained by the early appearance of his father there and it is likely that it was then Lenka was set apart

first for Kupera (குபேர) and then for Ravana as stated in the Uttarakanda of the Ramayana. These facts are also to be found in the Vishnu Purana in the nature of forebodings. I may also refer here to an old work by name Chin kontaraiselavu (செங்கோன் தரைச்செலவு) which appears to have been written in praise of Chengo (செங்கோ)-ruler of the country between the Comorin River and the Pahrulliaru (பஃறுள்ளியாறு). The name of the Poet is Chendan (சேந்தன்) of Taniyoor (தனியூர்) and he as well as the king Chengo who was a tributary Prince of the Pandiyan belonged to the period of first Sangam before the first deluge. The reference to these facts is by one Agathiyan (அகத்தியன்) of Muthur (முத்தூர்) situated in the Eluthenga nadu (எழுதெங்கநாடு) towards the head of the stream Pahrulliar in the following stanza.

“செங்கோன் தரைச்செலவைச் சேந்தன் தனியூரான்
துங்கன் றமிழ்த்தாப் புலித்தொடரா—லங்கிசைத்தான்
சக்கரக்கோ முன்னின் று சாற்றும் பெரு ளுழி
யக்கரக்கோ நாமஞ்சுவாம்”

quoted by the late Mr. V.G. Suryanarayana Sastry [P.61]
The stanga is translated thus:—

“Chandan of the peerless country composed the work of Chenkon tharai chelavu (செங்கோன் தரைச்செலவு) in the sacred Tamil metre of prancing tiger (தாப்புலித்தொடர்) in the presence of the Emperor before whom of the great deluge we tremble.” This refers evidently to the great floods or deluge (பெரு ளுழி) which appears to have been the first of the two and to which the three commentators. I have already mentioned, referred. The mention of the fact of the destruction of the ancient city of Southern Madura strengthens the conclusion. The capital of the second Pandian Empire after the first deluge was Kapadapuram or Alaivoi situated between Tuticorin and Tirichendur on

the eastern coast of southern India in the District of Tinnevely. It seems to have been destroyed by the second deluge of which mention is made by Nakkirar in his commentary on the Agaporul of Erayanoor (இரையனூர்) and other scholars. In case we want evidence independantly of Tamil authors, we have to refer to other sources such as the Jewish computation and that of Clement Alexandrinus, Eribus, Bede Ursher and Stales. They all speak of only one deluge, for the reason perhaps that they are not aware of the other. In this connection it is necessary to determine the nature of the deluges in order to demonstrate that the account of the Tamil authors are more or less correct. If they were of a universal nature as to swallow the whole world there could hardly have been anybody to tell the tale and there would have been no opportunity to people it again. They must necessarily have been partial ones. Here I may quote with advantage the following words of Dr. Gustavus Oppert late Professor of Sanskrit in the Presidency College, Madras, as given in his "Original inhabitants of India."

"The fact that an ancient author, when writing the history of a country, incidentally mentions that a great flood happened at the same time or previously to or later than other events he is speaking of, is no proof that the country whose history he is writing was inundated by the deluge. The Biblical report is undoubtedly a *bona fide* account of an acknowledged universal deluge, yet in spite of this, it is possible, yea, even probable that the so-called biblical deluge was only local but regarded universal by the writer of this sacred book owing to his limited geographical knowledge. Even in our days when news is quickly spread all over the world by means of telegraphic communications, it would be difficult to ascertain at once the extent of a great calamity which has befallen a distant land, beyond the sphere of internal contact, how much more must it have

been in ancient times to obtain reliable information to the exclusiveness and ignorance of the people then living. If all the country known to a man is affected by an inundation, it is only natural that he should regard such a flood as universal. We know, indeed, of some inundations, when in reality only local have been afterwards regarded as universal e. g. the great flood connected with the name of Oxyges is ascribed by some to the rising of the waters of the lake Kopaes in Bocotia. Similar examples are furnished by the inundation which caused by the Hoyangho, devastated China in the reign of the Emperor Yao and also by the flood which owing to the Finshaw overflowing its banks, swept over the plain of Bocotia in South America" pp314, 315 as quoted by Mr. V. J. Thamby Pillai M. R. A. S. in P. 12 Tamilian Antiquarian Vol. II. No. 1. For the reasons given above, both the deluges must have been partial ones. Notwithstanding the fact that the city of Southern Madura was washed away with all its valuable contents, and the large number of islands that are found existing both in the Indian and Pacific Oceans, go to prove that fact, it is also possible that after nature had resumed her normal condition the sea receded leaving bare some of the pieces of lands which had not been fully devastated and perhaps it was amongst them, the numerous islands that are now found scattered over the Indian and Pacific Oceans saw the light of day.

19. In this condition it may be interesting to fix the sites of the ancient city of Madura and the second capital Kapadapuram. From the qualifying word Ten (தென் south) before the name Madura it appears to me that it is different from the modern Madura. It may however be argued that Southern Madura was meant to be in contradistinction from Northern Madura in Northern India. I may at once say that historians are agreed that the Aryans had not entered India at the time we speak of. It will,

no doubt be asserted that the word Madura is a sanskrit term and that it must have been introduced by the Aryans. The original tamil name for the city of Madura was Kudal (கூடல்) which means the act of assembling. Perhaps that name was derived from the Tamil word or expression for Academy Viz Kudal or Pūnarkudal (கூடல் or புணர்கூடல்). In Ceylon there is a place which goes almost by the same name and it gives a clue to the meaning of the word Madura. The name of the place in Ceylon is Mathalai (மாதலை) and I am inclined to think that the word Madura stood originally as Matharai (மாதரை = மா + தரை = High or big + ground.) The capital of an Empire should naturally be situated on an elevated ground or in a commanding position. Again the chief city of a country or an Empire should be regarded with great sanctity or greater veneration than any other place within its limits. It should, therefore, be Ma (மா) + tharai (ground) or the great land. It was thus the capital of the Pandiyan came to be known as Madura; a corrupt or aryanised form of Matharai. The second capital Kapadapuram is undoubtedly a sanskrit word. The name appears for the first time in the Ramayanam of Valmiki. It means the city of gate. When Sugriva directed Hanuman to look for Sita he asked him to search for her in various localities and to take the opportunity to view the golden gate of Pandiyan Capital. The gateway has been of exquisite workmanship in gold, but the city itself was the very portal through which ingress into the Pandiyan dominions appear to have been permitted. Amongst the several names which the Pandiyan capital bears, Alavoi (அலைவாய்) is one and it appears to be an elongation of Alaivoi or the mouth of the waves (அலைவாய்) The city situated on the sea coast and which gives all convenience for commerce is likely to attain this distinction or name, from the vulgar and then accepted as the real name by the authorities. The Barber's Bridge in Madras is an instance on the point. When the Aryans translated the

name as is generally the case with them, they gave the name of Kapada puram meaning the city of portal or the ocean gate.

20. I have done only with the preliminaries and now the sites of the two ancient cities should be determined. Considering the extent of the Empire as existed then, the Pandiyans could not have erected their metropolis at one end of it. It must therefore have been at some central spot. We should therefore seek for it at some point between 2,500 and 3,000 miles from Cape Comorin either towards the South or the South-East, where the languages that are spoken at present are akin to Tamil. This will naturally take us to some place near the large islands of the East Indies, such as Sumatra, Java, Celebes, Borneo and others. As there are not many islands on the West and as the languages spoken there bear no affinity to our mother tongue, any place in that direction need not be taken into consideration. On the Northern side of Java, there is a narrow piece of water by name Madra strait and on further North of it there is an island by the same name. Again on the Eastren coast of Sarawak which is on the eastren side of Borneo there is also an island called Madura. It is quite possible that one of these was the ancient Madura wholly or partly engulfed by the sea. As has already been suggested the languages spoken in these regions go to confirm the surmise. The spot which I assign to the ancient city of Southern Madura, the first capital of the Pandiyans, where the first Academy was started and its sessions were continued for many centuries lies between Cape Comorin and Pahrulliyar (பஹுல்லியர் எரியாறு). This part of the ancient world must necessarily have been connected with the great natural water systems of the hoary Chinese Empire and must necessarily have been the most fertile and verdant spot on the face of the globe, as described by the several ancient Tamil commentators referred to above. That part of the continent which goes by the name of Eluthenga nadu (எழுதெங்கநாடு) must have

been particularly so and in all likelihood the soil that was more inviting for the cultivation of the cocoanut palm. Naturalists think that that palm was introduced into the tropics from the southern seas and it is probable that those regions referred to by me were the birth-place of this blessed terrestrial Kalpaka tree a tree which yields all that is desired by man.

21. I shall now deal with Kapadapuram the second Capital of the Pandiyan Empire. I have already referred to the instructions issued by Sugriva to his tailed warriors, in order to find out the place of concealment of Sita. The geographical positions as given by him are more or less correct. In enumerating the places to be visited by them, amongst others, he takes them to Tambraparni and from there to Kapadapuram the then Capital of the Pandiyan with its golden gates. In an account given by Mr. A. Muthuthamby pillai of Jaffna, a scholar of acknowledged ability and repute in the Shentamil (செந்தமிழ்), it appears that a Tamil King was reigning at Mathottam (மாத்தோட்டம்) the Mantot of the Romans situated on the shores of Gulf of Mannar contemporaneously with the Pandiyan, and that there was constant communication by sea between the capitals of the two kingdoms. It is even suggested that the two cities were on the opposite shores and the communications were mostly between Tamil scholars of the two places. The town on the opposite side of Mantot is Pamban or Rameswaram. But those places were never the capital of the Pandiyans nor did they ever play any part in the political history of Southern India beyond leading the way for the army of Rama to pass on to Ceylon. Again the capital of a powerful empire like that of the Pandiyans could not have been so very near to that of a kingdom of less importance though one with a European reputation which in those days counted for nothing. The

capital of the Pandiyans must then have been far away, at least at a distance of about one hundred miles. Such a place is Korkai (கொற்கை) four miles from Tuticorin and which was once on the sea shore before it receded from it. Doctor Caldwell in his history of the Tinnevely District suggests that place must have been Kapadapuram. Whatever its identity may be, there is no question that Korkai was once the capital of the Pandiyan, as is seen in Tamil works of authority. It may be the same as Manalur (மணலூர்) as pointed out by Mr. Pandit Savariraya Pillai in the Tamil Antiquary Vol. II Part I. The same authority surmises that it may be Alaivoi (அலைவாய்) which was at the foot of the hill Kanthamaparvatham (கந்தமாபர்வதம்) close to the Modern Tiruchendur (திருச்செந்தூர்). Though from the foregoing, it may be difficult to determine which was Kapadapuram, yet there is no doubt that it lay between Tuticorin and Tiruchendur, a distance of about twenty miles and it must have gone by the names of Alaivoi and Matharai owing to its position on the sea shore and its importance as the Capital of the Pandiyan Empire respectively.

22. I have in a way pointed how extensive the Pandiyan Empire was. But to enhance the estimation of it in the eyes of my compatriots it is necessary to show that that Empire was of great antiquity. In order to do so, it is necessary to determine the age of the two deluges to which I have referred as well as to the three sangams or Tamil Academies. In discussing this question we have to go into the very important question of the creation of the world. According to some religionists it was created only about 5,000 years ago and even during that short space of time there was deluge. Others such as the Hindus think that there are a series of cycles composed of four Yugas of countless years and at the end of each cycle, God takes a delight in destroying the whole universe and introducing new forms

of life after Nature had sunk into repose. God has neither likes nor dislikes, nor has He pain or pleasure or sorrow or happiness. Such a serious and benign Being as He is, He would not stoop to delight in wanton destruction or delight. But the Dravidian Religion the religion of our forefathers-the Saiva Siddhanta, that much-abused religion by its own votaries, that universal religion which includes within its fold all the other religions of the world, solves the difficulty. It does not speak of the origin and end of this world. In the eyes of the Saiva Siddhanta this world is as eternal as God Almighty Himself. This view appears to be consistent with the conclusions arrived at by scientists. As I have said elsewhere, they have found out that man must have been existing for over 300,000 years. This is not an off-hand statement but a rational conclusion arrived at by them after the examination of fossil remains and geological strata. Again this conclusion does not fix any limit of time. From the kind of examination referred to above, they were only able to go up to 300,000 years. In the same way some European writers are of opinion, that the yugas denote a land mark of time beyond which the Hindus were not able to calculate. It also seems that the figures were obtained by a backward calculation and not by any authorised mode of counting from the beginning of time or from any particular event or period of time. Thus when the whole of human race was not able to proceed beyond a certain figure they were confronted with a deluge. Almost every nation and every religionist appear to have had a deluge. Even the most uncivilised aboriginal races in central India-the Mundas-who are supposed to be of a Dravidiyan origin have had their deluge.

23. I have discussed the questions of the deluge and the age of the world, in order to show that the former was always partial and it did not destroy this universe with

all its valuable contents and that it is eternal. In that circumstance, the human race as a race must have been existing for ever and it was not born either at the beginning of the Jewish Era or at the beginning of the yugas of the Hindus or at some other period. In quoting the words of Adiyarkunallar (அடியார்க்குநல்லார்) I have already given the periods during which the Several Tamil Sangams existed. Viz., the first sangam for 4,440 years, the second for 3,700 years and the third for 1,850 years. What are these periods in the eternity of time? They are but a drop in the ocean. Man has no authentic history beyond a certain limited time and when any figure more than that of the ordinary run is stated, he begins to doubt and considers it to be verging on mythology. Ancient writers who were more truthful than the modern ones had no object in exaggerating or misrepresenting matters. This is particularly so, as the Dravidiyan writers were uninfluenced by all the absurdities of the Puranic age. It may however be said that the writers who had given the figures had no first-hand information. But traditionary accounts are of this nature. Further it has been a theme of repeated lament on the part of the ancient Tamil authors that all the ancient literary productions of any importance were destroyed by floods one after another. Under such circumstances there need not be much hesitation to accept the figures unless impelled by prejudice.

24. Let us now examine the figures carefully and see if there is any evidence internal or external to corroborate them. It has been admitted on all hands that the third sangam came to an end with the advent of the Christian Era. The duration of the period of this assembly is fixed at 1850 years and it is said that it was presided over by 49 Pandiyan Kings. Granting that all the sovereigns one after another interested themselves in fostering the literature and language of his country, an average of about 38

years has to be given to each of the Pandiyans. But, I am not prepared to take the view that every one of them took part in the matter. Taking, however, the average, as it is, let us see whether it is possible or consonant with the existing state of things. In his essay on Style, De Living lays down 100 years as the period of duration of three generations which gives 33 years for each life time. Certainly there is not much difference between 38 and 33. Mr. V. J. Thamby Pillai says in the Tamil Antiquarian Vol. II, part I that "almost all the ancient records agree in ascribing to primitive man ages far longer than those of the modern man." This is also the popular view. For these reasons, it may be safely concluded that the last or the third Sangam existed for 1850 years. Mr. Pandit Savariroya Pillai in his notes on the Sangam periods in the same journal assigns ten centuries for this period. I do not think that these are sufficient reasons for disallowing eight and a half centuries and more. Thus, if the whole period of 1850 years is granted, the beginning of the Sangam may be fixed at about 2000 B.C. The third Sangam could not have been formed soon after the deluge. The government and the people should have had sufficient time to settle themselves down and for the country to advance in prosperity. For this antecedent preparation Mr. V. J. Thamby Pillai wants about 7 or 8 centuries. Considering the primitive period of which we are speaking, five centuries at least will not be too much. According to the Jewish calculation the biblical deluge was at about 2105 B.C, which according to a great Canadian geologist is not quite correct and must have been much anterior to it. A number of other writers assign the following dates for the deluge.

"Ursher	2349 B.C.
Euribus	2959 do.
Hales	3153 do.
Clenent Absandrinus	3475 do.
Bede	3544 do."

Thus if we take the average, the deluge may be put down between 2,500 and 3,000 B. C. The Bible mentions of only one flood which appears to be the same as that given by the Tamil Scholars as the second. It is, therefore, probable that the second Sangam came to its end about this period i. e. between 2,500 and 3000 B. C.

25. According to the authorities which I have quoted, the second Sangam continued its existence for a period of 3700 years and the number of kings who presided over it was 59. This gives an average of about seventy years for every sovereign. Though this is possible and probable for the reasons which I have assigned, as I have already stated, I do not think that every sovereign interested himself in the matter. On this basis, we must be carried to some period about 7000 B. C. and allowing to the necessary time for the country to settle itself down, we may safely be taken to 7500 B.C. which may be put down as the time of the first deluge. This coupled with 4440 or in a round figure 4500 we will be taken to 12,000 BC. as the foundation of the first Sangam. At the rate we have been allowing we should at least grant about 1,000 years for our ancestors to emerge from Barbarianisms and reach such a civilised condition as to be in a position to found a learned society as the Tamil Sangam. Thus the beginning of a Dravidian civilization may be put down to 13,000 BC. which will give about 15,000 years before the present time. This is what we know of the Dravidian as a civilised man but he must have been existing long before that landmark almost from the beginning of time.

26. Ladies and Gentlemen! I fear I have detained you long and made my speech rather long. To refresh your memory, I shall recapitulate the salient facts. I have said that there is a stir amongst all nations to fraternise and that feeling has spread to India. At such a time like

this we Dravidians, ought to sink all differences and tra-
 ceus for ourselves, again into a single united nation, before
 we join the universal brotherhood. As an incentive to
 enable you to do so, I told you how extensive the Tamil
 Country was once and consequently how great the nation
 was. I pointed out to you step by step, the present limits
 of the Tamil-speaking country, the limits during the time
 of Sage Pavanandy and Tolkappier. I pointed out to you
 the limits as mentioned in the Forest scene of the Silappa-
 thikaram and said that the southern limits extend to about
 7,000 miles from Cape Comorin up to the artificial river
 Pahrulli and far beyond. I also pointed out to you that
 the Tamil language was once spoken throughout that
 continent and that its impress has been left on the langu-
 age of the maories and on those people of the Indian Archi-
 pelago, not to speak of its connection with Telugu, Cana-
 rese and Tulu. Then, I pointed to you how that extensive
 area was successively destroyed by two floods with the
 ancient Capitals of Southern Madura and Alaivoi or Kapa-
 dapuram. Then, I fixed the age of these deluges from the
 ages of the three Sangams and came to the conclusion that
 the Tamils were a civilised nation 15,000 years before the
 present time. A race of such noble and rare antiquity
 ought not to have sunk to the present degraded state and
 that is the duty of all Dravidians to raise themselves in
 the scale of civilization before we are able to join the uni-
 versal brotherhood.

அ ன் ப .

அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டதோர் பொருளினிடத்
 துச்செல்லும் உள்ள நெகிழ்ச்சியாம். அது குடத்துள் விளக்கும், தடற்
 றுள் வாளும்போல இதுகாண் என்று காட்டக் காணற்பாலதன்று. பேய்

கோட்பட்டாறெருவனது குணமும் செயலும் கண்டவழி இவன்மாட்டுப் பேய்த்தன்மை உண்டென்று உணருமாறுபோல் அன்புடையான் ஒருவனது குணமும் செயலும் கண்டவழி இவன்மாட்டு அன்புண்டென்று உணர்தல் வேண்டும்.

உலகத்துப் பொருள்கள் இரண்டு வகையான் உணர்த்தப்படும். உண்மை மாத்திரம் உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படாதனவும் உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவும் என்பனவாம். உண்மை உணர்த்திப் பிழம்புணர்த்தப்படாதன காமம், வெகுளி, மயக்கம், இன்பம், தன்பம் முதலியவாம். உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன மாடம், மலைமரம் முதலிய இத்தொடக்கத்தனவாம். அன்பு, முதற்கண்ணதாய் உண்மை உணர்த்திப் பிழம்புணர்த்தப்படாத வகையின்பாற்படும். அந்த அன்பு பசுக்களாகிய தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள், உறவினர் முதலியோரிடத்துச் செலுத்தும் பாச அன்பும், பரமபதியாகிய இறைவன் மாட்டுச் செலுத்தும் பதி அன்பும் என இருவகைப்படும்.

பாச அன்பு:— இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்த மில் இன்பத்து அழிவில்லீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையம் மொழியுஞ் செல்லாநிலமைத்தாகலின் நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம். இம்மூன்று பொருளையும் எய்துதற்கு அன்பு இன்றியமையாத தொன்றாக விளங்காநிற்கின்றது. அஃதெவ்வாறெனின் காட்டுதல்.

அறம்:—அறம், இல்லறம், துறவறம் என இருபகுதியினையுடையது. இல்லறம் நடாத்தலைமேற்கொண்ட ஒருவனுக்குப் பெருந்துணையாவார் கற்புடை மனைவியும் புதல்வருமேயாம். மனைவி மக்கள் மாட்டு அன்புடையான் ஆயின் அன்றே, அவரும் இவன்மாட்டு அன்புடையராவர். இல்லறமும் நடைபெறும். இல்லறம் நடைபெறுதாயின் ஏனைய ஆச்சிரமங்களும் நடைபெறுது, அறங்குன்றி மறம் மேலிடும். எவ்வாறெனின் “இவ்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும், நல்லாற்றி நின்ற துணை” என்றார் ஆகலின் என்க. அவ்வன்புடைமையை நம்மாட்டுத் தொடர்புடையாராகிய மனைவி மக்களிடத்துச் செலுத்தும் பழக்கத்தால் அதனை பிறர்மாட்டும் செலுத்தும் விருப்பமுடையவன் ஆகின்றான். ஆகவே பகையும் நொதுமலும் இல்லையாய் யாவரும் நண்பினராய் அளவிலாச் சிறப்பினை எய்தாநிற்கின்றான்.

அன்புடையாரோ ஆற்றிவுயிராம் மக்கட் பாகுபாட்டின்கண் வைத்தெண்ணப்படுவார். அன்புடைமையை முன்னிட்டே எய்தற்கரிய மானிடப்பிறவி எய்திற்றென்பர் மூதறிவாளர். அவ் வன்பில்லாத இவ் வாழ்க்கை வறிய பாலை நிலத்தில் வற்றல் மரம் தளிர்த்தலை நிகர்க்கும். அன்பிலார்கொண்ட உடம்பு தோஷுற்போர்த்த என்ருக்கூடேயாம். எவ்வாறெனின் “அன்பின்வறியதுயிர் நிலை யஃதிலார்க் கென்புதோல்போர்த்த உடம்பு” எனப் பெருநாவலர் வற்புறுத்தலின்.

அன்புடைமை அறத்திற்கேயன்றி மறத்திற்கும் துணையாய் நிற்கும். எவ்வாறெனின்? ஒருவன் செய்த பகைமைபற்றி அவன் மீது உள் ளத்து வெறுப்பு நிகழும், நிகழவே அவனுக்குத் துன்பஞ்செய்யவேண்டும் என்னும் துணிவுண்டாகும். அன்புடையானுயின் அம்மறத்தை நீக்கின வனுப் பகைமை நீங்கி, பொறுமையடைந்து மேம்பட்டவனாவான்.

துறவறம்:—துறவறமாவது இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையாராய்ப் பிறப்பினையஞ்சிவீடு பேற்றின்பொருட்டுத் துறந்தார்க்குரிய அறம். இத்துறவறத்தை நாடி அவ்வொழுக்கத்தினைமேற்கொண்டு ஒழுக்குவார்க்கு அன்பு இன்றியமையாததாக விளங்குகின்றது. இல்லறத் தார்க்குரியது அன்பு. துறவறத்தார்க்குரியது அருள் என்றும் ‘அன்பின் ருழி’ ஆக வ அருளும் அன்பின்பாற்படும், தமிழ்மறையாகிய திருக் குறளின் கண்ணும், இவ்வருளுடைமையே துறவற இயலின் முதற்கண் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வருளுடைமையானன்றோ துறவொழுக்கம் பூண்ட தவசிகளும் தம்மைச் சரண்புகுந்தோர்க்கு நன்னெறிகாட்டியும் எண்ணரி யநூல்களை இயற்றியருளியும் அளவிலாநன்மைகளை அகமகிழ்ந்து புரிந் திருச்சிற்றனர். அப்பெரியார்க்கு இவ்வருளுடைமையே அரும் பெருஞ் செல்வமாம். இதற்கு ‘அருட்செல்வம் செல்வத்துட்செல்வம், பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணுமுள்’ என்னும் உறுதியுரை சான்றுபகரும். எவ் லாச் சமயத்தாரானும் கொண்டாடப்படுவது அருள். அருளுடையான் பாவ காரியம் எதும் செய்யத்துணியான். அவனுக்கு இம்மையிலும் துன்பம் உண்டாகாது. அதனை மறந்தாரே தாம் எய்தற்குரிய மறுமைப்பயனையும் மறந்தவராவர். பொருள் இல்லாதாற்கு இவ்வுலக இன்பம் இல்லையா வதுபோல அருள் இல்லாதார்க்கு அவ்வுலகத்துப் பெறும் வீட்டின்பம் இல்லையாம். பொருளில்லானாகிய வறியோன் ஒருகால் செல்வத்தாற் கிறப்பெய்துவான். அருளில்லான் பிழைத்தலரிது. அருளுடையானோ என் றும் அழியாப்புகழை எய்தினவன் ஆவான். எவ்வாறெனின்? உரைத் தும்:—

அமரர்கட்கு இடுக்கண் விளைத்த விருத்திராக்ஷரனோடு இந்திரன் போர்புரிந்து தோற்றகாலத்து, நான்முகக் கடவுள் இந்திரனை நாக்கி “உன் குலிசம் மிகப்பழையது, பகைவரை வெல்லும் ஆற்றல் அற்றது. புதியது ஒன்று ஏற்றுப் போர்க்குச் செல்வையாயின் வெல்லுவை. அது செய்தற்குத் ததீசிமுனிவர் முதுகத்தண்டே ஏற்றது” என்று புகன்றான். அது கேட்ட புரந்தரன் ததீசிமுனிவர்பாற் சென்று தனது குறைகூறி இரந்துறிப். அவர்

நாய்நமதென நரிநமதெனப் பிதா
தாய்நமதென நமன்றனதெனப் பிணி
பேய்நமதென மனமதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய் நமதெனப்பிடும் யாக்கைபாரதே.

நடுத்தயாவிலார் தமை நலியத் துன்பனோ
யடுத்த யாவருந் திருவடைய யாக்கையைக்
கொடுத்த யாவறம் புகழ்கொள்வனே யெனி
னெடுத்த யாக்கையின் பயனிதனின் யாவதே.

என்றுகூறி இவ்வெற்றுடம்பு வீணாகுதாமல் பிறர்க்குப் பயன்படின் இதனினும் எய்தற்பால தாம்பேறு யானென்றுதன் முதுகத்தண்டினை யீந்தனர். என்னின் அம்முனி புங்கவர் தம் அருட்பெருக்கை என்னென்றுரைப்பது.

பொருள்:—பொருள் கூறுவான் தொடங்கிய தேவர் பொருள் வீட்டற்குத் துணைக்காரணமாகிய அரசரீதி கூறவே அடங்கும் எனத் துணிந்து அதனையே வற்புறுத்தி இருபத்தைந் ததிகாரத்தாற் கூறினார். அவ்வரசற்கும் அன்புடைமை இன்றியமையாததாய் விளங்காநிற்கின்றது. இன்றேல் குடிகொள்ளாச் செயல்களைச் செய்து கடுந்திறை இறுத்து கொடுங்கோன்மன்னவனாவான் ‘காட்சிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனேல், ரீக்கூறும் மன்னனிலம்’ என்றபடி முறைவேண்டினார்க்கும், குறை வேண்டினார்க்கும் காண்டற்கெளரியனாய் யாவர்மாட்டும் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாதற்கும் இவ்வன்புடைமை இன்றியமையாததாய் விளங்குகின்றது. அன்பின்றேல் காட்சிக்கெளியனாதலும் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாதலும் யாண்டையதென்க.

இன்பம்:—இன்பம் என்பது பொருள்த் துணைக்காரணமாகக் கொண்டு இம்மையே இன்பம் பயப்பதாகிய காமஇன்பமாம். காமச்சுவையை அதுபவித்தற்கு அன்புடைமை இன்றியமையாதது என்பதை இயம்பவும் வேண்டுமோ “கருமணியிற் பாவாய்ந் போதாய் யூமவீழும், திருநுகற்கில்லையிடம்” என்னும் குறட்பாவும் இதனைக் குறிக்க எழுந்ததேயன்றே.

மக்கண்மாட்டேயன்றி விலங்கு பறவை முதலிய ஏனைய உயிர் கண்மாட்டும் அவ்வன்புடைமை மிகச்சிறந்தது. சிபிச்சுரவர்த்தி என்பான் தன்னைச்சுரண்புகுந்த புருவைக்காதத்தம் பொருட்டுத் தனது உடலினின்றும் தசையை அறுத்துத் தந்தான் எனின் அவனுடைய அளவிலா அன்பின் பெறுக்கை எவ்வாறு, வியந்துரைப்பது. அவ்வரசர் பெருமான் தனக்கேயன்றி, தன்குலத்தவர்க்கும் பெரும்புகழை, நிநீஇயினவனாயினான். எவ்வாறெனின் தயரதச்சக்கிரவர்த்தியின் உயர்குழிப் பிறப்பை கலைக்கோட்டு முனிவற்கு உணர்த்துவான் புகுந்த உரோமபத மகாராஜன் “புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகைதன் புகழிற் பூத்த அறனென்று திருமனத்தான்” எனச் சிபிச்சுக்கிரவர்த்தியை வியந்துகூறி அவன் அன்பின் பெருக்கை புலப்படுத்தினான் என்னின் அன்புடைமையினும் ஏற்றமுடையதுயாது? இவ்வன்புடைமையானே இவ்விராஜ தானியின் தலைநகராகிய சென்னையம்பதியின் கண்ணும் ஜீவஹிம்சை நிவாரண சங்கம் (Society for prevention of cruelty to animals) ஒன்று ஏற்பட்டு விலங்கு, பறவை முதலியவைகட்கு உண்டாகும் துன்பத்தை விலக்க முபல்வதை அறியாதார் யாவர்? இதன் கிளைச்சங்கங்கள் பல்வேறு இடங்களினும் பரவியிருக்கின்றன.

இதுகாறும் மனைவி, மக்கள், நண்பர் முதலியோர் மாட்டு செலுத்தும் பசு அன்பை விவரித்தாம் இனிப் பரமபதியாகிய ஈசுவரனிடத்தில் செலுத்தும் அன்பை விவரிப்பாம். அன்பு, பத்தி, காதல் என்பன ஒரு பொருளைத்தரும் சிறுபான்மை வேற்றுமையுடைய சொற்களாம். அனை பற்று என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் பற்று எனவே பற்றும் பொருளும் பற்றப்படும் பொருளும், பற்றுத் தொழிலும் வேண்டப்படும். படவே பற்றுதலென்பது மனத்தைக் கருவியாகக்கொண்டு நிகழுமென்றும், பற்றுவுது உயிரென்றும் பற்றப்படுவது பாசம் பதி என்னும் இரண்டு பொருளென்றும் பெறுதல். நமக்கு இனியவரென்று நம்மால் விரும்பப்பட்டோர் யாவரோ அவரிடத்து உண்டாம் உள்ள நெகிழ்ச்சியின் தொடக்கமே பத்தி எனப்படும். அப்பத்தி மீதூர்தலே காதல். அதில் வேறற அழுந்துதலே அன்பு. இவையே பத்தி, காதல், அன்பு என்பவற்றிற்குள்ள வேறு பாடாம்.

நமக்கு இனிபவர் யாவரோ அவரிடத்தே விருப்பம் உண்டாம் என்று மேலே கூறினும் நமக்கு இனியவர் யாவரென ஆராய்வாம். மனைவி மக்கள், தாய், தந்தைபர், உறவினர் ஆகிய இவர் இனியரெனக் கொள்ளின்

இவ்வுடம்பொழியவே அவர்களுடைய தொடர்பு நீங்குதலின் நமக்கு இனியவராவது யாங்ஙனம்? இதுவேயன்றி இவ்வுடம்போடுகூடிய வழியும் இவ்வுறவினரே பல காரணங்களால் பகைவராதலையும் காண்டும். இதனை “எத்தாயர் எத்தந்தை எச்சுற்றத்தார், எம்மாடு சும்மாடா மேவர் நல்லார், செத்தால் வந்துதவுவார் ஒருவரில்லைச் சிறுவிறகாற்றீழ்மூட்டிச் செல்லா நிற்பர்” என்னும் தமிழ் மறையும்

“இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லுமயலார் துடிப்பளவே—நல்ல
கிளை குளத்து நீரளவே கிற்றியே நெஞ்சே
வளை குளத்து ளீசினையே வாழ்த்து”

என்றும் ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் அருமைத் திருவாக்கும் வலியுறுத்தும். இதனால் தாய்தந்தை முதலாயினார் நமக்கு இனியவராகார் என்பது பெறப்பட்டது. நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்ளல் எலாதோ வெனின் ஆராய்வாம். ஆன்மா சேவலாவத்தையிலே ஆண்வமலத்தான் மறைப்புண்டு அறிவும் தொழிலும் விளங்காமையானும் சகலாவத்தையிலே அறிவும் தொழிலும் உள்வழியும் அவை சிற்றறிவு சிறுதொழிலாய் முடிதலானும் இன்பம் இது, துன்பம் இது என்பகுத்தறிந்து இன்பத்தையேயடையும் நுண்ணறிவின்கையானும் நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்ளல் யாண்டையதென்க. ஆகலின் முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலுடைய பரம்பரனே நமக்கு இனியராவார் என்பதுதானே போதரும் இக்கருத்தினையே

என்னிலாரு மெனக் கினியாரிசு
என்னிலு மினியானொருவன் னுள்ளன்
என்னுளே வுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்துபுக்
கென்னுளே நிற்கு மின்னம் பரிசனே

என்று திருநாவுக்கரசரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். “எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிது காண்” என எய்தற்கரிய மக்கட் பிறப்பை அடைந்தோர் யாவரும் பரம்பரனைப் பற்றலாய் பற்றினையே மேற்கொண்டு மற்றப்பற்றுக்களை அறவே நீக்கவேண்டும். என்பது போதருகின்றது. ஏனெனில் பாசத்தைப் பற்றுதலால் பிறந்திறத்துழல்வதாகிய துன்பமும் பதியைப் பற்றலால் அத்துன்பம் நீங்கியாடைதலாகிய பேரின்பமும் எய்துதலின். இதனையே “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப் பற்றுக் பற்றுவிடற்கு” எனத் திருவள்ளுவரும் வலியுறுத்தினார்.

இவ்வுலகில் ஒருவர் மற்றொருவர்மாட்டு அன்பு வைக்குங்கால், அவருக்கும் இவர்மாட்டு விருப்பம் நிகழ்வதே முறை. அங்ஙனம் அன்பு கலவாதாயின் அவ் வன்பு உண்மையன்பன்று. போலியேயாம். இவ்வாறே முறறறிவும், முற்றுத்தொழிலும் உடைய முதல்வன்மாட்டு நாம் பற்று வைக்குங்கால் அடியார் வேண்டிற்றேவேண்டும் அருட்பெருந்தனிக்கடலாம் அவனும், நம்மாட்டுப் பற்றுவையாதிரான். எவ்வாறெனின் “நெக்கு நெக்குவினை பவர் நெஞ்சுளேபுக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணியன்” எனவும் “பத்திவலையிற் படுவோன் காண்க” எனவும் “ஆரேனும் அன்பு செயின் அங்கே தலைப்படுங்காண் ஆரேனுங்காணுவரன்” எனவும் ஆன் ரோரு ளினமையின் என்க.

அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் சிவபரம் பொருண்மாட்டு பசுக்களாகிய நாம் வைக்கும் பற்றிற்கும், அவர் பசுக்கள்மாட்டு வைக்கும் பற்றிற்கும் பேதமுண்டு. யாங்ஙனமெனின் நாம் இறைவனிடத்தில் வைக்கும் பற்றிற்கு அன்பென்றும், அவ் விறைவன் நம்பாற் காட்டும் பற்றிற்கு, அருளென்றும் பெயர். இதனை,

அருளிருந்த நின்றபாத மடைந்தவரன் பிருந்த நெஞ்சாலனி வாழ்த்தியும்
மருவிருந்த மலர்தூய் வணங்கியும் மன்றகாலங் கறித்தனர் நாமினேன்
உருவிருந்தயர்கின்ற பொய்வாழ்க்கையை யுன்னி யுன்னி யுழன்றே
[மயங்கினேன்]

என்னும் செய்யுள் விளக்கும். இன்னும் இவ் வுண்மையை யாராயின், தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர்மாட்டு வைக்கும் பற்றிற்கு அன்பென்றும், உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர்மாட்டுச் செலுத்தும் பற்றிற்கு அருளென்றும் பெயர் தலைப்பெறுதும். இதனை “அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாகக் கம், புல்லாபுரளவிடல்” என்னும் குறட் பாவிற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் “அருளொடும்” என்னும் பதத்திற்கு அரசன் குடிகள்மாட்டுச் செய்யும் பத்தியையும் ‘அன்பொடும்’ என்னும் பதத்திற்கு குடிகள் அரசன் மாட்டு வைக்கும் பத்தியையும் பொருளாகக் கூறி வலியுறுத்தின மைகாண்க

இடையரூப் பேரன்பினாலன்றி முத்தி யெய்துவது அரிதாக வின் அப்பேரன்பை யடைவான் ஆன்மாக்கள் செயற்பால நெறி நான்கு அவைதாம், தாதமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம், சன்மார்க்கம் எனப்படும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பலையேயாம்.

தூதமார்க்கம் என்பதற்கு தாசநெறி என்று பொருள். அது தான் சரியை. அடிமையானவன் தான் எஜமானனை அணுகாமலும் அகலாமலும் தனக்கு வேண்டியதொன்றை காலநோக்கி வழிபட்டெய்துவது

போல எல்லாம் வல்ல பரம் பரன் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் ஆலயங்
கட்குச் சென்று திருவலகிடுதல் திருமெழுக்கிடுதல், நந்தவனம் வைத்தல்
மாலை தொடுத்தல், சிவனடியானாச் சிவனெனவே தெரிந்து வழிபட்டிய்
தல் முதலியனவாம். இவர் சாலோகபதவி யடைவர். இதனை

தாதமார்க் கஞ்சாற்றிற் சங்கரன் றன் கோயிற்
றலமலகிட்டி லகுதிரு மெழுக்குஞ்சாத்திப்
போதுகளுங் கொய்து பூந்தார் மாலைகண்ணி
புனிதற்குப் பல சமைத்துப் புகழ்ந்து பாடிச்
தீதில் திருவிளக்கிட்டுத் திருந்தவனமுஞ்
செய்து திருவேடங்கண்டா லடியேன் செயல்
தியாது பணியீரென்று பணிந்தவர்தம் பணியு
மியற்றுவதிச் சரியைசெய் வோரீசனுலகிருப்பர்
என்னுஞ் செய்யுள் காட்டும்.

புத்திரமார்க்கம் என்பது கிரியை. புத்திரனானவன் அச்சமில்
லாமல் தந்தையின் நற்சமயம் பார்த்து நெருங்கி வேண்டுவதொன்றினைக்
கேட்டுப் பெறுதல்போல, ஆன்மா பரமபிதாவாகிய சிவனை பூசைசெய்து
இஷ்ட காமியங்களைப்பெற்று உய்யும் நெறியாம். இந்நெறியினின்றோர்
அகத்தும் புறத்தும் சிவலிங்க ஆராதனை செய்வார் இதனை அறுட்டித்தோர்
சிவசாமீப் பியத்தை யடைவர். இதனை

புத்திரமார்க்கம் புகலிற் புதிய விளைப்போது
புகை யொளி மஞ்சனமழுதுமுதல் கொண்டைந்து
சுத்திசெய் தாசனமூர்த்தி மூர்த்திமானாஞ்
சோதியையும் பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த
பத்தியினாலருச் சித்துப் பரவிப் போற்றிப்
பரிவினொடு மெரியில் வரு காரியமும் பண்ணி
ரித்தலு மிக்கிரியையினை யியற்றுவோர்க்
ணின் மலன்றனருகிருப்பர் நினைபுங்காலே
என்னும் செய்யுள் விளக்கும்.

சுக்மார்க்கம் என்பதற்குத் தோழநெறிப் பயிற்சி என்பது பொ
ருள். இதுவே யோகம். தோழனானவன் தன் நேசனை எவ்வாறு அச்சமின்றி
நெருங்கித் தனக்கு வேண்டியதொன்றினை யெய்துமாறுபோல ஆன்மா

முழுமுதற் கடவுளை அடைந்து உய்யும் நெறியாம். இந்நெறியினின்றோர் பஞ்சேந்திரியங்களையும் புறத்திற் செல்லவொட்டாதடக்கிப் பிராணயாமத் தினால் மனத்தைத் தன்வயப்படுத்தி ஒருகுறியினி றுத்தப் பழகுதலாம். இதனை அநுட்டித்தோர் சாளுபம் பெறுவர். இதனை

சகமார்க்கம் புலனொடுக்கித் தடுத்துவளி யிரண்டுஞ்

சலிப்பற்று முச்சதுர முதலாதாரங்க

ளகமார்க்க மறிந்தவற்றினரும் பொருள்களுணர்ந்தங்

கணந்துபோய் மேலேறியலர் மதிமண்டலத்தின்

முகமார்க்க வமுதுடல முட்டத்தேக்கி

முழுச்சோதி வினைந்திருத்தன் முதலாக வினைக

ளுகமார்க்க வட்டாங்க யோகமுற்று

முழுத்தலுமுந்தவர் சிவன் றனுருவத்தைப் பெறுவர்

என்னுஞ் செய்யுள் தெரிக்கும்.

சன்மார்க்க மென்பது ஞானமார்க்கம். முப்பொருள் உண்மை கூறும் ஞான சாத்திரங்களை ஒதி, உண்மையுணர்ந்து, ஞானசிரியனை யடுத்தி, ஞானோபதேசங்கேட்டு, சிந்தித்து, தெளிந்து ரிட்டை கூடி சிவ பரம் பொருளோடு இரண்டறக்கலந்து நின்றலாம். இதனை

சன்மார்க்கஞ் சகல கலை புராணவேத

சாத்திரங்கள் சமயங்கடாம் பலவு முணர்ந்து

பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம்

பதிபசு பாசந்தெரித்துப் பரசிவனைக்காட்டு

நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான

ஞேயமொடு ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்

பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப்

பெருமை யுடையோர் சிவனைப் பெறுவர்காணே

என்னுஞ் செய்யுள் எடுத்துக் கூறும்.

மேற்கூறிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நாற் பாதத்துள்ளும் சரியை கிரியைகளை அநுட்டிப்போர் தாமும், தலைவனும், தாம் தலைவனைக்கூடும் தொழிலும் வேறய்த்தோன்றலால் இவர்மேற் கொண்டிருக்கும் விருப்பத்திற்கு பத்தி என்று பெயர். இப்பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நாற்பாற்படும். அரக்கானது வெயிலின் முன் இருந்து வெதும்புதல் போல்வது மந்ததரபத்தி. மெழுகா

னது வெயிலுக்கு எதிர்ப்படின உருகுதல் போல்வது மந்தபத்தி. நெய் யானது சூட்டுக்கு இளகுதல்போல்வது தீவிரபத்தி, தைலதாரையானது சிறிதும்இடையறாது ஒழுகுதல்போல்வது தீவிரதரபத்தியாம். யோகநெறியை மேற்கொண்டோர் நாயகனோடு ஒற்றித்துநின்றலால் அவர் கொண்ட விருப்பத்திற்குக் காதலென்றும் ஞானநெறியில் வேரற நின்றலால் அன்பென்றும் பெயர் பெறும். இந்த ஞானநெறிதான் “அயராவன்பின் அரன் கழல்செலுமே” எனச் சிவஞானபோதத்தில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது.

ஞானநெறியடைந்தோர் எய்தும் அன்பு, தலையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பு எனமுத்திற்ப்படும். தலையன்பாவது நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல்போல சிவபெருமான் மகிமையைக் கேட்டமாத்திரையானே யானென்தென்னும் போதமறலாம். இடையன்பு நாயகனைக்கண்டமாத்திரையில் வசமழிதல்போலச் சிவபெருமானைத் தரிசித்த மாத்திரத்தில் பேதமறலாம். கடையன்பு, நாயகனைக் கூடின மாத்திரத்தில் வசமழிதல்போலச் சிவபெருமானைக் கூடினமாத்திரத்தில் வசமழிதலாம். கூடி யின்புறுதலே முடிந்ததாயிருக்க அதனைக் கடையன்பு என்றது யாது காரணம்பற்றியோ எனின், காட்டுதும். ஞானசிரியனது உபதேசத்தைக் கேட்டமாத்திரையானே சிந்தித்தலும், தெளிதலும் உடனிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றி நிட்டைகூடுதல் ஒன்று. கேட்டுப் பின்னர், சிந்திக்கும்போது தெளிதல் உடனிகழ்ச்சியாய்த் தோன்றி நிட்டைகூடுதல் ஒன்று. கேட்டு சிந்தித்துப் பின்னர் தெளியும்போது நிட்டைகூடுதலும் ஒன்று என நிட்டைகூடும் விதம் முத்திற்ப்படும். அவ்வாறு வேறுபடுதற்கு அன்பின் வேற்றுமையே ஏதுவாம். அவ்வேற்றுமை முறையே தலை, இடை, கடை அன்பு எனப் பெயர்பெறும்.

மீல்வாம் வல்ல இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து பேரின்ப மெய்திய உத்தம சிவஞான யோகிகள் எல்லோரும் இறைவனை வேண்டிப் பணிந்தது இவ் வன்பைப் பெறும்பொருட்டேயாம். மறுமைகுறித்த பயத்தாற் பணிபவர் மத்திமரென்றும், இருமை குறித்துப்பணிவார அதமரென்றும், அன்பாய்ப் பணிபவர் உத்தமரென்றும் விதந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனை,

“மறுமை குறித்த பயத்தாற் பணிபவர் மத்தியரே
சிறுமை குலத்துப் பணிவாரதமர்கள் செப்புமிந்த
உறுமை குலத்தில தன்பாய்ப் பணிபவர் உத்தமரே”

என்னும் செய்யுள் விளக்கும். ஆகலின் அன்பாய்ப் பணிபவரே உயர்ந்தோராவர். அவரே அழியா இன்பமும் எய்துவர். இதனை

கேடுமாக்கமும் கெட்டதிருவினார்

ஒடுஞ்செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவர்

கூடுமன்பினிற் கும்பிடலேயன்றி

வீடும் வேண்டா லிறலின் விளங்கினார்

என்னும் ஆன்றோரருளிய வாக்கும் வலியுறுத்தும். திருவதிகையில் எல்லாம் வல்ல இறைவன் சூலநோயாற் றடுத்தாட்கொண்ட அருட்பெரும் செல்வராம் வாசிசப் பெருந்தகையும் பெறவிரும்பியது இவ்வன்பே, அது “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே வழுவா திருக்க வரந்தரவேண்டும்” என்னும் அருமைத் திருவாக்காற் புலப்படும். திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மூலத்தில் எம்மிறைவன் அருட்பெருங் குரவனாய் எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட மணிவாசகப் பெருமான் விரும்பியதும் இவ்வன்பே “பரந்து பல்லாய் மலரிட்டு முட்டாதடியே யிறைஞ்சி யிரந்தவெல்லா மெமக்கே பெறலாம் என்னும் அன்பருள்ளம், கரந்து நில்லாக்கள்வனே நின்றன் வார்கழற்கன்பெனக்கு, நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை ஏத்த முழுவதுமே” என்னும் வாசகம் விளக்கும். தோற்றமில் பரஞ்சோதி தன் வாய் திரந்து ஆற்ற அன்புடன் அம்மையே என்னுமோர் பேற்றை முன்பெறப் பேயுருவெய்திய சாற்றரும் புகழ்ந்தாயாம் காரைக்காலம் மையாரும் வேண்டியது இவ்வன்பே என்பது” இடர்களை யாரேனும் எமக்கிரங்காரேனும், படரு நெறிபணியாரேனுஞ், சுடருருவில், என்பருக் கோலத்தெரியாடும் எம்மாலுர்க்கு, அன்புரு தென்னெஞ்சுவர்க்கு “என்னும் அவ்வம்மையாரருளிய அருமைத் திருவாக்கும் “இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப் பின் வேண்டுகின்றார், பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும் பிறப்புண்டேலும்மை மென்றும், மறவாமை வேண்டுகின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி, அறவாநீயாடும் போதுனடியின் கீழிருக்க வென்றார்” என்னும் பன்னிரண்டாந் திருமுறைச் செய்யுளும் விளக்கும்.

அமரர்க்கு இடுக்கண் விளைத்து நூற்றெட்டு யுகம் ஆயிராத் தெட்டண்டங்களை யாண்ட குரன் மகன் பாதுகொப்பனைக் கொன்று முருகக்கடவுளை வணங்குவான் சென்ற வீரவாகு தேவரும் அக் கடவுள்பாற் பெறவிரும்பியது இவ்வன்பே என்பதை “கோலநீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங்குறியேன், மேலயின் திரரை சினைக்கனவினும் வெஃகேன், மாலயன் பெறுபதத்தையும் பொருளென மதியேன், சாலநின்பதத் தன்டையே வேண்டு வன்றமியன்” என்னும் கந்தபுராணச் செய்யுள் காட்டும் அநேகம் அரிய பெரிய நூல்களியற்றித் தமிழகம் மகிழ்ச் செய்த அரசரேளும்

அதில் ராமபாண்டியனும், உலகினியல்பும் அரசியல்பும் உறுதியல்லவென உணர்ந்து வேண்டியதில் வன்பென்பதை “வேண்வெதொன்று தமிழ் னென்ப பிறப்பும் வெந்தழன ரகிடைவிழினும், காண்டரு சிறப்பினரம்பை யர் குழக் கற்பக நீழல் வைகிடினுந், தூண்டரு சுடரே களாநிழ லமர்ந்த சோதியே கருவைநாயகனே, ஆண்டகாய் நினது திருவடிக் கமலத்தன் பெனுமழிவிலாப் பொருளே” என்னும் அருமைத் திருவாக்கு எடுத்துக் காட்டும் “எண்ணிலி காலத்தின் பின்னர்க்காய மினிதளித்தாய், நண்ணுறு மீதினு மெய்ப்பத்தி யீந்திலை நாயடியேன் பண்ணிய பாவமென்றேகும் பரகதி யென்றடைவேன்” என்னும் ஆன்றோரருளிய உண்மை வாக்கும் பாராட்டற்பாலது.

இப்பெறவரும் பொருளாகிய அன்பை அடைந்தோரே வலிய ரென்பதும், ஏனையோரெல்லாம் எளியரென்பதும் திண்ணமே. திருவா லவாயின்கண் பறவைகள் எல்லாவற்றாலும் இடுக்கண் விளைவிக்கப்பட்டு அறவருந்திய கயலாய்ப்புள் அன்பு காரணமாக எம்பெருமான் அருளைப் பெற்று தானும் தன் குலத்தினரும் எல்லாப் பறவைகட்கும் மெலான வலிய ஆற்றலடைந்தமை அறிஞர் அனைவரும் உணர்ந்ததே “ஈசனடிக் கன்பில்லார்போல் எளியாரில்லை யாவர்க்கும், ஈசனடிக் கன்புடையார் போல் வலியாரில்லை யாவர்க்கும், ஈசனடிக் கன்பின்மையினு லெளிதாயத் திரிந்த இக்கயலாய், ஈசனடிக் கன்புடைமையினுல் வலிதாயிற்றே எவ்வு யிர்க்கும்” என்னும் திருவ்ளையாடற் புராணச் செய்யுள் நன்கு விளக்கும். பறவைக்கூட்டத்துள் ஒன்றே அன்பு காரணமாக வலியன் என்னும் பெயர் பெறுமாயின் ஆற்றிவுயிராம் மக்கள் அவ்வன்பாற் பெறும் பயனை யாதுரைப்பது.

அடியார்தம் அல்லல் தீர்க்கும் அருமருந்தாம் இறைவன்மாட்டு உள்ளத்தெழுந்த இடையருப்பேரனபால் தம்முடைய மக்களை, மனைவி யை, ஒக்கலை, பெருவாழ்வை, அடைய நல்கு சீர்ச்செழும் பொருள்நனைப் பொருளென மதியாது செயற்கருஞ் செய்கை செய்த உத்தம சிவபத்தர் களாகிய உண்மை நாயன்மார் பெருமையை அறியாதார் யாவர், இதனையே

மதினுதற் பலளவாய்க் கருந்தடங்கட்

குவிமுலை பசும்பொற் கொடிதனை யமையாக்

காதன்மீதுரக் கலவி செய்திடுவான்

புகும் பொழுதவனொரு பொருமையுட் கிடப்பப்

படர்முதிர் வேணிற் பகற் கொடும் பாலை

கிலத்த நீர் வேட்டோ னீரரிதினிற் பெற்

ஸுண் புழியுண்ணு தொல்லவிற் றடுக்குஞ்
 செயலென வெனைந் தீண்டே லென்று
 நின் மேலாணை நிகழ்த்திட நீங்கிப்
 புணரி யுண்டெழுந்த புயனிகர் வளர்குழ
 லஃதுண முகில்போன்றழகுறுங் காறந்
 தீண்டா தொருபூஞ் சேக்கையிற் றுயின்று
 மாற வன்பு வளர்மனத் தவனோ
 மிளிர்ந்தரு தார்த்தவேட மாதவனாய்
 நீ முன் கற்பு நீங்கா மானைத்
 தருகெனக் கொடுத்துத் தன் பெருங்குளொரு
 மானமீக் கூர வந்தனர் சூழ
 ஒன்னவர்போல வுடன்றவர்ப் படுத்துக்
 களையில் பேருவகைக் கடல் படிந்தவனோ
 திருமணக் கோலஞ் செய்து வீற்றிருந்த
 வருமகள் கூந்தலைய நின்னுருவங்
 கரந்து சென்றிரப்பக் களித்தக மணப்பூம்
 பந்தரிற் கிளொரு பலருங்காண
 வரிந்து கொடுத்த வடியவன்றனோ
 நின்னொரு விழி செந்நீர் கொளக் கலங்கித்
 தன்னொரு விழி வெஞ்சரத்தினு லிடந்து
 சாத்தி மற்றைத் தடங்கணவ் வகைபெற
 வின்ன முண்டொரு கண்ணென் றுளங்களித்து
 மற்றதுங் கனாவான் வாளிபட்டவனோ
 மருவலன் புணர்ப்பான் மாம்பெய்தத் தவன்போல்
 வந்தனன் படையான் மாற்பிடைத் தாக்கக்
 கண்டுட் கடைத்தலைக் காவலனொருவன்
 வெகுண்டவற் றுணிப்பான் விரைந்து சென்றெய்த
 வாணையாற்றடுத்த வரசரேறோ
 பொருகளைத் தொட்டலன் புனை நுதனீறு
 கண்ணெனப் போலக்கருதி மற்றவனைச்
 தன்படை சாய்த்தவன் தன்படை மாப்பிற்
 ருக்கக் கொடுத்த தளர்விலன் பினனோ
 வருஞ் சிறுமகனை யறிந்து நிற்கட்டுப்
 படைத்துக் களிகூர் பரிவுடையவனோ
 நின்சினகரத்து நீக்குபூமோந்த
 மாதாமுகூரிந்த மலிபெருந்தவனோ

துணுக்கென வவன்கை துணித்த கொற்றவனோ
 சந்தனமாகச் சாத்தனின் றனக்கு
 முன்கை தேய்த்து முகமலர்ந்தவனோ
 செயற்கருஞ் செய்கை செய்தவன் யார்கோல்
 பகருதி வெங்கைப் பழமலைநாத
 பராபர முக்கட் பகவ சங்கர சிவ
 கருணாகர திருக்கயிலை நாயக”

என்சு

சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் திருவெங்கைக்கலம்பகத்தில் புகழ்ந்து கூறினர்.

இதுகாறும் காட்டிய தலையன்பும், வன்மை, மேன்மை என் இருதிடப்படும். வேதாகமங்களில் விதித்தவாறு இறைவனை வழிபடல் மேன்மை யன்பாம். விதித்தனவன்றி விலக்கியன செய்து வழிபடல் வன்மை யன்பாம். இவ்வன்மை யன்பும் முன் சென்மங்களில் மேன்மை யன்பாகிய ஞான நெறியில் முற்றியவர்க்கே பிற சென்மத்தில் எய்தும். இத்தகைய தலையன்பென்னும் ஞானநெறியாய் வன்மை யன்பினின்றும் முத்தி பெற்றோர் கண்ணப்ப நாயனார். இவர் முன் சென்மத்தில் அருச் சனராக இருந்து முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாம் முதல்வனை மேன்மை யன்பாற் பூசித்தபேருடைய பெருந்தகை. இவர் இந்த சன்மத்தில் வேட்டுவக்குலத்தில் பிறந்து அக்குலத்திற்கேற்ப விலங்கு பறவை முதலியவைகளை வேட்டையாடுவான் காட்டுக்குச் சென்றார். அவருடன் வேட்டையாடச் சென்ற வேடச் சிறுவருள் ஒருவருகிய நாணன். “மலமீது குடுமித்தேவர் இருப்பார் அவனாநாம் கும்பிடலாம்” என்று சொல்லியதைக்கேட்ட மாத்திரையானே தனக்கிருந்த பசியையும் மறந்து அதுமுதல் தனக்கென ஒரு செயலும் செய்யாதவராய் வினாந்து நாணனுடன் மலையின்மீது சென்று

“திங்கள் சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணமுன்னே
 அங்கணர் கருணைகூர்ந்த அருட்டிரு நோக்கமெய்தித்
 தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட்டகல் நீங்கிப்
 பொங்கிய வொளியினீழற் பொருவிலன் புருவமனார்”

என்றபடி அன்பே யுருவாய் பசு கரணமற்று பதிகரணமாய் விளங்கப் பெற்றவராயினர். அன்புருவாய் விளங்கும் திண்ணனார் இறைவன்மீது திருப்பள்ளித்தாமம் சாத்தியிருக்கக்கண்டு அதனை யாதென வினவி நாண னால் எசனுக்கு வித்தமும் நடத்தப்படும் பூசா காரியங்களை யறிந்தகொண் டார். அவ்வாறே தானும் செய்வான் வினாந்து சென்று வாயால் திருமஞ் சனமுகந்து, தலையில் மலர்களைச் சூடிக்கொண்டு மான் முதலிய விலங்கு

களின் இறைச்சியை சுவைத்தறிந்து எம்மிறைவனும் பூசித்தார். இவையெல்லாம் வேதாசுவஸ்தங்களில் விலக்கியனவாக இருந்ததின் குற்றமாகாதோ எனின்? கூறுதும். வேதாசுவஸ்தங்களில் கூறியவற்றிலிருக்களை ஆராய்ந்தறி யாதவராயினமையானும், அவர் செய்யும் செயல்களெல்லாம் இறைவன் மாட்டெழுந்த அன்பு காரணமாய்ப் பதிச்செயல்கள் ஆகலானும் குற்றமாகா வென்க. நித்தமும் காளத்திரீதரைப் பூசை செய்யும் புண்ணியம் பெரும்பேறுடைய சிவகோசரியார் எம்பெருமான் திருமுன் கிடங்கும் இறைச்சியைக்கண்டு மனம் கவன்றபோது மின்திகழ்ந்ததை மனவில வேதியர் அவர் கணவின்கண் தோன்றி “அவனுடைய வடிவெல்லா நம் பக்கலன் பென்றும், அவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்றும், அவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்றும், அவனுடைய நிலை இவ்வாறறிநீ யென்றருள் செய்தார்” எனத் திண்ணஞர் அன்பின் பெருக்கை இறைவனே எடுத்து வியந்து கூறினார் எனின் அவ்வன்பின் பெருக்கை யாவரெடுத்துரைப்பர். அத்தகைய சிவநேயச் செல்வரின் அன்பின் பெருக்கை உலகறியக் காட்டுவான் மற்றை நாள் தன் கண்ணி னின்றும் உதிரம் பெருகச் செய்ய, அதைக் கண்ட திண்ணஞர் தன் கண்ணை இடந்தப்பி சிவபெருமான் விரும்புஞ் செய்கையே செய்து சிவமே யாயினார். இதனை

“பேறினி யிதன் மேலுண்டோ பிரான்றிருக் கண்ணில் வந்த,
ஊறு கண்டஞ்சித் தங்கணிதந்தப் பவதுவங்கையை
ஏறுய்த்தவர் தங்கையாற் பிடித்துக் கொண்டென் வலத்தின்
மாறிலாய் நிற்கவென்று மன்னு பேரருள் புரிந்தார்”

என்னும் செய்யுள் காட்டும்.

கண்ணப்பநாயனார் செய்த அன்புதான் தலையன்பு. இதனைத்தான்

அன்பும் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே

எனத் திருமூலரும் திருவாய்மலர்ந்தருளியது. தலையன்பு செய்து சிவ பெருமானுடன் இரண்டறக்க கலந்து சிவமேயான கண்ணப்பநாயனாரின் பெருமையை மாணிக்கவாசகப் பெருமான்

கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி
 னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
 வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
 சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்னுதாய் கோத்தும்பீ

எனவும், பட்டினத்தடிகள் “தொண்டுசெய்து நாளாறினின் கண்ணிடந்
 தப்ப வல்லேன் அல்லன்” எனவும் பெரிதும் பாராட்டினாரெனின் செ
 யற்கருஞ் செய்கை செய்த கண்ணப்பரின் தலையன்பை எவ்வாறெடுத்த
 துரைப்பது.

எல்லாவற்றினும் மேலாயது அன்பு என்றும் அதை இறைவன்
 மாட்டு நிகழ்த்தினாரே பெறற்கரும் பேறெய்திச் சிவமே யாவர் என்றும்
 மேற்போந்தவைகளால் எடுத்துக்காட்டினும், இவ் வன்பின் தலைப்பட்
 டாரோ அடியாரிடத்தும் சுகல ஆன்மாக்களிடத்தும் அன்புடையராவர்.
 அங்ஙனமின்றேல் அவர் ஈசன்மாட்டும் அன்பில்லாரே யாவர். எவ்வா
 ரெனின்

ஈசனுக்கன் பில்லார் அடியவர்க்கன் பில்லார்
 எவ்வயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்குமன் பில்லார்
 பேசுவதென் னறிலில்லாப் பிணங்குளநா பிணங்கிற்
 பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணங்கிடுவர் விடுநீ
 ஆசைபொடு மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட்
 டவர்கரும் முன்கரும் மாஃச் செய்து
 கூசிமொழிந்த ருண் ஞானக்குறியி னின்று
 கும்பிட்டுத் தட்டரிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே

என்றமையின் என்க. மேற்காட்டிய சிவஞானசித்தியார் செய்யுளில்
 “அன்பில்லார் தமக்கும் அன்பில்லா” என்று காட்டியது “அன்பிலார் எல்
 லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் அன்பு முரியர் பிறர்க்கு” என்னும் குறட்
 பாவிற்கு மாறாகாதோ எனின் இல்லை. குறட்பாவில் “தமக்கு” என்னும்
 சொல்லுக்கு உடலையும்; சித்தியாரில் “தமக்கு” என்னுஞ் சொற்கு உயி
 ரையும் பொருளாகக் கொண்டமையின் முரணாகல் யாங்ஙனம்.

முடிவுரை. அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டதோர் பொ
 ருளினிடத்துச் செல்லும் உள்ள நெகிழ்ச்சி என்று காட்டினும், அவ்
 வன்பு காரணமாகவே பானையங்கோட்டையின்கண் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்
 கும் இச் சைவசபையின் அதிகாரிகள் அனைவரும் பலபல ஊர்களினின்
 றும் அறிஞர் பலரை அழைத்துப் பிரசங்கமாகி பொழிந்து அனைவரும்

ஆனந்திக்கும்படி சென்ற மூவாண்டுகளிலும் செய்ததுபோல், இவ்வாண்டிலும் இச்சபையைக்கூட்டித் தம் மாட்சியைப் பலரும் அறிய அறிவுறுத்தி.

காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்ட ரகண் டாகாரசிவ
போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் பெங்கித்ததும்பிப் பூரணமாய்
ஏகவுருவாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற்றிட நாம் இனிஎடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே

என்னும் அருமைத் திருவாக்கிற்கும் இலக்காய் விளங்கினார். தமிழிலகின் கண் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி காரணமாக சங்கங்கள் நடைபெறுவது எல்லாம் மதுரையம்பதியின்கண் நிலபெற்றிருந்த முதலிடை கடை என்னும் முச்சங்கங்களைப் பின்பற்றியேயன்றே. முதற்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த முருகவேளும், ஏனைய சிவஞானச் செல்வர்களுமாம், அச்சங்கத்தைப் பின்பற்றியேபோலும். இச் சங்கமும் கோமகந்தீர்த்தையும் துமாராமியையும் தலைமையாகக் கொண்டு விஷயங்களை எல்லாம் சிவஞான வாயிலாக யாம் எல்லோரும் உணரத்தோற்றுவிக்கின்றது என்பது அனைவரும் உணர்வர். இச் சங்கம் நீடுழிகாலம் வாழத் தமிழறியும் பெருமான் திருவருள் புரிவாராக.

என்று மின்பம் பெருகு மியல்பினை
லொன்று காதலித் துள்ளமு மோங்கிட
மன்று ளாறடி யாறவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கு நிலவியுலகெலாம்

சைவசமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்பெருளாக்
கைவந்துறவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்து மூலஞ்சமயநெறி புகுதவேண்டா முத்திதருந்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும்செகத்தீரே.

பண்டைத் தமிழரும் மது மாமிச விலக்கும்.

சபைத் தலைவரவர்களே, சகோதரர்களே,

ஒரு விடயத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யும்பொழுது தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களைப் புகுத்தி ஆராய்ச்சி செய்வதால் அவ்வாராய்ச்சியின் பயன் ஒரு சிறிதும் இல்லையாய் முடிகின்றது. இதற்குப் பல சமயிகளும் திருவள்ளுவரைத் தத்தம் சமயியாகக் கருதுவதே வாய்ப்புடைத்தாய் எடுத்துக்காட்டு. சைவ சமயிகளாற் சைவராகவும், ஆருகத மதத்தினரால் ஆருகதத்தின் சார்புடையராகவும், கிறிஸ்தவர்களால் கிறிஸ்தவக் கொள்கையுடையவராகவும் எண்ணப்படுகிறார். இவ்வாறு பலவாறாகக் கருதப்படுவதின் காரணம் ஆராய்ச்சி செய்வோரது விருப்பு வெறுப்புக்களே யன்றி வேறல்ல. ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட விடயம் “பண்டைத் தமிழரும் மது மாமிச விலக்கும்.” இவ்விடயத்தை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு முக்கிய கருவி பண்டைத் தமிழ் நூல்களே. சொல்வோனது சொந்த அபிப்பிராயங்களை இந்த ஆராய்ச்சியிற் கலவாது, உண்மையாக உள்ளபடி பழைய நூல்களிற்கண்ட விடயங்களைத் தொகுத்துக் கோவைப்படுத்துவது மாத்திரமே எனது பொறுப்பு. இன்ன ஆகாரம் கொள்ளுதல் வேண்டும், இன்ன ஆகாரம் தள்ளுதல் வேண்டுமென்று சொல்லவந்தேனில்லை. அவ்வாறு துணிவுபடுத்திச் சொல்லுதல் வயித்திய சாஸ்திர நிபுணர்களின் கடமை.

தற்காலத்தில் அதுட்டித்தவரும் மது மாமிச விலக்கு புராதனமோ நவீனமோ என்று பலருக்கும் வினாபிகழலாம். ஆரியர்களுக்குப் புராதன காலங்களில் மது மாமிச விலக்குக் கிடையாதென்றும், அவர்கள் மாமிசம் புசித்தும், மதுபானம் பண்ணியும் வந்தனரென்றும் ஆசிரியர் ராஜேந்திர லாலாமித்ரா என்பவர் தாம் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “இந்து ஆரியர்கள்” என்னும் கிரந்தத்தில் நிலைநாட்டியிருக்கின்றார். அவ்வாறியர்களுடைய பல்லாண்டுகளாகத் தொடர்புடையவர்களாகும் பண்டைத் தமிழர் புசித்துவந்த ஆகாரம் என்ன? குடித்துவந்த பானம் என்ன? என்று அறிய விரும்புவதும் மனித இயற்கையின் சுபாவம்தானே.

அகம் புறம் என்ற பொருட் பாகுபாடுமில்லை, குறிஞ்சி, பாலை நெய்தல், மருதம் என்ற நிலப்பாகுபாடும் தமிழினுக்கே உரித்தாயதென்றும், தமிழிலக்கண முதநூல் கண்ட ஆசிரியர் இப்பாகுபாடுகளை வகுத்துக் கொண்டு நூல் செய்தார் என்றல் பொருந்தாதென்றும், ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் பாயிரவிருத்தியுட் காட்டியுள்ளார். “உலகத்தைப் படைக்கின்ற காலத்துக் காடும் மலையும் நாடும் கடற்கரையுமாகப் படைத்து” (தொல். பொருள், அகத்திணையியல் சூத் 2.) என்று தொல்காப்பியம் உரை தந்திட்ட ஆசிரியர் நீச்சினூர்க்கினியர் கூறுதலானும் இப் பாகுபாடு தமிழிலக்கண முதநூல் கண்ட காலத்தும் புராதனமான தோர் டாகுபாடு என்பதை வலியுறுத்தானின்றது. “முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற்றிரிந்து, நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயருறுத்துப், பாலை என்பதோர் படிவங்கொள்ளும்” (தொல் புறத்திணையியல் சூத் 2. உரைச்செய்யுள்) என்று ஆசிரியர்கள் கூறுதலானும் தொல்காப்பியனார் பாலுக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர். வேண்டாதொழியவே எஞ்சி நின்ற நான்கு நிலப்பாகு பாடாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்பவற்றிற்கு நிலம் முறையே மலையும் மலையார்ந்த இடமும், காடும் காடுசார்ந்த இடமும், கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும், பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த இடமும் என்பது பெறப்படும். இந் நிலங்களில் வாழ்நரின் பெயரும் முறையே குறவர் இறவுளர் குன்றவர் என்றும், ஆயர், ஆய்ச்சியர், பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைய்ச்சியர் என்றும்; கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர் என்றும் வரும். இந் நான்கு திணைநில மாக்களின் ஆகாராதிகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவே பண்டைத் தமிழர் மது மாமிச விலக்கை எவ்வாறு கையாண்டு வந்தார்கள் என்பது வெளிப்படையாம். ஏனெனில்? தொன்று தொட்டுவரும் இப் பாகுபாடன்றி வேறு பாகுபாடு கேட்கப்படாமையானும் தமிழகத்து இத் திணைநில மாக்களைத் தவிர வேறு தமிழர்கள் உளர் என்று எவ்விடத்தும் கேட்கப்படாமையானு மென்க.

முள் ளெயிற்றுப்பாண் மக ளின்கெடிது சொரிந்த
வகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோ
ளறிகாற் பெருபயறு நிறைக்குழை, வென்றும்.
வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடகள்
வரா அல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள்
யாண்டுகளி வெண்ணெல் நிறைக்குழை. என்றும்
அஞ்சிலோதி யசைநடப்பாண் மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற்பெறுஉ மென்றும் வரும்.

ஐங்குறுநூற்றுச் செய்யுட்களால் நெய்த நிலத்துப் பெண்கள் தங்கடற் படுமீனே மருத நிலத்தூர்கட் கெடுத்துச் சென்று அந் நிலத்துண்டாகும் பயறு, வெண்ணெல் முதலியவற்றிற்கு விலைமாறிக் தாங்கள் மீன் கொண் டுபோன வட்டியைப் பயற்றலும் வெண்ணெல்லாலும் நிறைத்து மீனுவர் என்பது பெறப்பட்டது. பெறவே மருதநிலமாக்கள் மீனுண்பதும் தானே போதரும்.

பெருநீர்,

வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்

பறைதபு முதுகுரு கிருக்குங்

துறைகெழு தொண்டி, என்ற (ஐங்குறுநூற்றுச்) செய்யுளால் அம்மீன் அந் நெய்த நில மாக்களுக்கும் உணவாயது பெற்றும்.

கணமா தொலைச் சித்தன்னையர் தந்த

நிணவூண் வல்சிப் படுபுள் ளோப்பு

நலமா ணெயிற்றி, என்ற (ஐங்குறுநூற்றுச்) செய்யுளால் மானி னிறைச்சி பாலை நிலத்துவாழும் எயிற்றியார்கட் குணவானது வெ ளிப்படை. ஈண்டு பாலை என்றது குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் இடை யாய நிலத்தினே.

குறிஞ்சித்திணைக் குரியராகிய குறவர், கேடிலுமுத புழுதிக் கண்ணே வித்திய திணையை அறுத்துப் பிறி துண்ணக் கருதி மானி னிறைச்சியின் புலவுநாற்ற மகலாச பாணையிலிட்டு ஆவின்பாற் பெய்து அடிசி லட்டுண்பார் என்றுவரும் புறப்பாட்டால் குறிஞ்சிநிலத்தினர் புலா லுண்ணல் நன்கு புலப்படும் (புறம் 165.)

முல்லை நிலத்தவர் அவ் வூர்வழிப்போகும் பாணர்க்குப் புறவி னது முட்டையைப் போன்ற வரகினதரிசியைப் பாலிற் பெய் தட்ட சோற்றையும் கொழுவிய முயலினது சூட் டிறைச்சியையும் கொடுத்து உவப்பச் செய்ததாக வரும் புறப்பாட்டால் முல்லைநிலத்தாயர்களின் உணவு இன்னதென்று வெளியாகும். (புறம் 34). ஆகவே ஐந்து நிலச் தின்கண் வாழும் திணைநில மக்கட்கும் உணவு புலா லுண்ணல் என்பது துணியப்படும்.

நெல்லரியும் தொழுவர் பரதவர் தந்த வெப்புடைய மட்டுண்டு குரவையாடுவர் என்றுவரும் புறப்பாட்டால் மருதநிலத்து மாந்தர் நெய்த நிலத்துப் பரதவராற் கொடுக்கப்பட்ட கள்ள யுண்டு களியாட்டயர் தல்

பெறப்படும் (24 புறம்). இதுபோலவே மற்றைய நிலத்து மாந்தர்களும் கள்ளுண்டு களியாட்டயர்தார்களென்று கூறும் பாட்டுகளும் அளப்பில். விரிவஞ்சி வரையாது விடப்பட்டன. இதுகாறும் திணைபற்றியும், அத் திணையின்கண் வாழும் மாந்தர்பற்றியும் ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்தது.

இனிப் பொதுவகையானும் இலேசினுணும் மது மாமிசவிலக்கு பண்டைத் தமிழர்க்கு உண்டோ இல்லையோ என்பதைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வாம்.

பூம்பட்டி,

டழித்துமட் டொழுஞ்சுந்தாரான் அணிவள்ளத் தாய்ந்தேறல்,
எழிற்பொலி மாதர்க்கேந்த இனிதினிநுகர்ந்து என் றுவரும் தே
வர் செய்த சிந்தாமணிச் செய்யுளால் (விமலை 98). சீவகன் விமலைக்கு
மணிவள்ளத்திற் தேறலைப் பெய்து கொடுக்க வாங்கியுண்டாள் என்று
சரித்திரம் கேட்கப்படுகிறது. ஆடலர்களே யன்றிப் பெண்களும் மது
வின் சுவைப் பழக்கமுடையாரென்றும் தெரியவருகிறது.

தோழிநாங்,

காணுமையுண்ட கடுங் கள்ள மெய்கூட
நாணதுசென்று நடுங்கறரைத்தாங்கு, என்ற கவிப்பாட்டும் மேலே
கூறியவற்றை வலியுறுத்தும்.

திருமுருகாற்றுப்படை செய்தும் அகப்பொருட் குரைவகுத்த
வருமான மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், திருவள்ளுவரோடு
உடன்பிறப்பாகக் கருதப்படும், ஓளவையாரீ, கபிலர் என்ற இவர்களாத்
பாடப்பட்ட சில பாடல்கள் புறப்பாட்டிற் காணப்படுகின்றன. இப்பாட்
டிகளால் நாம் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திற்கு என்ன ஆதாரம் ஏற்படு
கின்றது என்று கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

யவனர்,

நன்கலந் தந்த தண்கமழ் தேறல்
பொன்செய் புன்கலத் தேந்தி நாளு
மொண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறற்
தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாண்மாற என்று பாண்டியன்
இவ்வந் திப் புள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வாழ்த்திய நக்கீரரது புறப்பாட்
டால் (புறம் 56) அக்காலத்தில் மதுபான விஷக்குக் கிடையாதென்பது

நன்கறியற்பாலது. எடுத்துக்கொண்ட விடயத்திற்கு ஏற்புடைத்தாய் ஒளவையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய பாடல்கள் புறப்பாட்டிற் பலவுள். அவைகளுள் இன்றியமையாதன சிலவற்றை மாத்திரம் ஈண்டுவரைகு வாம். அதியமான் நெடுமான்ஞ் சிறந்தபட்டபொழுது அவனது கொடையினையும் நட்பினையும் நினைந்து வாடிய இரங்கற்பாவில்

சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

பெறியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தாம் மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே

சிறுசோற்றானும் நனிபலகலத் தன்மன்னே

பெறுஞ் சோற்றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே

என்போடு தடிபடுவழி யெல்லாம்

மெமக்கீயு மன்னே, யென்று பாடியுள்ளார் சிறிய அளவினவாகிய கள்ளைப் பெற்றபொழுது ஈத்துவக்கும் இன்பத்தால் தனக்கே கொடுக்கும் வள்ளன்மையும், பெரிய அளவினவாகிய கள்ளைத்தாழுண்டு பாடி எஞ்சிய மதுவினையே அவனுண்ணும் நோடைமடத்தினையும், உண்ணும்பொழுது பலகலத்தவாய உண்டியினையும் சிலகலத்தவாய உண்டியினையும் தன்னோடு அவனுண்டு நட்பு செய்தலையும், என்போடு கூடிய வுந்தடியைத் தனக்கே வழங்குதலையும் ஒளவையார் நயம்படப் பாடிய மேற்காட்டிய செய்யுள் பண்டைக்காலத்து மது மாமிச விலக்கின்மையை நன்கு வலியுறுத்தும்.

ஒளவையார் அதியமான் மகன் பொருட்டு எழினியைப் பாடிய பாடலொன்றில் அவன் தந்தைதாற்

சென்றி யானின்றன னாகவன்றே.

* * * * *

துண்ணுந் கலிங்க முடிஇ யுண்ணெனத்

தேட் கடுப்பன்ன நாட்டு தேறல்

கோண்மீ னன்ன பொலங்கலத் துளஇ

யூண்முறை யீத்தலன்றியும் (புறம் 392)

என்று அதியமான் தன்னை உபசரித்த விமரிசையைக் கூறினார். அப்பாட்டால் நாட்டினர் கள் தேள் கடுப்பன்ன சுவையுடைத் தென்றும், அச்சவை வேண்டிப் பல் நாளாகக் கள்ளைச் சேர்த்துவைத்துப் புளிப்பேற்றிப் பின்னர் குடிப்ப தென்பதும் பண்டைக்காலத்து வழக்காயினமை பெற்றும்.

பொழுதிடைப் படாஅப் புலரா மண்டை

மெழுகுமெல் லடையிற் கொழுநிணம் பெருபு

வலத்தற் காலை யாயினும்

புரத்தல் வல்லன் வாழ்க வன்றோ (புறம் 103).

என்று அவராலே அவனுடைய வள்ளன்மையைப் புகழ்ந்து பாடியதும் இவ்விடத் துணரத்தக்கது. “வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க்கபிலன்” (புறம் 53) என்றும், “புலனழுக்கற்ற அந்தணுள்ள” (புறம் 126) என்றும் “பொய்யா நாவிற் கபிலன் (புறம் 174) என்றும் மங்காப் புகழ்சால் சங்கப் புலவரார் றுதிக்கப்பட்ட கபிலர் கைப்பற்றி சேரமான் செல்வக் கடுங் கோவாழியாதன் மெல்லிய வாமாஸ் நுங்கை என்னவும் அதற்கு அவர் கூறியதாகக் காணப்படும் புறப்பாட்டு (14)ச் செய்யுளில் அரசனது கைவலியவானைத் தற்குக் காரணங்கூறித் தனது கையின் மென்மைக்குங் காரணங் கூறுவார் பின்வருமாறு கூறுவர்.

புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூநாற் றத்த புகைகொளிஇ யுன்றுவை
கறி சோறுண்டு வருந்து தொழிலல்லது
பிறிது தொழி லறியா வாகவி னன்று
மெல்லிய பெரும.

இப் பாட்டால் கபிலர்க் குடன்பாடாயினமை பெறவே அந்தணர்க்கும் மாமிச வுண்டியுடன் பாடாயினமை பெறரும். பாரி யிறத்தபின் அவன் மகளிரை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி விச்சிக்கோளையும், இருங்கோளே னையும் வேண்டி அவர் மறுப்ப, அப்பால் அவர்களைப் பார்ப்பார் பார்ப்பப் படுக்கக் கொண்டுபோவான் பாரியினது பறம்பு நோக்கிச்செய்த செய்யுளில் அவனால் முன்பு வரையாது கொடுக்கப்பட்ட கள்ளையும் ஆட் டிறைச்சியா லட்ட கொழுவிய துவையலையும் நினைந்துள்ள முருகி

“மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்
மட்டான் றுனாக் கொழுந்து வைபுன்சோறும்
பெட்டாங் கீயும் பெறுவளம் பழுனி
நட்டனை மன்னே முன்னே. (புறம் 113)

என்று அவனுடைய நட்பைப் பாராட்டிக் கூறினமை இவ்விடத்து மிகவும் கவனிக்கற்பாலதே. பாரி மகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுக்கக்கொண்டுபோன செய்தி கேட்கப்படுதலால் அக்காலத்தில் அந்தணர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் மன்றல் நடத்தல் கூடாதென்னும் தற்காலத்திய விலக்குமில்லையோ லும்.

வேளாண் மாந்தர்க் குழுதுணல்

தில்லென் மொழிப பிறவுகை நிகழ்ச்சி (தொல். மரபியல் சூத். 636).

என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மரபியலுட் கூறியுள்ளார். ஒவ்வொரு

வருணத்தார்க்கும் ஒரோவொன்று உரியவா மாகலான் வேளாளர்க்கு இன்
றியமையாச் சிறப்புடைத்தாய் எரின்வாழ்க்கையை விதந் தோதினர்.
உரையாசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர் கருத்து மிதுவே.

காணுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்
மான்றசை சொரிந்த வட்டியு மாய்மக
டயிர் கொடு வந்ததசும்பு லிறைய
வேரின் வாழ்நர் பேரி லரிவையர்
சுளக்கீழ் விளாந்த களக்கொள் வெண்ணென்
முகந்தனர் கொடுப்ப வுவந்தனர் பெயருந்
தென்னம் பொருப்பன் (புறம் 33)

என்று வரும் இப் புறப்பாட்டால் எரின் வாழ்வாரது இல்லக் கிழத்தியர்
தம் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெல்ல விலையாகக் கொடுத்து மானின திறைச்
சியையும், இடைச்சியர் தந்த தயினையும் வாங்குவர் என்பது வெளிப்படை.
எண்டு எரின் வாழ்நர் என்று வேளாளர்க்கே உரித்தாய் அவரது வாழ்க்
கையின் தொழில்பற்றிக் கூறிய விடத்தும் அதற்குரியராகிய வேளாள
ரைப் பெறுமோ. பெறுமெனின் அதற்குக் காரணங் கூறுதல் வேண்டும்.
காரணம் இல்லையாகவே எரின்வாழ்நர் என்பது வேளாளர் என்று பொருள்
படுதலே அமைவுடைத்து. “பகடுபுறந் தருநர் பாரமோம்பி” (புறம் 35)
என்ற புறப்பாட்டுக்கு ‘மன்னர் பாங்கிற் பின்னோ ராகுப’ என்னும் அகத்
திணையியற் குத்திர (30)த்தில் ஆசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர் வேளாளரைக்
குறிப்பதாக வெழுதிய குறிப்புரை நயங்கண்டுகொள்க. மேலேச் சூத்தி
ரத்துக் குறிப்புகையில் “வேளாளவும், அரசெனவும், உரிமையெய்தி
னோரும் பாண்டி நாட்டுக் காரிதிப்பட்ட மெய்தினோரும் பிறரும் முடி
யுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக் குரிய வேளாளராம்.” என்று நச்சி
னூர்க்கினியர் உரை தந்திட்டார். ஆகவே “எவ்விதொல் சூடிப்படி இயர்
மற்றியர்” (புறம் 202) என்று கபிலரால் புகழப்பட்டவேள் பரையின் மக்
களும் வேளாளராயது பெற்றும், மட்டு “வாய்திறப்பவும்” என்று மேலே
காட்டிய புறப்பாட்டால் வேள்பாரி மது மாமிச வுண்டியுடையனாகுதல்
பெறவே அக்காலத்து வேளாளர்க்கும் மாமிச விலக்கின்மை பெற்றும்.

பல தேசத்துப் பழைய சரித்திரங்களை யாராய்ச்சி செய்து
தேர்ச்சியடைந்த பண்டித சிகாமணிகள் உண்மையென்று கொண்டவற்
றுள் ஒன்றாவது மனிதன் எவ்வகை யுண்டியை உட்கொள்ளுகிறானோ அவ்
வகை யுண்டியையே தன்னால் வணங்கப்படும் கடவுளுக்குக் கொடுக்கிறான்
என்பதே. நரமாமிசம் உண்போர் நரபலி கொடுத்தலும், மது மாமிசம்

கொள்வோர் அவைகளைத் தாம் வணங்கும் தேவதைகளுக்கு வைத்து வணங்குவதும் புலாலுண்டியையும் கள்ளையும் கடிந்தோர் வெண் பொங்கல் முதலிய சித்திரான்னம் வைத்துத் தாம் வணங்கும் தெய்வங்களை யாராதிப்பதும் கண்கூடாக் கண்டதுதானே. மத்திய ஆப்பிரிக்கா முதலிய அநாகரிக தேசத்தின் ஆராதனை முறையையும் நம் தேசத்துள்ள தாழ்ந்த வருணத்தினர் ஆராதனை முறையையும், உயர்ந்த வருணத்தின ராகிய அந்தணர், சைவ வேளாளர் ஆராதனை முறையையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்குமிடத்து மேற்கூறிய உண்மை தெற்றென விளங்கும். ஆகவே பண்டைக் காலத்துத் தமிழரது ஆராதனை முறையை அறியக்கூடுமெ னின் அவர்கள் உண்டியையும் ஒருவாறு அறியலாமென்பது துணிவுபடக் கிடந்தது.

நால்வதத்,

தருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கணுறை
நெய் மலியாவுதி பொங்கப்பன் மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
பூபந்த வியன்களம் பலகொல் (புறம் 15.)

என்று நெட்டிமையார் அரசனைப்பாடிய புறப்பாட்டாலும் பல்யாகசாலே மதுகூடுமி யென்ற அவ்வரசனது காரணமமைந்த பெயரானும் யாகசாலே களம் பலவாய தொகையினவென்று தெரிகின்றன.

திணிமணற் புதுபூம்பள்ளி
வாயின் மாடந்தொறும் மைவிடை வீழ்ப்ப
நீ யாங்கு கொண்ட விழவினும் பலவே (புறம் 33.)

என்ற புறப்பாட்டு அவ்விழவின் கண் மை விடை வீழ்ப்பதும், அவை பல வாய தொகையின வென்பதும், வலியுறுத்தா நிற்கும். இவ்வாறு வரும் செய்யுட்கள் மிகப் பலவாயின தொகையினவேனும் வரிவஞ்சி விடப்பட்டன. பழஞ்சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர்கள் கூறும் துணிவுபற்றிப் பண்டைத்தமிழர் தெய்வ வழிபாட்டிற்கு இன்றியமையா தனவாகக் கொண்ட யாகசாலேகளும் மிருகபலியும் அவர்கள் மாமிச பகிணிகளாயிருந் தார்களென்பதை வலியுறுத்தும். நக்கீரர், கபிலர், ஓளவையார் முதலிய வர்களோடு ஒரே காலத்தவராகக் கருதப்படும் உத்தரவேத ஆசிரியர் திரு வள்ளுவர் கருத்து மதுமாமிச விலக்கப்பற்றி எவ்வாறிருத்தல் கூடு மென்று அவர் செய்த நூலைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்வது ஆவகிகமாய் முடியும். ஆங்கிலத்தில், “உன் சிநேகிதர் யார் என்று சொன்னால் நீ யார் என்று நான் சொல்லுவேன்” என்று ஒரு பழமொழி யுண்டு. திருவள்ளு

வர் காலமும் நக்கீரர் முதலியோரது காலமும் ஒன்றாயிருக்கிறதென்ற தற் காலக்கொள்கை உண்மையானால் தேவர் மது மாமிச விலக்கைப்பற்றி என்ன கொள்கை யுடையவரென்று நிர்ணயிக்க ஒருவாறு இடமுண்டு. இல்லறவியல் என்றும் துறவறவியல் என்றும் இருபெரு வகைப்படுத்தி அறங்கூறுவான் ரோடங்கிய தேவர் இல்லறவியலுக் கின்றியமையாதான வாய வாழ்க்கைத் துணை நலம், புதல்வரைப் பெறுதல், பிறனில்விழை யாமை முதலிய அறங்கூறும் அதிகாரங்களை முன்னையவியலில் பெய்து வைத்து அவ்வழியானனுட்டித்துப் பின்னர் வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு முறித்தாய அறங்கூறுவான் ரோடங்கி இல்லறத்திற் கன்பு டமைபோல துறவறத்திற்கின்றியமையாதனவாய். அருளுடமை, புலான் மறுத்தல், தவம், துறவு முதலியவற்றைப் பின்னைய வியலிற்பெய்து வைத்து நூல் செய்வான் ரோடங்கினர் என்பது வெளிப்படை. ஆகவே யில்லறவியலுக்குப் புலான் மறுத்தல் இன்றியமையாமையின்மை பெற் றும், ஓரியலிற் கூறியவற்றை மந்தைய வியலிலும் பெருமோ வெனின் அற்றன்று. தவம், துறவு முதலியவை யில்லறவியலில் வேண்டப்பட் டும் புதல்வர்ப்பேறு, வாழ்க்கைத் துணை நலம் முதலியவை துறவறவியலில் வேண்டப்பட் டும் இயல்வரம் பழித்தலாமென்று மறுக்க. அரசியலில் கல்வி முதலியவற்றைப் பெய்து வைத்து நூல் செய்திற்றிலரோவெனின் அது அமையுமாறு பின்வரும் பரிமேலழகர் உரை யானுங்கண்டு கொள்க. “இனி இல்லறத்தின் வழிப்படுவனவாய் பொருளின்பங்களுள் இருமையும் பயப்பதாய் பொருள் கூறுவானெடுத்துக்கொண்டார்” என்று அரசியல் முகத்துக்கூறியும் “இனி முறையானே துறவறங்கூறிய தொடங்கினார், துறவறமாவது மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடைய ராய்ப் பிறப்பினையஞ்சி வீடு பேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித் தாய் அறம், அதுதான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக் கரணங்கள் நூயவாதற் பொருட்டு அவராத் காக்கப்படும் வீரதங்களும்” என்று துறவியல் முகத் துட் கூறியவற்றினுப் நன்கு விளங்கும். இவ்வியல்களுடங்காதன வற்றை ஒழிப்பியலுட் பெய்து வைத்தார். ஆகவே வைப்பு முறையானும் சிறுத்து முறையானும் ஆசிரியர் கருத்து வெளிப்படக் கிடத்தல் அறியற் பாலது. மேலும் புலான் மறுத்தல் இவ்வாழ்வானுக்கு வேண்டப்படுமெ னின் “படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்னாக்கா சொன்றன் உடல் சுவையுண்டார் மனம்” என்று துறவியலுட் கூறிய வாசிரியர் இல்லறத் தின் வழிப்படுவனவாய் அரசியலில் தாமே படைச்செருக்கு, படை மாட்சி என்ற அதிகாரங்களால் அவற்றினது சிறப்பை யெடுத்து ஒதாரென மறுக்க. அவ்வாறு கூறுதல் முன்னோடு பின்வைத்தெண்ணமாட்டாதார் கூற்றுமாறுங் கண்டுகொள்க. ஆகவே புலான் மறுத்தல் இல்லறத்தினின்

றும் வீடு பேற்றி னிமித்தம் துறந்து துறவறம் பூண்ட துறவிகளை நோக்கி யுரைக்கப்பட்டதென்பது சித்தாந்தம். இதுவே பரிமேலழகர் கருத்தா மாறும் முன்னர் காட்டினம். இனித் துறவியை நோக்கி,

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற

னுயிர்செகுத் துண்ணுழை நன்று”

என்று

கூறியதேவர் இவ்வாழ்வானை நோக்கி கேள்வியுடையாரது ஏற்றத்திற் களவுகோலாய் அலியுணவின் ஆன்றோரோடொப்பர் நிலத்து என்று தாமே அலியுணவியுடையாரை ஆன்றோரென்றும் கேள்வியுடையர் இம்மண் ணுலகத்தில் வாழ்ந்தபோதும் விண்ணுலகத்தில் வாழும் தெய்வத்தோ டொப்பர் என்றும் கூறியவற்றானே துறவிக்குப் புலாலுண்ணல் கடியப் பட்டவாறுபோல இவ்வாழ்வானுக்கு விலக்காயவாறில்லை என்பதை நிலை நாட்டும். (அதிகாரம் 42 குறள் 3) அறிவா னிறைந்தமையான் ஆன்ற ரென்றும் தன்பமறியாமையாற் றேவரோடொப்ப ரென்னுங் கூறினார். இதனால் அதனையுடையாரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது” என்ற பரிமேலழ கர் உரைநயமும் ஈண்டு பாராட்டற் பாலது. இன்னும் இவ் வாராய்ச்சி விரிப்பிற் பெருகுமென்று விரிவஞ்சி விடப்பட்டது. இவ்வாழ்வானுக் கும் காரண வகையாற் பொதுப்படக் கூறும் அரகியலில் கள்ளுண்டலைக் கடியவில்லையோ வென்ற வினாவிற்கு மாத்திரம் விடையிறுத்தலோடு இவ் வாராய்ச்சி முற்றுப்பெறும். அவ் வதிகாரத்தின் முதற்கண்ணதாகப் பெய்துவைத்தும் அதனதிலக்கணமும் வரம்பும் கூறுவா னெடுத்தக் கொண்ட தேவர்.

உட்கப் படாஅ ரொளி பிழப்ப ரெஞ்ஞான நங்

கட்காதல்கொண்டொழுகு வார்

என்று

கூறியுள்ளார். கள்ளுண்ணுமை இவ்வாழ்வானுக்குக் காரண வகையாற் பெறப்படுமே யன்றி இன்றியமையாமையாகப் பெறப்படாமை முன்ன ரே காட்டியுள்ளாம். மேலும் எஞ்ஞான நங் கட்காதல் கொண்டொழுகு வார் என்றமையால் இடையீட்டின்றி அமையாத ஊன்றிய அன்பைக் கள் ளினிடத்தே செலுத்தித் தான் கொண்ட ஒழுக்கமும் அதுவேயாய் அர சர்களை வேற்றரசர் அஞ்சுதலில்லை யென்றும் அதுவேயுமின்றித் தன திடத்தாய் ஒளியையு பிழப்பரென்றும் முடிவு காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு அதிகாரத்தினது முதற் குறளில் அதன திலக்கணம் கூறுதல் தேவரு டைய வழக்கமென்பது, “இவ் வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு நல்லாற்றி னின்ற துணை” என்ற இவ்வாழ்க்கை யின திலக்கண முணர் த்திய அதிகாரத்தானு முணர்க. எஞ்ஞான நங், காதல் என்றமையால்

இடையீட்டின்றிச் சதாக் கள்ளுண்ணுதலையும் ஒழுக்குவார் என்றமையால் அறிவும் மடம்படுதலையு முடைத்தாய காரணங்களால் கள்ளுண்டல் கடியப் பட்டவாறு காண்க. அறிவு மடம்பாடாது, தன் ஒழுக்கங் காத்துக் கள்ளி னிடத்துத் தன்னுடைய ஊன்றிய காதலேச் செலுத்தாது மிதமாக மது பானம் பண்ணுகிறவர்களை நோக்கிக் கூறியதாக விளங்கவில்லை. எஞ் ஞான்றும் கட்காதல் கொண்டொழுக்குவார் என்று செவ்வே யாற்று நீர்ப் பொருள்படக் கிடக்கவும்” எஞ்ஞான்றும் உட்கப்படார் என்று பரிமே லழகர் கொண்டு கோட் பொருளாக்கி யுரைவகுத்திட்ட காரணம் புலப் படவில்லை. உரைவகுத்திட்டார் காலம் மிதமாக மதுபானம் பண்ணுத லையும் கடிந்த காலமானதினால் கொண்டு கோட் பொருளாக்கி யுரைவ குத்தார் போலும். இவ்வாறே அவ் வதிகாரத் துளவாகிய ஒவ்வொரு குற ளையும் ஊன்றி யாராய்ச்சி செய்வதால் மிதமான மதுபானம் விலக்காகா மையறிக. திருவள்ளுவருக்கு முற்பட்டும் அவருக்கு ஒத்த காலத்தும் ஆருகத மதச் சார்பினரல்லாத ஆசிரியரெல்லாம் புலாலுண்ணுதலையும் மிதமான மதுபானம் பண்ணுதலையும் கடியாதிருக்கவும் தேவர் மாத்திரம் செய்ததாகக் கூறுவது அவரை ஆருகத மதத்தினராகக் கூறுவார் கூற்றை வலியுறுத்தலையும் ஈண்டு கவனிக்க வண்டியது ஆவசியம். கபிலர், ளுவை யார் என்பவர்கள் தேவருடைய உடன்பிறப்பாளர் என்னும் சரித்திர மும் உத்தர வேதமாகிய குறளுக்கு அவ்வாறே மேற்கூறியபடி பொருள் கொள்ளுதலை வலியுறுத்தும். பிற்காலத்தாருடைய ஒழுக்கத்தை முற் காலத்தார்க் கேற்றி நூலை ஆராய்ச்சி செய்தல் என்னும் குற்றமும் இல் லையாகும். ஆகையால் மேற்கூறிப் போந்ததே பொருளென்று துணிக.

பிண்டைக் காலத்து மது மாமிச விலக்கின்மையை யுடைய ஆரியர்களோடு பல்லாண்டு தொடர்புடையவர்களாக விந்ரீத காரணம் பற்றியும், பண்டைக் காலத்துச் சாதியார்களெல்லாம் அவர்களுடைய சரித் திரத்தின் துவக்கத்தில் மதுமாமிச பண்ணிகளாயிருந்த பெரிய காரணத்தி னாலும், தமிழகத்திற்கே சிறப்புடைத்தாய நினை நிலமாங்கலின் ஒழுங்கும் பற்றிய வாராய்ச்சியினாலும், தமிழ் நிலத்தின் ஆசிரியர்கள் அவர்களு டைய ஒழுக்கத்தை வெளிப்படுத்திய பாக்களாலும், தமிழ் நிலத்தினரது ஆராதனை பற்றிய வாராய்ச்சியினாலும் பொதுவாக மது மாமிச விலக்கு ஏற்பட்டது ஆருகத மதக்கிளர்ச்சிக்குப் பிற்பட்டதென்ற சரித்திரத் துணிவானும் கடைசியாகத் தேவர் செய்த திருக்குறள் பற்றிய ஆராய்ச்சி யினாலும் பண்டைத் தமிழருக்கு மது மாமிச விலக்கின்மை பெறப்படும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க வி த் தொ கை .

நுண்ணறிவுடைய ஆப்த சகோதரர்கள்.

இங்கே சிறியும் உபந்நியசிக்க எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் “மலித்தோகை” என்னும் நூலுக்குறித்தே. இவ் வரிய தமிழ்நூலை ஆராய்ந்து கூறுதற்குச் சிறியே மொரு சிறிது மருக மல்லேமாயினும் பெரும் புலவர்களொருவரும் இக்கவித்தொகை ஆராய்ச்சின்கண் நுழைந்ததாகக் காண்கின்றிலேமாதலின் சிறியேம் எழுதி விடுக்கும் வியாசத்திற்காணும் குறைகளை நினைத்தாவது தம் விலையுயர்ந்த நேரத்தை இதில் செலுத்தி இன்ன இன்ன தவறுகள் இதன்கட்செறிந்திருக்கின்றனவென்று தம்முள் எக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவார்கள் என்னும் அவர்க்கொண்டு இதனைப் பற்றியுந்நியசிக்க ஒருப்பட்டேம். இந்நூன்முழுவதும் மொருங்கே யாராய்ந்து விரித்தற்குக் கால வாய்ப்பின்மையின் விரிக்கவில்லை. மாதிரிக் காக வதோ சிலவற்றைக் கூறுகின்றேம். அறிஞர்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளப் பிரார்த்தனை.

அமிழ்தினும் இனிய நம் தமிழ்மொழியதனைப் பல்லாற்றினும் சிறந்து விளங்கப் போற்றியிருந்த முதல், இடை, கடையாகிய முச்சங்கத் தவருள் கடைச்சங்கப் புலவர்காலத்து அவர் தம்மாற்செய்யப்பட்டனவும், அவரால் இது குற்றமன்றென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டனவுமாகிய தமிழ் ய னூல்கள் பலப்பல தோன்றி நின்றமையேயன்றி, அவராற் ரொருக்கப் பட்ட தொகை நூல்களும் பல இருந்தன. அவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீளக்கணக்கு முதலியனவாம்.

அவற்றுள் எட்டுத்தொகை யாவன.

“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
ரெத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந் தா ரேத்துங் கலியே யகம்புறமென்
றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை”

எனவனும் இன்னிசை வெண்பா வானறிக. இத்தொகை, பொருளா
னும் அளவானும் பாட்டானும் தொகுக்கப்பட்டன வெண்பர். ஆகம் புறம்
முதலியன பொருளானும் பதிற்றுப்பத்து முதலியன அளவானும் பரி
பாடல் கலித்தொகை முதலியன பாட்டானும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்
றன.

தொகை நூல்கள் பலராத் செய்யப்பட்டனவும்
ஒருவராத் செய்யப்பட்டனவுமாக இருக்கும்.

இந்நூல் நான்கடிச்சிறுமை உரைப்போருள்ளக் கருத்தி னளவே
பெருமை என்னும் எல்லையினை யுடைத்தாய்த் துள்ளலோசை வாய்ந்து
தரவு தாழிசை முதலிய அங்கங்களைப் பெற்றும் பெருதும் இனிது நடை
பெறுகின்ற கலிப்பாவினால் அகப்பொருள் நுணுக்கங்கள் பலவற்றை உலக
வியற்கையொடு பொருத்தி ஆசிரியர் நல்லீர்துவனாரத், செய்யப்பட்டது.

இது நல்லீர்துவனாரே செய்தார்.

இனி ஐங்குறுநூறு முதலிய ஏனைத்தொகைநூல் போல இந்
நூலும் நல்லீர்துவனாரத் நெருக்கப்பட்டது. இதனான்தே நல்லீர்துவ
னார் கலித்தொகை என்று வழங்குவதாயிற்று. ஆகவே இந்நூல் செய்தார்
சங்கப்புவலர் என்பதா உம் தொகுத்தார் நல்லீர்துவனாரென்பதா உம் தா
மே பெறப்படுமெனின்:— ஏனைத் தொகைநூல்க் னெல்லாம் ஒரொரு
காலத்து ஒரொருவரைச்சுட்டி ஒரொரு காரணத்தால் ஒன்றும் பலவுமா
கப் புலவர் பாடிய செய்யுட்களை ஒரொரு இயைபு பற்றித் தொகை செய்
யப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வச் செய்யுளின் எழுவாயிலோ இறுவாயிலோ
ஆக்கியோன் பெயர் முதலியன குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே
அவையெல்லாம் பிறராத் நெருக்கப்பட்டனவென்று அறிதல் வேண்டும்.

இந்நூல் அவ்வாறு பெயர் குறிக்கப்படாமை அறியற்பாற்று.
அங்ஙனமாயின் பழைய உரைகளினெல்லாம் நல்லீர்துவனார் கோத்தா
ரென்பதற்குக் காரணம் என்னவெனின் ஆசிரியர் நோல்காப்பியனார்

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே

என்னும்

(தொல். பொருள் அகம் 5.)

“நடுவிணைந்திணை நடுவன தொழியப்

படுதிறை வையம் பாத்திய பண்பே”

என்றும்

கூறியவாறின்றித் தாம் பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் எனத்

தமக்குத் தோன்றிய நயங்கருதித் கோவை செய்கின்றாராதலின் உரையா சிரியன்மார் நல்லந்துவனார் கோத்தாரென்று கூறினரன்றிப் பிறிதன் றென்க. இனிச் “சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என்ற இலேசானே, சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும் படுமென்பதூஉம் அம் முறைபற்றியே பிற ஆன்றோரும் தத்தமக்கேற்ற நயங்கருதித் திணையொ முக்கங்களைக் கோவைசெய்தாரென்பதூஉம் அங்ஙனஞ் செய்தாருள் நல் லந்துவனொரு மொருவராவ ரென்பதூஉம் அறிதற்பாலன. இவ் வாசிரியர் தாமே இந்நூலைச் செய்தாரென்பது இந்நூல் நெய்தற்கலியுள் “புரிவுண்ட புணர்ச்சி” யென்றற் றொடக்கத்துச் செய்யுளுரையில் “சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொளியற்கை—புல்லிய கிளவி யெச்சமாகும்” என்ப தனாற் சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் செய்யுட் செய்தார் என்று ஆசிரியர் நச்சினர்க் கினியர் கூறு முறையானும் நன்கு நிலபெறுத்தப்படும்.

ஆசிரியர் காலம்.

மீட்டுத் தொகை என்னும் தூற்றொகையு எடங்கிய எட்டு தூல் களும் பத்துப் பாட்டும் பதினெண் கீழ்க்கணக்கும் கடைச்சங்கத்தாரா வருளிச்செய்யப்பட்டன வாதலின் கடைச்சங்க மொழிந்து இற்றைக் கிரண்டாயிர வருடங்கட்கு மேலாகின்ற தென்பதைக் கடைப்பிடிப்பின் இக் கலித்தொகை செய்து இரண்டாயிரத்தைத்துறு வருடமிருக்கலாம். இனித் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் நூலுக்கு ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் சிறப்புப்பாயிரங் கொடுத்திருத்தலின் அவரும் இவரும் ஒருகாலத் தொ ருங்கிருந்த நற்றமிழ்ப் புலவரெனக் கொள்வோ மாயின் திருவள்ளுவர் காலம் இரண்டாயிரத்துதுறு வருடங்கட்கு முற்பட்டதென்று கணக்கிடு தலான் இவர் காலமும் அவ்வாறே கணக்கிடப்பட்டு மேற்கூறிய காலத் தோடொற்றுமை யுறுகின்றது. இவ் விளக்கம் பற்றி இவரைப்பற்றிய வேறு சில விஷயங்களும் உய்த்துணரின் அறியத்தக்கனவாம்.

ஆசிரியர் சமயம்.

இவர் கடைச்சங்கப் புலவ ரென்றமையானும் “தேனுநீர் சடைக் கரந்து திரிபுரந்தி மடுத்த” என்றும் “கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற் புரன்” என்றும் சிவபெருமானையே மிக்க உரிமை தோன்றுஞ் சோற்களாற் றோத்தரித்தலானும் இன்னும் அவரைச் சுட்டி “முக்கண்ணன் மூவெயிலு முடன்றக் கான்முகம் போல.” “இமய வில்

வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்.” “அலர்ந்திகழ் நறுங் கொன்றை யலங் கலந் தெரியலான்” “பிறங்கு நீர் சடைக் கரந்தான்” என்றற் றெருடக் கத்து அடிகளாற் சிற்சில விஷயங்கள் பின்னருங் குறிப்பாற் கூறுதலா னும் இவரது சமயம் வைவ சமயமே யென்பது தெளிவாகும்.

பண்டைத் தமிழ் நூலின் இயற்கை வனப்பு.

பண்டைக் காலத்துத் தண்டமிழ்ப் புலவரின் பாக்களெல்லாம் ஆசமுடைய பொருள் நுட்பங்கள் மிகச் செறிந்து வாசிப்போரின் அறி வாற்றலுக் கேற்ப விரிந்து செல்லும் நீர்மையை யுடையவாயிருக்கும். இஞ்ஞான்றைப் புலவர்களிற் பலர் பொருட் செறிவை ஒரு சிறிதுங் கரு தாது எதுகையும், மோனையும் தம்முள் ஒத்தல்தான் பாட்டின் இலக்கண மெனக்கொண்டு பாவியற்றிவிடுகின்றனர். பண்டைக்காலத்துப் புலவர் செய்த ஒரு நூலிலுள்ள ஒரு செய்யுளை ஆராய்ந் தறிகின்றவன் இக்காலத் துப் புலவர் செய்த எந்தப் பாவையாவது பார்க்க ஒருப்படுவன. பண் டைக் காலத்துப் புலவரியற்றிய நூலை அல்லது நூலிலுள்ள ஒரு செய் யுளை வாசித் துணரும்பொழுது நம்மை யறியாமலே ஒருவித ஆனந்தம் உண்டாகின்றது. பண்டைக் காலத்துப் புலவர்களெல்லாரும் உலக இயற்கைத் திறங்களில் தாம் எவ்வித வியப்பினைக் கண்டார்களோ அவற் றைக் கண்டவாறே தாமியற்றும் பாக்களில் அமைத்துப் பாடும் நீர்மையை யுடையவாயிருந்தன என்பது அவர் தம் பாக்களால் நன்கறியலாம். வியப் புண்டாதற் குரிய பொருள் நுணுக்கமிருந்தாலன்றி வியப்புத்தானே உண் டாகாது. ஆகவே வியப்புண்டாகு மிடமெல்லாம் பொருள் நுணுக்கமும் ஒன்று இருக்குமென்றே அறிதல் வேண்டும். அந் நுணுக்கத்தைத் தான் அறிந்தவாறு பிறர்க் கறிவிக்க வேண்டுமென்னும் அவா வெழும்போது அது கற்றறிந்த நல்லாரிடத்துப் பாட்டாக உருப்படுகின்றது.

கற்றறிந்த நல்லார் ஒரே யிடத்தில் எப்பொழுதும் வதிதற்கு மன வொருமைப்பாடுரை. பற்பல இடங்கள்தோறஞ் சென்று அங்கங்கே தோன்றும் இயற்கை வளங்களை யெல்லாங்கண்டு களித்து இறைவன் திரு வருட்செயல் இருந்தவாற்றை யெண்ணி யெண்ணி யின்புறுதலின்கண் ணேதான் அவர்கட்கு மன வெழுச்சி தோன்றும். அவ்வாறு தோன்றும் பொழுது புறத்தே உலக வியற்கையைப்பற்றி யாராய்வனவெல்லாம் புறப் பொருளாய்ச்சி யெனவும் அகத்தே மக்களின் மனவியற்கையைப்பற்றி யாராய்வனவெல்லாம் அகப்பொருளாய்ச்சி எனவும் கருதப்படுகின்றது.

இவ் வாசிரியர் நல்லந்துவனார் உலகவியற்கையை ஆங்காக்குக் கண்டு பெருங்களிப்பும் பேருக்கமு முடையவராய் ஒரு சிறிதும் வருத்த மின்றிப் பாட்டுப்பாடும் பண்டைத்தமிழ்ச் சங்கப் புலவருளொருவராவர். இவர் இயற்கைப் பொருளோடு தெள்ளத்தெளிந்த இனிய சொன்னடையில் செய்யுளியற்றும் வன்மையும் சமயத்திற்கேற்ற அழகுகளும் எடுத்துக் காட்டும் அமையப்பாடுதலினாலன்றோ இவர் செய்த இந்நூல் “கற்றறிந் தாரேத்துங்கலி” என விதந்தோதப்பட்டது.

நூலியற்றுமாறு பல்வேறு வகைப்படினும் அவையெல்லாம் மேற்கூறியவாறே அகம் புறம் என்றிரு வகையாகத் தமிழ் மக்கள் வழங்கு வரென்பதூஉம் இவ்வுலக வியற்கையினை யாராயும் நூல்கள் யாவும் புறப் பொருள் எனவும் இதனோடு சார்த்தி மனித இயற்கையினை யாராயும் நூல்களெல்லாம் அகப்பொருள் எனவும் அறிதல் வேண்டும்.

இவற்றுள் புறப்பொருளாவது மக்கள் உலகவியற்கையுடன் பொருந்தித் தமக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பலவகைத் தொழில் களை முற்றுவித்தற் பொருட்டுச்செய்யும் முயற்சி வேறுபாடுகளும் பிறவும் ஆராய்வது. அகப்பொருளாவது பிறப்பு, ஒழுக்கம், ஆண்மை, பருவம், உருவம், அன்பு, நிறை, அநுள், அறிவு, சேல்வம் என்பனவற்றூற்றம் முளொத்த ஆண் பெண்ணென்னு மிருபகுப்பினையும் செறியப் பொருத்தவதாய் ஏனையுணர்வுகள் பலவற்றையுந் தன் கீழ்ப்படுத்தித் தான் மேல் நிற்பதாய் இன்பதுன்பமென்னுமிரண்டும் பிறத்தற்கொரு நிலைய மாய்ப் பல உலகங்களும் பஃறிறப்பட்ட பொருள்களும் தன்னைச் சுற்றிச் செல்லத் தான் அவற்றின் நடுவே ஒரு சிறிதும் மாறுதலுறாது விளங்கும் அன்பு என்பதனை அடியாகக்கொண்டு மனித இயற்கையை யெல்லாம் ஒருங்கே ஆராய்வதாம்.

அவரவர் தாந்தா மெடுத்துக்கொள்ளும் தொழின் முயற்சிக்கு யைந்த அறிவும் செயலுமுடையவராகி உலகத்தோடொட்டி யொழுகு வராகலின் அவ்வொழுக்கம் பற்றிக்கூறும் புறப் பொருள் நூல்களில் அவ்வவர் பெயர் செயல் முதலியன எடுத்துக்கூறப்படும். இங்ஙனமன்றி

“எல்லா வுயிர்க்கு மின்பமென்பது

தானமர்த்து வருஉ மேவற்றாகும்” (தொல் பொருள் பொருள்29)

என்றங்கு எல்லா மாந்தர்க்குமுரிய வியற்கையை விவகரிப்பதாகிய அகப் பொருள் நூல்களில் பெயர் சாதி முதலியன கூறுதல் கூடாது.

எல்லா மாந்தர்க்கும் பொதுவாகிய அன்புபற்றி நிகழும் ஐந்திணை யொழுக்கத்தை யொருவர்க்கெனக் கூறின் இவ் வைந்திணையொழுக்கம் எனையோர்க்கில்லையாம்போலு மென ஐயமுண்டாகும். ஆகையால் இவ் வகப் பொருளுக்குப் பெயர் முதலியன கூறல் மரபுநென்ப. இதனை

“புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தினல்லது

அகத்திணை மருங்கி னளவுதலிலவே”. (தொல் பொருள் அகம் 55)
என்றும் “மக்கணுதலிய வகினைந்திணையும்

சுட்டி யொருவர் பெயர் கொள்பெருஅர். (தொல் பொருள் அகம் 54)

என்றும் வருஉம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரைபற்றி யறிக.

இவ் வன்பிணைந்திணை யொழுக்கம்பற்றி வருதலினாலன்றே இந் தூலுள் திணைப்பெயரானன்றிச் சிறப்புப் பெயரால் தலைவன் தலைவியை யாண்டுஞ் சுட்டிக் கூறப்படவே யில்லை.

புறப்பொருளைப் பொருளெனக்குறித்த தொக்கும். புணர்தன் முதலிய அகப்பொருளைப் பொருள் என யாங்ஙனங் கூறலாமெனச் சிலர் ஐயுறுவர். உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் உள்ளது எனப்பட்டு உருவங் காணப்படுவனவும் உருவங் காணப்படாமல் உள்ளது எனப்படு வன மாத்திரமாகக் கொள்ளப்படுவனவும் என்றிருவகைய. இவ் வைந்தி ணைக்குங் கூறப்பட்ட பொருள்களுள்ளே சில உருவங் காணப்படுவனவும் சில உள்ளது என்று உருவமில்லாதிருப்பனவுமாய் நிற்கும்.

தினையின் முறை வைப்பு.

இவ் வாசிரியர் தொல்காப்பிய ஆணை வரம்பு கடந்து திணையொ முக்கங்களைக் கோவை செய்தற்குப் போதிய காரணந்தான் யாதோவெ னின் அறிந்தவாறு கூறுதும்.

“கல்லிற் பிறக்குங் கதிர்மணி காதலி

சொல்லிற் பிறக்கு முயர்மத—மெல்லெ

னருளிற் பிறக்கு மறநெறி யெல்லாம்

பொருளிற் பிறந்து விடும்.”

(நான்மணிக்கடிகை) என்றற்

றொடக்கத்து ஆன்றோ ருரைகளைக் கடைப்பிடித்துப் பொருளீட்டுதல் முதலிய காரணம் பற்றித் தலைவற்குப் பிரிவு நிகழும். * அங்ஙனம் பிரி யுங்கால் தமது பிரிவிற்குக் காரணமாகிய ஆள்வினையின் கண்ணே சென்ற

மனவூக்கம் அவ் வினைமுடிவிற்கண் தலைவியின்மாட்டு வந்து நுகரும் இன்பச் சுவையி னருமை யறிதற் கேதுவாமாகலின் பிரிதலை யுரிப்பொருளாக வுடைய பாலையை முதற்கண்ணும், வினைமேற் பிரிந்த தலைவன் அது முற்றியபின் கிழத்தியொடு புணர்ச்சி வேண்டுதலின் அதனை யுரிப்பொருளாக வுடைய குறிஞ்சியை இரண்டவதன் கண்ணும், “ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம்” (குறள் 1330) ஆதலின் அதனை யுரிப்பொருளாகவுடைய மருதத்தை மூன்றாவதன் கண்ணும், பிரிந்த தலைவி மழை நோக்கி நிற்கும் மயில்போலத் தனது கற்பைக் காத்து நின்றவின் இருத்தலை யுரிப்பொருளாகவுடைய முல்லையை நான்காவதன் கண்ணும், அங்ஙனம் ஆற்றியிருந்தும் தலைவன் வரவு விரைவில் நிகழாதது பற்றி கடல், கழி, மருங்கு நிற்போரோடு இரங்கிக் கூறுதலியல் பாதலின் அவ்விரக்கத்தை யுரிப்பொருளாகவுடைய நெய்தலை ஐந்தாவதன் கண்ணுமாக முறைப்படுத்தருளினர்.

நூ ல் .

இனி இவ் வாசிரியர் செய்யுளில் சிலவற்றையெடுத்துச் சிறிது கூறி இவ் வியாசத்தை ஒருவாறு முடிவு செய்குதாம்.

ஒத்த அன்பினையுடைய கிழவனுங் கிழத்தியுந் தமது இல்லற வியலை நன்குபெற நடாத்துங்கால் “நாளு நாளும் ஆள்வினை யழுங்க—இவ்விருந்து வாழ்வார்க்கில்லை யாற்புகழென—வொண்பொருட் ககறல் முதலிய பிரிவு நிகழும். அவ்வாறு நிகழ்வுழி பிரிதல், பிரிதல் நிமித்தம் என்றவற் றொழுக்கமே பாலைத்திணையாம். திணையாவது நண் டொழுக்கம். “திணைநிலங் குல னொழுக்கம்” என்ப. ஆகவே பாலைக்கலி அவ்விரண்டனியற்கையும் உள்ளுறுத்து செவிலி, தோழி முதலியர் கூற்றாக உலகியற்கையொடு பெரிதும் புணர்த்து விளக்கும் பான்மைத் தென்க.

முன்ன ரெஞ்ஞான்றும் பிரியேனென்று பட்டாங்கு கிளந்து கூறிய காதற் கிழவன் யான் பொருளீட்டுவான் விரைகின்றேனென்று கூறிப் பிரிவுணர்த்தினானாக. அஃதுணர்ந்த தோழி, நினது பிரிவை யானுணர்த்துவேனாயின் அக்கேள்வியான் அவட்கு நிகழும் நிகழ்ச்சி ஆராய் தற்பாற்று.

பாலைக்கலி எ.

வேனிலுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு
வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாஅங்
கானங் கடத்தி ரெனக்கேட்பின் யானொன்
றுசாவு?கா வைய சிறிது;

நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழின்
கைபுனை வல்வின் ஞாணுளர் தீயே

இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே;

நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமான் மரீஇய வம்பு தெரிதீயே

இவட்கே, சுனைமா ணீலங் காரெதிர் பவைபோல்
இனேநோக் குண்கண் ணீர்சில் லாவே;

நீயே, புலம்பி னுள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே

இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் லீயுரு பவைபோ
லிலங்கே ரெல்வளை யிறையு ரும்மே;

எனின்,

சென்னவை யரவத்து மினையவ ணீநீப்பிற்
றன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ்
ளின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேஎத்து முயன்றுசெய் பொருளே.

நீ அரிது முயன்று தேடும் அப்பொருள் அவளது உயிரையும்
நிலை பெறுத்துமோ என்று கூறித் தலைமகன் பொருண்மேற் சேறலை
அழங்குவித்தற் பொருட்டாக வந்தது இச் செய்யுள்.

மிகப் பெரிய உருவத்தையுடைய யானை யுடலும் வெதும்பத்
தக்க முதுவேணி லென்றதனால் வேணிற்காலத்தின் மிகுந்த வெப்பமும்
அதனால் உடல் வெதும்புமாறும் முதுவேணிலாயின் திண்ணிய மேற்றோலை
யுடைய யானை முதலியவற்றின் உடலும் அது பொறுக்க மாட்டாமையும்
தாப மிகுந்து பேய்த் தேரை யாற்று நீரென்று மயங்கலுமாகிய இவை
உண்டாமாறும் உலகனுபவத்தொடு சேர்த்து இத்தகைய கொடிய காடு
என்றாராயிற்று. இதனால் நாயகன் சரீரநிலையும் அவன் நன் நகர வாச
மும் உணவாதிகளின் இன்றியமையாமையும் தெளிவாகின்றன.

இங்ஙனங் குறிப்பாற் கூறியது கேட்ட தலைமகனுக்குத் தனது
செலவின் கண் ஆராய்ச்சி பிறந்தது.

நீயே, செய்வினை ——— ஞாணுளர் தீயே, என்றதனால் உளக்
குறிப்பின் வழியே செயல் விகழுமென்பதும் பொருள் நெறியில் நேரும்

இடையூறு நீக்கற் கருவியாக விண்ணோ யுருவி நின்றனை இதனான் நீ செல்லுங் காரியத்தில் அறிவு செலுத்தின யென்பதும் புலனாகின்றன. ஆகவே ஒரு செயல் உளத்துவைப்பின் அதற்கு ஆவது முன்னரே அமைத்தல் வேண்டுமென்பதும் மன நிகழ்ச்சியைச் செயல் வெளிப்படுக்கு மென்பதும் தெளிவாகின்றன. “இவட்டே—பசப்பூரும்மே” என்றதனால் இங்ஙனமாய நிலையைக்கருதின் மாசுறுமதியம் மேகத்தான் மறைதல் போல எம்பெருமாட்டியின் முகம்பசப்பினால் மறையும். எனவே உள் எக்கிடக்கையைச் செயலிலறிந்த தலைவியின் கவற்சி மற்றவண் முகத்தாலறியலாயிற்று. இச்சொற்றொடரை உய்த்துணரின் பிறர் உள்ளக்கிடக்கையை யறிதற்கு அவரது முகமே போதிய சான்றாமென்று கூறும். அறிவானுன்ற முதியோர் கொள்கை ஈண்டு ஞாபகஞ் செய்தற்பாற்று. இதனைப் “புகுமுகம் புரிதல்” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் “முகத்தின் முதுக்குறைந்ததுண்டோ” எனத் திருவள்ளுவனாரும் கூறுமாற்றானுமறியப்படும்.

“நீயே—அம்புதெரிதியே.” நீ பகைப்புலங்கடப்ப அம்பை ஆராய்கின்றனை. இவளே அவ்வம்புக் கிலக்காயினாள் போன்று கண்ணீர் மெய் ழூரச் சொரி கின்றனள். இதனான் மனக்குறிப் பறிதற்கு முகத்தினுங்கண்கள் முக்கியமாதலறிக. “நாட்டமிரண்டு மறிவுடம்படுத்தற்குக் கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புணராயும்.” ஒன்பது தொல்காப்பியம் (பொருள் 96).

“நீயே—இறையூரும்மே” நீ இவள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற மன்னுடையையாயினும் பொருள் தேடற் கருத்தாற் போதலையே துணிந்து சக்கரத்தைத் திருத்துகின்றனை. இவட்டே கோ கோடற்பூ ஊழ்த்தலைப் போல் இறையினின்றும் வளைகழலா நிற்கும். இவ்விதமாக உனது புறப்பாட்டு முயற்சியினாலேயே இத்தன்மை யெய்திய தலைமகள் உள்ளவாறு புறப்பட நேரின் அவன்தான் இறந்துபடுங் காலத்தால் விழுங்கப்படுவள். பொருளானது நீ கருதப்பட்ட இன்பானுபவத்திற்குத் துணையெயன்றி இன்பம் விளைவிலமாகிய இவளுயிரினுஞ் சிறந்ததோ எனவே பொருள்தேடலின் இன்றியமையாமையும் கற்புடைப் பெண்டிர் கணவரின் நீக்கம் பொருமையும் ஆண்மக்களாவார் அம்பு சக்கரம் முதலிய படைத்துணை அமைத்துச் செல்லலும் அவன் செலவு பொருமையை பசப்பு கண்ணீர் விடுகை கைவளை வீழ்தன் முதலிய குறிப்புக்களை வெளிப்படுத்தலும் ஆகிய விஷயங்கள் தொகுக்கப்பட்டன. புலம்பு—தனிமை (புலம்பே தனிமை. என்பது தொல்காப்பியம்).

“செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்று நின் வல் வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்பது திருவள்ளுவர்.

பாலைக்கல் ௧௮.

அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் துரப்பப்
பிரிந்துறை சூழாதியை யைய விரும்பி நீ
யென்றோ ளெழுதிய தொய்யிலும் யாழரின்
மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண்
சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங்கிடவா
தொழிந்தவரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லார்
இளமையுங் காமமு மோராங்கு பெற்றார்
வளமை விழைதக்க துண்டோ வுளநா
ளொரோகை தம்முட்டழீஇ யொரோகை
யொன்றன் கூறுடை யுடுப்பவரே யாயினு
மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ
சென்ற விளமை தரற்கு.”

பொருள் வேட்கையினால் உள்ளம் உருந்துதலின் பிரிவின்
மேற் செல்லுங் கருத்தனாயினெச் சென்ற இளமைதரற்கு அரிதாதல்கூறி
பொருண்மேற் சேறலை அழுங்குவித்தற் பொருட்டாக வந்தது இச்செய்
யுள். இப்பன்னிரண்டடியினும் கூறப்பட்ட பொருள்களை உற்று
நோக்குமின்.

வேளாண்மை யென்னும் செருக்கு தாளாண்மை யென்னும்
தகைமைக்கண் தங்கிற்றதலின் அதற்குச் சாதனமாகிய பொருளைத்தேட
வேண்டுமென்னும் மனதை உருற்றும் முயற்சியின் வலியும் நீ தலைவி
தோளில் எழுதிய தொய்யிலையும் (சாந்தினாலுடலி லிடுங்கோலம்) விளக்
கற்றம் பார்க்கு மிருளேபோல் நின் முயக்கறம் பார்த்துண்டாம் சுணங்
கினையும் நினைத்துப்பார் என்று பிரிவினதருமையும் பொருள் தேடச்
செல்லுபவர்கள் தத்தம் நிலைமைக் கேற்பக் காலம் நீட்டிப்பபின்று தேடுவ
தன்றி போனவுடனேயே முகந்துகொண்டுவர ஓரிடத்திற் கிடவாது எனத்
தகுதியின் அமைதியும் உலகில் இறைவனாற் படைக்கப்பட்ட மக்களுள்
உண்ணாது கழிந்தா ரெவருமிலர் எல்லாரையும் இறைவன் காத்தருள்வர்
என்னும் நம்பிக்கையும், இளமையையும், காமத்தையும், ஒருங்கே பெற்
றார்க்கு வேறு விழையத்தக்க பொருளில்லை யென்னும் உடைமையின்
உயர்ச்சியும் நீங்கின இளமையை மீண்டுப்பெற முடியாதென்னும், இள
மை நிலையாமையையும் பிரிந்து றைந்து அன்பு பெருக்கவேண்டா ஒன்றி
னார் வாழ்க்கைதான் வாழ்க்கை என அன்பினகலமும் எவ்வளவு தெளிவா
யுஞ் சுருக்கமாயும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“இன்ன தினனில்லூர் வாழ்த லதனினு

மின்ன தினியார்ப் பிரிவு”

என்று ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்

கூறுதலின் தங்கணவரையின்றியமையா மகளிர்க்கு அவரோடொருங்
கிருந்து அறம்பொருளின்பங்களை ஈட்டுதலிற்றான் கருத்துச்செல்லும்.
அன்பினுலிணைக்கப்பட்ட இருவர்க்குள் பிரிவினை நிகழுமாயின் அப்பொ
ழுது ஆற்றாமையுண்டாதல் இயல்பே. யாம் இளமைப் பருவத்திற் கலா
சாலையிற் கலையிலும்பொழுது எம் ஆசிரியர் ஒருதினம் கல்லூரியினின்
றும் வேற்றாருக கல்வராயின் எம்மிடத்து மிகுந்த உள்ளன்பும் எம் நன்மை
யிலேயே இடையறு நாட்டமும் உடைய அவர் எம் மருகி வில்லாத அவ்
வொருநாளும் ஒருவருடம்போ வெமக்குத்தோன்றும். அப்பொழுது இளம்
பருவமானதால் அதன் காரணத்தையாமறியவில்லை. பின்னர் திருக்குற
ளின் இறுதிப்பாகத்தில்

“ஒருநா ளெழுநாள்போற் செல்லுஞ்சேட் சென்றார்

வருநாள்வைத் தேங்கு பவர்க்கு.”

என்னும் திருக்குறளோ வர்சிக்
கும்பொழுது அதன் கருத்தை அறிந்தேம். ஆகவே உண்மையன்பாற்
பிணிக்கப்பட்ட காதலன் பிரிவுழித் தன்காதலிக்கு நம் தலைவர் செல்லும்
தேயத்து அவருக்கியாது நிகழுமோ? அவர் வருந்தினையும் நாம் ஆற்றியிருத்
தல் கூடுமோ? நமக்கு அவ்வரவுதான் எஞ்ஞானமெய்து மோ? என்றிவ்வா
றெல்லாம் மனத்துக்கண் கவலை மிக உறுத்துமாதலின் பிரிவின்கண் ஆற்
றுமை உண்டாதல் வழக்கேயாம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சிக் கலியாவது தலைவனுந்தலைவியும் மன
மொருங்குக் கூடுங் கூட்டமும் அக்கூட்டத்திற்குச் சாதனமாகிய நிமித்
தங்களும் உரிப்பொருளாக வுடையதாம். தலைவியைக் கூடுநெறியில்
தலைவற்குண்டாம் இடையீடுகளால் தலைவன் மடலேறுதல் முதலியவற்
றைக் கூறுதலாகிய பெருந்திணைக் குறிப்புக்கள் நிகழும். “பெருந்திணை
யென்பது பொருந்தாக்காமம்” (நம்பி அகம்)

குறிஞ்சிக் கலி உதா,

‘ஏளயிஃதொத்த னுணிலன் றன்னொடு

மேவேமென் பாலாயும் மேவினன் கைப்பற்று

மேவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா

நீயறிதி யானஃ தறிகலிலன் பூவமன்ற

மெல்லினார் செல்லாக் கொடியன்னாய் நின்னையான்

புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா

தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்ன
செய்வது நன்றாமோ மற்று;

சுடர்த்தொட, போற்றுகளை நின் முதுக்குறைமை போற்றிக்கேள், வேட்
டார்க் கினிதாயினல்வது நீர்க்கினி தென்றுண்பவோ நீருண்பவர்;

செய்வதறிகல் லேன்யாது செய்வேன் கொலோ
ஐவாயரவி னிடைப் பட்டு நைவாரா
மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலு மறனெனக் காண்டன்று;
அறனு மதுகண்டற் றுயிற் றிறனின்றிக்
கூறுஞ் சொற்கேளா நலிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்ப தொன்றுண்டா லவனெடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.”

இச் செய்யுள் காமவேட்கையுடையார் அக்காமத்துக் கிலக்காயினோரது குறிப்பை எட்டுணையுங் கருதாது தமதெண்ணம் முற்றுவித்தலையே நோக் கமாகக் கொள்ளுவர். முற்றுவிக்கும் வழி அதற் கிலக்காயினர் உடன்ப டாதொழிவரேல், வலிந்து பின்னும் உடன்படுத்துமாறு முயலாநிற்பர். அதற்குத் தலைவி உடன்படுதல் முதலிய குறிப்பு சொல்லானும் பிறவற் றானும் பெறப்படு மென்பது தோன்ற இயற்றப்பட்டது.

தலைவன் காம மீதூர்ந்து வலிதிற் நழுவலின் தலைவி ‘எனநாணி லன்’ என்றிகழக் கேட்ட தலைவன் நின்தோள் இனிதாயிருக்கையால் புல் லினே நென்று கூற அங்ஙனமாயின் அது பிறர்க்கும் இனியதாமோ என்று மறுத்தனள். தலைவன் நீர்வேட்டோன் அந்நீர்க்கு இனிதாயிருக் குமென்று கருதாதே யுண்ணுதல் போல என்று உவமை கூறி இங்ஙனம் வலிதிற் புணர்தலும் தூன்மரபேயா மென்று கூறினன். தூன்மரபா வது மறையில் விதிக்கப்பட்ட மன்ற லெட்டனுள் இராக்கத மணமாதல். இராக்கதமாவது தலைமகன் தன்னிலும் தமரிலும் பெறுது வலிதே புணர் தல்.

“மலிபைம்பொற் பூணூல் மாலுற்ற மைந்தர்
வலிதிற் கொண்டான்வதே யென்ப—வலிதிற்
பராக்கதஞ் செய்துழலும் பாழி நிமிர்தோ
ளிராக் கதத்தார் மன்றலியல்பு.” என்பதனுந் திக.

உடனே தலைவி நூலுடம் பாடும், தலைவனாற் றுமையும், அவனது மனவுரிமை யன்பும் என மூன்றும் அத்தலைவர் குண்டாயின் றெஞ்சே! அவனோடு இனி யென்ன மாறுபாடு என்று உடன்பட்டுக் கூறினள். நானெனியே யன்றிப் பன்முறை மறுத்தும் அவன் ஆற்றுகொழிந்தமையின் பண்டை வினைத் தொடர்ச்சி யுண்டென்பது குறிப்பான றிந்து உடன்பட்டனள். இவ்வா றிரந்து முடன்படாளாயின் வருந்திய தலைவன் மடலேறலே பொருளென மதிக்கும். மடலேறலைப் பற்றிப் பின்னர்க் கூறுதலின் ஈண்டுரையாது விட்டனம்.

இச் செய்யுள் பெருந்திணையே யெனினும் தலைவியின் புணர்ச்சி யுடன்பாடு இறுதிக்கட்கூறலின் அன்புடைக் காமமாகிய ஐந்திணையின் பாற்பட்டுப் புணர்தலைப் பொருளாகவுடைய குறிஞ்சியாயிற்று.

மூன்றாவது மருதக்கலியாவது தலைவன், பரத்தை முதலிய காரணங்களாற் பிரிய நேர்ந்ததாயின் தலைவி அது காரணமாகப் பிணங்கலும் அப்பிணக்கிற் குரிய நிமித்தமு மாகியவற்றை யுரிப்பொருளாக வுடையது.

மருதக்கலி நு.

“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்ந்தாடு மன்னந்தன்
னணிமிசு சேவலை யகலடை மறைத்தெனக்
கதுமெனக் காணாது கலங்கியம் மடப்பெடை
மதிநிழ னீருட்கண் டதுவென வுவந்தோடித்
துன்னத்தன் னெதிர்வருஉந் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன்மல ரிடைப்புசூஉம் பழனஞ்சே ருரகேள்;”

பிணங்கிய தலைமகளின் தோழி பல மணிகளை யொத்த நிறங் களை யுடையனவாகிய மலர்க்கையுடைய பொய்கையிலே சேவலொடு மகிழ்ந்து விளையாடும் அன்னப்பெடையானது தனது அழகு மிக்க சேவலன்னத்தை அகன்ற தாமரையிலே மறைத்தது. அதனைக் காணாமல் விரவிக் கலக்கமுற்று அவ்வறியாமையையுடைய பெடையன்னம் மதிய னுடைய நீழல நீருக்குள்ளே கண்டு அச்சேவலென்று உவந்து ஓடிச்சென்றது. அப்போது தன்னைச் சேருதற்கு எதிரில்வந்த சேவலன்னத்தைக் கண்டு மிகவு நாணிப் பல் பூக்களின் செறிவுக்குள் புகுந்தொளித்திருக்கப் பெற்ற பழன சிலஞ்சூழ்ந்த ஊரணை, எனத் தலைவினை விளிக்கின்றனள்.

இத்தொடர் மொழி பூம்பழனத்தை வருணித்துக் கூறுவது போல் வெளிப்படையில் தோற்றப்படுகிறது. எப்பொழுதுஞ் சொல்வோரது கருத்து வகையாற் பொருள்வேறு தோன்றுதலியல்பு. அங்ஙனம் தோன்றும்வழி சொல்லிய அச்சொல்லே குறிப்பு மொழியாகி வேறு பொருள் தோற்றுதலும் உண்டு.

“நீயிர் பெரிது மறிதிர்” எனின் நீர் மிக அறியாமையுடையீர் என்று வேறு பொருளே தோன்றும். செம்பொருள் தோன்றமாட்டாது. அங்ஙனமல்லாது முட்டுப்பாடின்றித் தன் பொருளைச் செவ்வனே ஆற்றெழுக்காகத் தோற்றிக்கொண்டு உய்த்துணருங்கால் பிறிதொரு பொருளுங் குறிப்பிற் றோன்றாமாயின் அதுவே உள்ளுறை எனக்கூறுப.

இப் பழன வருணனையுள் முன்னர்க்குறிய செம்பொருளையென நிக் குறிப்பாக வேறொரு பொருளுந் தோன்றுமாறு:- ‘பரத்தையர் சேரிவி லிருந்து சின்னோடு புணர்ந்து விளையாடுகின்ற பரத்தையானவன், வேறொரு பரத்தை களவொழுக்கத்தினாலே மறைத்துக்கொண்டு போனளாக சின்னைக்காணாது, கதமெனக்கலங்கி, அந்தப் பரத்தையை வேறொரு தலைவன் வதுவை யயர்கின்றதனை, நீ வதுவையயர்கின்ற யென்று கருதி உவந்து சென்று, தன்னைக் கடுதற்கு எதிரே வருகின்ற சின்னைக்கண்டு இவன்தானே வருகின்றதனை யறியாது, நாம் தேடிவந்தோமே, என்று அதற்கு நாணி தன் சுற்றத்திடத்தேயிருந்து சின்னை வருத்துகின்றா ளென்பது.

நீண்டுப் பொய்கை யென்றது பரத்தையர் சேரியெனவும் ஆணன்னம் தலைமகளெனவும் அன்னப்பெடை பரத்தையெனவும், தாமரை யிலே பிறிதொரு பரத்தை யெனவும், குறிப்புப் பொருளாமாறு ஒருதியுணர்த்தக்கது.

நான்காவது. முல்லைமகலயாவது தலைமகனுடைய சொல்லுக்கு அமைந்து ஆற்றியிருத்தல். அஃதாவது தலைமகனுக்குப் பிரிவு நிகழ்வு காலத்தும் மற்றைக்காலத்தும் அவன் இட்ட கட்டளைக்கு அடங்கி மன மொழி மெய்களை ஆற்றியிருக்குந்தன்மை. இதனென்றோ இது கற்பெனப் பட்டது. கற்பாவது இரு முது குரவர் முதலாயினார் கூறுவது கொண்டு ஒழுகுவது. “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்று கூறினர் ஒளவைப்பிரட்டியார்.

முல்லைக்கல்.கல்.

கடிகொ ளிருங்காப்பிற் புல்லினத் தாயர்
குடிதொறு நல்லானா வேண்டுதி யெல்லா
விடுதேள் மருந்தோசின் வேட்கை தொடுதரத்
துன்னித்தந் தாங்கே நகைகுறித் தெம்மைத்
திளைத்தந் கெளியமாக் கண்டை யளைக்கெளியாள்
வெண்ணெய்க்கு மன்ன னெனக்கொண்டா யொண்ணுதால்
ஆங்கு நீ கூறி னனைத்தாக நீங்குக;

அச்சத்தான் மாறி யசைவினாற் போத்தந்து
நிச்சந் தடுமாறு மெல்லிய லாயமகண்
மத்தம் பிணித்த கயிறுபோ னின்னலஞ்
சுற்றிச் சுழலுமென் னெஞ்சு;

விடிந்த பொழுதினு மில்வயிற் போகாது
கொடுந்தொழுவி னுட்பட்ட கன்றிற்குச் சூழங்
கடுஞ்சூலா நாகுபோ னிற்கண்டு நாள
நிங்களு ருற்றதென் னெஞ்சு;

எவ்வ மிகுதர வெந்திறத் தெஞ்ஞான்று
நெய்கடை பாடெற் பயன்றாது மின்ருகித்
கைதோயன் மாத்திரை யல்லது செய்தி
யறியா தளித்தெ னுயிர்;

அன்னையோ, மன்றத்தக் கண்டாங்கே சான்றார் மகளிரா
யின்றி யமையெ னென் றின்னவுஞ் சொல்லுவாய்
சின்றாய் நீ சென்றி பெமர்காண்பர் நாளையெங்
கன்றொடு சேறும் புலத்து.

இச்செய்யுள் வினைவல பாங்கினால் வெண்ணெய் விலக்குச்
சென்ற தலைவியைக்கண்டு வினைவலபாங்கிற் தலைவன் மெய்தீண்டித்
தனது ஆற்றாமையை அறிவித்துறி, அவள் ஈண்டுப் பிறர் அறிவர், நாளைக்
கன்றொடு சேறுமென இடங்கூறியதாகக் கூறப்பட்டது.

இதனுள், சிந்தேறாநகை செய்தலைக்குறித்து நீ மெய்யைத்
தீண்டத்தந்த பொழுதே நீ புணர்ச்சிக்கும் எளியமென மனத்தாற்கருதி
றாய். அங்ஙனங் கருதியது எதைப்போவெனின் மோரை விரும்பினார்க்
குச் சிறிது மோரை வார்த்து எளியளாயிருந்தாலொருத்தி வெண்ணெயை
விரும்பினார்க்கு வெண்ணெயை யிட்டு எளியளாயிருப்பன் என்று கருதினாற்
போல என உவமை முகத்தாற்கூறிப் புணர்ச்சிக்கு உடன்பட்டு நாளையும்

புலத்திலே கன்று மேய்த்தற்குப் போவேம். ஆண்டுவருவாயாக எனத் தலைவி கூறியிருப்பதும், காமவேட்கை மிகுதியுடையார்க்கு அவ்வேட்கை தீரும்வரை அவர் தம் நெஞ்சு அவர் வசம் நில்லாமல் அவர் விரும்பிய மகளிரிடத்தேயே நிற்குமென்பதும் அப்பொழுது அக்காம இன்பத்தினும் பெரிதாய ஓரிற்பந்தானே வாய்ப்பினும் அதன் கண்ணு மவர்தம் அறிவு செல்லாதென்பதும் அவர்க் கவ்வெண்ணம் நிகழும்வரை அவர் நெஞ்சந் தான் செய்வதோர் செயலையும் அறியாதென்பதும் கவனிக்கற்பாலன.

ஆயர், பால், மோர், வெண்ணெய் முதலியன ஆனினாமிக்க முல்லை நிலத்திற்கே யுரியன.

ஐந்தாவது. நேயதற்கலியாவது தலைமகன் பிரிந்தமை காரணமாகத் தயங்கிய தலைவி அவன்தான் வருவேனென்று உறுதி கூறிய நாள் அணுகியும் வராதிருந்தனனாக அவன் வரவை நோக்கியும் தனித்திருத்த லாற்றாதும், இரங்குதலும், அதற்குத்தக்க நிமித்தங்களும் உரிப்பொருளாக வுடையது.

நேயதற்கல் ௩௬.

“மாமலர் முண்டகந் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதற் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போற் பழந்தூங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்;
ஆற்றுத லென்பதொன் றலர்ந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாமை
யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன் றல்
செறிவெனப் படுவது கூறியது மறாமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர் வெளவல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் றோழி
நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்டவர் கொள்கலம் வலாதலி
னின் றலை வருந்திபா டியரஞ்
சென்றனை கிளமோ பூண்ககின் றேறே”

கூடிய தலைமகன் அக்கூட்டத்தால் வருந்திய தலைவியை வரைந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இன்றேல் இடை யீடுகளால் கூட்டமின்றி யொழி கின்றமையின் தலைவிக்கு நோய்மிகும். ஆதலின் விரைந்து வரைந்து கொள்க. என்றதைக் கருதியது இச்செய்யுள்.

கருமையுடைத்தாகிய மலரையுடைய கழிமுள்ளி தில்லையோடே சேரச்சூழ்ந்து காணலிடத்தே திரையிட்ட மணன்மேலே காற்றனுயர்ந்த மணலிலே உடனின்ற புகழ் மிகுகின்ற தலைமையினையுடைய துக்கனு முர்த்தித் தேவர் தாமிருந்த ஆலமரத்தே தாமிருப்பதற்கு முன்னே தூக் கிவைத்த தடநீர் நிறைந்த குண்டிகைபோலப் பழந்தூங்கும் முடத்தையு டைய தாழைப்பூ அலர்ந்தவைபோலக் குருகினம். அத்தாழைமேலே தங் குந்துறைவனே! என் மதனுள் முள்ளுடைய முண்டகமும் கொடிய தில் லையுமே சூழ்ந்த காணலைக் கொடிதாக அலர்கூறுகின்ற மகளிர் சூழ்ந்திருக் கின்றதாகவும் உயிர்க்கொலை சூழும் குருகுகள் நன்றாய் தாழை மலர்மேல் தோன்றுகின்றதென எம்முயிர்க்கு வருத்தஞ் செய்கின்ற தலைவன் நன் மகனைப்போற் பிறர்க்குத் தோன்றுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையு வமம் கிடக்கின்றமையறிதற்பாலது.

இன்னும் இவ்வாசிரியர் இச் செய்யுளில் பலப் பல நீதிகளை இயைபு பற்றி ஓரொரு அடிகளிலே பொருண் முற்றி விளங்குமாறு அமைத்திருக்கின்ற முறைமை பெரிதும் பாராட்டற் பாலது. இவ் வொழுக்கத்தை அநுசரித்தொழுகு மொருவற்கு வேறு ஒழுக்கமும் நீதியும் வேண்டுமோ.

“ஆற்றாத லென்பது அலர்ந்தவர்க் குதவுதல்.”

இவ்வாழ்க்கை நடத்துதலென்று சொல்வது மிடியுடையார்க்கு யாதானு மொன்றை யுதவுதலாம். நன்னெறியின்கண்ணேயே தம்மறிவு முழுவதுஞ் செலுத்தி இம்மையிற் பயன்படுகின்ற பொருள் தொகுத்த விண் கண்ணே மனவெழுச்சி யில்லாத பிரமசரியம், வானப்பிரத்தம், சந் நியாசம் என்னும் மூவகையினர்க்கும் அவர் வேண்டுவன உதவுதலே இவ் வறத்திற்கு முக்கிய அறமா மென்பதனை இவ்வடிவிளக்கி நிறுக்கின்றது.

“இவ்வாழ்வா நென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு

நல்லாற்றி னின்ற துணை” என்றனர் நம் திருவள்ளுவர்.

“போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை”

ஒன்றைப் பாதுகாத்தலென்று சொல்வது கூடினாரைப் பிரியாதிருத்த லாம். “கூடிப் பிரியேல்” என்றனர் ஓளவையார்.

“பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகுதல்.”

மக்கட் பண்பென்று சொல்லப்படுவது உலக வொழுக்க மறிந்து வொழுகுதலாம். இம்மக்கட் பண்பில்லாதார் மக்களே போன்றிருப்பினும் அறிவி லாதாரென்றும், பேயரென்றும் இகழ்த்தக்கவராவர்.

“உலகத்தோடொட்ட வொழுகல் பல சுற்றுங் கல்லாரறி விலாதார்”.

“உலகத்தாருண் டென்றதில் லென்பான் வையத் தளகையா வைக்கப்படும்”. என்றனர் திருவள்ளுவர்.

“அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செருமை”

அன்பென்று சொல்லப்படுவது தன் சுற்றத்தைக் கடியாதுருத்தலாம். இதனை “அஃதாவது அவ்வாழ்க்கைத் துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொ டர்புடையார் கட்காதலுடையதால்” என்ற பரிமேலழகருரையும் (குறள் 8 முன்னுரை) “அன்பெனப்பட்டது தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின் கட்டோன்றும் உள்ள நெகிழ்ச்சி” என்ற ஆசிரியர் நக்கிரனார் உரையும் (களவியல் முதற் சூத்திரவுரை) நன்கு வலியுறுத்தும்.

இவ்வன்பானது இதுதான் அன்பென்று காட்டமுடியாப் பொரு ளேயாயினும் அன்புடையாரான குணங்கண்ட விடத்து இஃதண்மையான் ஈங்கன்புண்டென்று அனுமதித்துக் கொள்ள நபாற்று.

“அறிவெனப்படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல்”

அறிவென்று சொல்லப்படுவது அறியாதார் தன்னைப்பார்த்துச் சொல்லும் சொல்லப் பொறுத்தலாம். தமக்கென ஒன்றிலராகிய பேதையர் தக்கா னாப்பார்த்துத் தகவில்லன கூறியவழி அத்தக்கார் “இவர் செய்கை” “திங்களை நாய்க்குரைத்தற்று”. (பழ மொழி) என்று கருதிப் பொருத் திருப்பர். இது, கோவலன் கண்ணகி

“நெறியினீங்கியோர் நீரல கூறினும்

அறியாமை யென்றறிதல் வேண்டும்.”

என்று

கௌந்தியடிகளை நோக்கிக்கூறியதானு மறியக்கிடக்கும். (சிலப்பதிகாரம் நாடுகாண்காலை ௨௩௮, ௨௩௯.)

“செறிவெனப்படுவது கூறியது மறஅமை”

ஒருவரோடொருவர்க்கு உறவென்று சொல்லப்படுவது கூறிய தொன்றைத் தாம் மறாதிருத்தலாம். “தன்னோடு பயின்றார்க் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமையே கண்ணோட்டமென்று” பரிமேலழகர் கூறுவதுமறிக.

“கிறையெனப் படுவது மறை பிரறியாமை”

கிறை யென்று சொல்லப்படுவது மறைந்ததொருகாரியம் பிறறியாமை
லொழுதுதலாம். எனவே மறைக்கத்தக்க காரியத்தைப் பிறறியாது
மனத்தினிற்றுத்தி யொழுகவேண்டு மென்பதாயிற்று. கிறை—கிறுத்துதல்.
இது மனத்தடக் கற்பாலனவற்றை வேட்கை மிகுதியான் வாய்விடா
தடக்குக என்பது.

“முறையெனப் படுவது கண்ணோடாதுயிர் வெளவல்”

முறை யென்று சொல்லப்படுவது நமரென்று கண்ணோட்டஞ் செய்யாது
அவர் செய்த குறைக்கேற்ப அவ ருயினைக் கொள்ளுதலாம். இது “தருதி
யெனவொன்று நன்றே பகுதியாற்—பாற்பட்டொழுகப் பெறின்” என்
னுங் குறளானும் அதற்குப் பரிமேலழகர் கூறுமுரையானும் விளங்கும்.

“பொறையெனப் படுவது போற்றாபப் பொறுத்தல்”

பொறை யென்று சொல்லப்படுவது பகைவனாக் காலம் வருமளவும்
பொறுத்திருத்தலாம். இது

“ஊக்க முடையா னோடுக்கம் பொருதகர்
தாக்கற்குப் பேருந் தகைத்து.”

என்னுந்

திருக்குறளின் கருத்தை யினிது விளக்குகின்றது.

“ஆங்கதை யறிந்தனிராய் நென்றோழி
நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பாலுண்டவர் கொள்கலம் வரைதலி
னின் றலை வருந்தியா நெயரஞ்
சென்றனை களைமோ பூண்களின் றேரே.”

அப்படியே அக்குணத்தை நீரே யறிந்தொழுகினீராயின் அவ்வொழுக்கத்
திற்கு ஏற்பது ஒன்று கூறுவேன; கொண்க! என் தோழியினது நன்னுத
லின் நலத்தை நுகர்ந்து அவளைத் துறத்தல் இனியதாகிய பாலை யுண்ணு
மவர்கள் பாலை யுண்டு அதனைக் கொண்டிருக்குங் கலத்தைக் கவிழ்த்து
விடுதல் போல்வது ஒன்றாகையினாலே கின்னிடத்து வருந்தினவள் துய
ரத்தை வரைந்து சென்றனையாய்க் களைவாய். அங்ஙனங் களைதற்கு
கின் தேர் புரவியைப் பூண்பதாகப். எனத் தெருட்டிவவைவுகடாயினுள்.

இதனுள் தமது காரியம் முடியுமளவும் அதற் குபகாரமாய்
கின்ற பொருளைப் பெரிதும் விரும்பிக் காரிய விறுதலின்கண் அப்பொரு
ளைச் சிறிதும் விரும்பா தொழிதல் சிறப்பாகாது. என்னுங் கருத்தைப்
பொருண்மேலேற்றிக் குறிப்பித்திருக்கின்றது. இச்செய்கை இக்கால
வியல்பிற்குக் கழியவும் பொருத்தமாவ தொன்றும். இதனை வடநூலார்
கியாய மென்ப. இஃதிற்குக் காட்டிய உதாரணத்தானும் அறிக.

இனி இவ்வாசிரியர் அவ்வவ் விடங்களுத் தக்கவாறு மிக நன்றாயும், விரம்பத் தெளிவாயும், சுருக்கமாயும், இயற்கைக்கு ஒரு சிறிதும் வேறுபாடின்றிக் கூறும் உவமைகளின் வரைப்பு இனேத்தென்று கூறுரியல்பிற் நன்றாதலின் அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறுதும்.

‘காழ்வரை சில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்
யாழ் வரைத் தங்கி யாங்கு
கல்லெனக் கவின் பெற்ற விழவாற்றுப் படுத்தபின்
புல்லென்ற புலம் போல
ஆள்பவர் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோல்
ஹிராவைகலுட் டாமரைப் பொய்கையுள் நீர்நீத்த உலர்போல்
சிறப்புச்செய்துழை யராப் புகழ் போற்றி மற்றவர்
புறக்கொடையே பழிதுற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்
செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவர்
ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்
பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குணாக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்
அருள் வல்லா னாக்கம் போலணி பெறும்
கார் பெற்ற புலமேபோற் கவின் பெறும்
அறஞ்சா ரான் மூப்பேபோல் அழிதக்காள்
திறஞ் சேர்ந்தா னாக்கம்போல் திருத்தகும்
நீரற்ற புலமே போற் புல் லென்றான்
பொருளில்லா னிளமைபோல் புல்லென்றான்
செல்வங்கடை கொளச்சா அய்ச்சான் தவ
ரல்லல் களைதக்க கேளிருழைச் சென்று
சொல்லுத லுற்றுணாக் கல்லாதவர் போல்
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோர்
ஏதில்குறுநரி பட்டற்றால்
மாரிக் கவாவுற்றுப் பீள்வாடு நெல்லிற்காங்
காராத் துவலை யளித்தது போலும்
தாவாரிருப்பொடு கன்றியாத் துழிச்செல்லும் ஆபோல்
வெந்தபுண் வேலெறிந்தற்றால்
குன்றவி றுவனரக் கோண்மா விவர்ந்தாங்கு
ஓருயிர்ப்புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று போரெதிர்த்தற்றால்
நெருப்புக் கைதொட்டவர் போல விதிர்த்திட்டு
அருடிர்த் காட்சியான றேனாக்கானயஞ் செய்யான்

வெறுவுற வுய்த்தவ னெஞ்சம் போல்
 கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்ணில்லா நெஞ்சம்போல்
 கூற்றமு மூப்பு மறந்தா ரோடொராங்கு
 வெள்ளமானிற நோக்கிக்கணை தொடுக்குங் கொடியான்போல்
 போர்தொலைந் திருந்தாரைப் பாடெள்ளி நகுவார்போல்
 வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல்கொண்டு துழைப்பான்போல்
 நல்லற நெறிநிதி யுலகாண்ட அரசன்பின்—அல்லது மலைந்திரு
 ந்தற
 நெறி நிறுக்கல்லா—மெல்லியான் பருவம்போல்.”

பண்டைக்காலத்தவரின் வழக்க வொழுக்கங்கள், மடலேறும் வழக்கமும், ஏறுதழுவும் வழக்கமும் நிரலே நெய்தற்கலியினும் முல்லைக் கலியினுங் கூறுவதால் இவ்விரண்டு வழக்கமும் அக்காலத் திருந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

மடலேறுதலாவது தலைவன் ஒவ்வாக்காமத்தால் பனங்கருக்காற் குதிரையும் பனந்தருவினுள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவுஞ்செய்து அக்குதிரையின்மேலேறுவது. மடலேறுவோன் திகம்பரனாய் உடலெங்கும் நீறு பூசி, கிழிஒலியர் கைப்பட்டாமற்றானே தீட்டி, அவள் பேரை வரைந்து கைப்பிடித்து ஊர் நடுவே நாற்சந்தியின் ஆகார நித்திரையின்றி அக்கிழிமேற் பார்வையுஞ் சிந்தையுமிருத்தி வேட்கை வயத்தனாய் வேறு ணர்வின்றி ஆவூரின்மேல், அழல்மேற்படினும் அறிதலின்றி. மழை, வெய்யில் காற்றால் மயங்காதிருப்பதி அவ்வூரின் உள்ளர் பலருங்கூடிவந்து நீ மடலேறுதியோ? அவளைத்தருதும், சோதனைதருதியோ என்ற வழியியைந்தா னாயின் அரசனுக்கறிவித்து அவனைவலால் அவன் இளைந்து நையத்தந்து மடலேறென்றவழி ஏறுமுறைமை பூளை, எலும்பு, எருக்கு இவைகளாற் கட்டிய மாலையணிந்துகொண்டு அம்மாவிலேற அவ்வடத்தை வீதியிலீர்த் தலும் அவ்வுருளை உருண்டோடும்பொழுது பனங்கருக்கு அறுத்தவிட மெல்லாம் இரத்தந்தோன்றாது வீரியந்தோன்றின் அப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. இரத்தந்தோன்றின் அவளைக் கொலைசெய்து விடுவது. இது புலவரால் காட்டிய பண்டை வழக்கென்றறிக. இனித் தலைவன் கொடுப்பாரு மடுப்பாருமின்றித் தம் விருப்பின்படி களவினாற் புணர்ந்த பின்னற அவ்வாற்றாமை அதிகரித்து அதனால் நாணம் முதலிய வெல்லாம் இழந்து காமமீதார்தலால் பனை மடலாற் குதிரை வடிவஞ் செய்து தான் விரும்பின மகளின் வடிவை ஒருபடத்திலெழுதிப் பிடித்துக் கொண்டு உடல்முழுவதும் நீறு பூசி எருக்கம்பூ எலும்பு முதலியவற்றைத் தன் மேனியிலணிந்துகொண்டு அக்குதிரையிலேறி அதனைச்செலுத்துவன்

இக் கடுந்தொழிலைக் கண்டு அதனால் இவனது காமப்பெருவேட்கையை யுணர்ந்து உறவினராவது அரசராவது வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து வைப்பார்களாம். இம்மடலேற்றம் கூறிய முறையன்றிச் சிறிது பிறழ்க் கூறலுமுண்டு.

ஐறுதமுவுதலாவது கொல்லுந் திறலமைந்த ஒரு எருத்தினை வெல்லுந் திறமுடைய நெருவனடக்கி யாழுதல்.

மருதங்குலியில், “முதல்வன் பெரும் பெயர் முறையுரி பெற்ற புதல்வர் புல்லி”. என்று கூறப்படுவதால் மகனுக்குத் தகப்பனின் தந்தை பெயரும் “மேதக்க எந்தை பெயரனையாங் கொள்வாம்” எனத் தலைவி கூறியதாகக் கூறப்படுவதால் தாயின் தந்தை பெயரும் புதல்வனுக்கிட்டு அழைத்தல் அக்காலத்திலேயே ஏற்பட்ட வழக்கறய்க் காணப்படுகின்றது.

பாலைக்குலியில் கய.

மனைவயிற், பல்லியும் பாங்கொத்திசைத்தன

நல்லெழிலுண் கணுமாடு மாலிடனே

இனை நலமுடைய கானஞ் சென்றோர்

புனை நலம் வாட்டிந ரல்லர்.

இசற்கு

ஆசிரியர் நீச்சிறுக்கியிரி நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நன்றாகிய இடத்தே அவர் வரவுக்குப் பொருந்திக்கூறின. என்றுகூறுகின்றார். உரையாசிரியர் இடமென்பதனை நல்லிடம் எனப் பொருள் கொண்டாரேனும் தனக்கு இடது பக்கமெனப் பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தமெனத் தோன்றுகின்றது. இக்கருத்தையே, “இடத்தெழுந்த கௌளியும் நல்வரத்தே சொல்லும்” என்னும் பிற்கால ஆன்றோர் வாக்கும் வெளிப்படுத்தும் (மீனாக்ஷியம்மை குறும்)

நல்ல அழகையுடைய மையுண்கண்ணும் இடந்துடியா நிற்கும். ஆதலின் இங்ஙனம் அவர்க்கு அருள்வந்ததைக் காட்டுதலின் அவர் வருந்துதற்குக் காரணமான நன்மைகளுடைய காட்டிந்பொனவர் நமது புனைந்த நலத்தைக் கெடுக்கும் அவரல்லர்காண் என நிமித்தத்தின் துணிபு தோன்றப் பொருள் கூறுதலும் அறிதற்பாலன. இந்நிமித்தம் பிறிதின்கண்ணும் தன் கண்ணும் தோன்றுமியல்பிற்று. பல்லியிசைத்தது பிறிதின் கட்டோன்றிய ஆக்கம் பற்றிய வியப்பு.

இக்கோட்பாடு பண்டையாசிரியன்மார் பலர்க்கு மொப்ப முடிந்தவழக்கேயாம்.

“வினைப்பவர் போன்று வினையார்கொல் தும்மல்

வினைப்பது போன்று கெடும்” என்றும்

“எனக்குத் தும்மல் தோன்றுவதுபோலத் தோன்றிக் கெடா நின்றது. அதனால் காதலர் என்னை வினைப்பார் போன்று வினையா ராதல் வேண்டும். செய்மைக் கண்ணராய கேளிர் வினைந்துழி அந்வினைக்கப்பட்டார்க்குத் தும்மல் தோன்றுமென்னும் உலகியல் பற்றித் தலைமகன் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடிவது போன்று முடியாமை யுணர்ந்தாள் சொல்லுவதாயிற்று” என்னும் முறையே ஆசிரியர் திருவள்ளுவரும், உரையாசிரியர் பரிமேலழகருங் கூறுமாறு பற்றி யுணர்க.

இந்நூலுள் “செய்ததன் பயம்பற்றுவிடாது” என்று கூறப்பட்டிருத்தலின் 2500 வருடங்கட்கு முன்னே விளங்கிய நம் செந்தமிழ் முதுமக்கள் வினைப்பயன் பின்பற்றுதலை மிக நன்குணர்ந்து நடந்துவந்திருக்கின்றார்கள்.

சில இடங்களிலுள்ள மக்கள் வினை என்று ஒன்று இருக்கின்ற தென்பதனை இன்னுங்கூட அறியாத காலங்க ழித்தக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

“ககாகாணப் பெளவத்துக் கலஞ்சிதைந் தாழ்பவன்

றிணாதரப் புணைபெற்றுத் தீதின்றி யுய்ந்தாங்கு” என்று

நெய்தற் கலியுள் கூறப்படுவதால் நம் முது மக்கள் இரண்டாயிர வருடங்கட்கு முன்னரேயே கலம் ஏறிப் பிற நாடுகளுக்குச் சென்று வர்த்தகம் முதலியன செய்திருக்கின்றார்கள் என்பதும் அறியக்கிடக்கின்றது.

“தையினீராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ” என்று இந்நூலுட் கூறப் படுதலின் தைமதியில் நன்னீராடுதலாற் புண்ணியம் பெறலாம் என நம்பி அதனை அநுசரிச்சொழுகி யிருக்கின்றனர்.

இவ்வாசிரியர் நல்லந்துவனார் வேதவொழுங்கொடு மாறுபடாது நூல் செய்கின்றாரென்பதை நிறுத்த பலப்பல காரணங்கள் ஆண்டாண்டுக் காண்படுகின்றனவென்பது இந்நூலுட் சிறிது பயின்றாரும் அறியத் தக்க தொன்று. தன்னிடத்துந் தன்னை அணுகி யவரிடத்துந் தோன்றுஞ் சிற்சில சூறிகள் இறப் பெதிர்வு நிகழ்வாகிய முக்கர்லங்க ளுள்ளுந் தோன்றுஞ் செயல்களை உணர்த்துகின்றனவென்று சொல்லும் நம்பிக்கையை ஒரு சிறிதும் நீக்காத கொள்கையுடையவ ராகின்றார்.

உரையாசிரியர்.

இனிப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களெல்லாம் இனிய சொற்றொடர்ச்சியும் பெரிருட்பேறும் உடையவாய்த் தொல்வாசிரியன்மார் தமது இயற்கை செயற்கை மதி நலந் தோன்றச் செய்யப்பட்ட தாகலின்

அவற்றிற்கு முறைப்பட வாய்ந்து நெறிப்பட உணர்ந்தோரே உரைகூறு தற்குப் பெரிதும் பொருத்தமுடையவ ராவர். இவர் அங்ஙனஞ் செய்யா வழி நூற்பொருள் யாருமறிதலாகா தென்பது உரையாசிரியன்மார் செம் பொருள், குறிப்புப் பொருள், ஆக்கப்பொருள் என்னும் முப்பொருளும் அவாய நிலை அண்மைத் தருதியோடு கூறுங்கால் கருத்துடன்பாட்டேயன்றி வேறு பாடாதலுமுண்டு.

இவ் வுரையாசிரியராகிய நச்சினூர்க்கினியருக்கு முன்னிருந்த நக்கீரர், இளப்பூரணர், பேராசிரியர். சேனாவையர் பின்னிருந்த பரிமேலழகர், அடியார்க்கு அல்லார், சிவஞானயோசகன் முதலிய இன்னோரே உரையாசிரியன்மாரென்று சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்கள். இவ்வுரையாசிரியரெல்லாம் தமது உரைக்கு இந்நூலை மேற்கோளாக ஆண்டிருக்கின்றனர். இது உரைநடை பயின்றார் யார்க்கு மொப்பமுடிந்த தொன்றும்.

இந் நச்சினூர்க்கினியர் உரைகூறுமிடத்த பாட்டை இவ் கொன்று மங்கொன்றுமாகக் கூட்டிப் பொருண்முடித்து அதற் கிலக்கணம் மாட்டென்று கூறுதலுமுண்டு. இம்முறைபற்றியே பத்துப்பாட்டு முதலியவற்றிற்கு உரை கூறுகின்றனர். இந்நூலுட் சிலவிடத்தும் அம் முறைபற்றி உரை கூறுகின்றனர். அஃதத்துணைச் சிறப்பினதன்று.

“பச்சைமா லனையமேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற
எச்சினூற் நிசையுமுண்ணு மமிழ்தென வெழுநாவெச்சில்
மெச்சிநா னாளும்வின்னோர் மிசைசுவர் வேதபோத
நச்சினூர்க் கினியானெச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வநல்லோர்”

என்று உலகம் புகழும் இவருரையை ஆசங்கித்துப் பிரிதோருரை கூறுதல் எமக்குச் சிறிதுங் கருத்தொருப்பாட்டின்று.

இஞ்ஞான்று தோன்றிய ஒரு சார் புலவர்கள் பெரியோர் கொள்கையை மறுத்துத் தமது கொள்கையை நிறுத்துதலே பெரும் புகழென்று கருதுகின்றனர். அவ்வாறு கருதுதல் எத்துணையுஞ் சிறப்பின் றென்று உணர்த்தக்கூது.

புண்படைத் தமிழ் நூலையும் அவற்றிற்கு உரைசெய்த நூட்ப அறிவாளிகளின் தேர்ச்சியையும் நன்காராய்ந்து மெய்ப்பொருள் கண்டு தெளிதலே நமக்கு மரபாமென்று கடைப்பிடிக்க. இங்ஙனமே ஆமாறு திருச்சிற்றம்பலத்துத் திருநடங்குயிற்று மொரு பெருந் தலைவர் திருவருள் புரிவாராக.

முடிவுரை.

இதனுள் விரிக்கற்பாலன பலவுளவேனினும் அவையெல்லாம் காலநோக்கி விரியாது விடப்பட்டன. அறிந்தவாறு கூறிய இவற்றைக் கொண்டு ஸ்தாலீ புலாக நயம் பற்றி ஏனையவற்றையும் மனமொருங்கி ஆராய்ந்து மெய்ப்பொருளுணர்ந்துகொள்க.

இச் சிறு வியாசத்துள் கலித்தொகை யெட்டுத்தொகையு ளொன்றென்பதும், அது கடைச்சங்கப்புலவர் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார லேயே செய்யப்பட்டதென்பதும், நல்லந்துவனார் கோத்தாரென வருதற் குப் பொருள் கொள்ளுமாறும், கலித்தொகையின் திணைமுறை வைப்பும், அகப்பொருள், புறப்பொருள்களின் பொதுவிலக்கணமும், ஆசிரியர்காலம், சமயம், அவர் செய்யுளின் அமைந்து கிடக்கும் சிற்சில விஷயங்களின் குறிப்புக்கள், அவரெடுத்தாண்டிருக்கின்ற உவமைகளிற் சில, அவர் வேத வொழுங்கோ டொற்றுமைப் பட்ட நெறியை யுடையவர், அக்காலத்தவ ரின் வழக்க வொழுக்கங்கள் அவரது சகுனசாஸ்திர உடன்பாடு முதலிய வும் நச்சினூக்கினியர் முதலியோரைப் பழித்தல் அடாடுதென்பதும், பெரி யோர் கொள்கையை அநுசரித்துப் பொருள் கோடலே நலமாமென்பதும் பிறவுமாகிய விடயங்களெல்லாம் ஒருவாறு தொகுத்துரைக்கப் பெற்றன.

“தமிழினை யருளித் தமிழினை யாய்ந்து
தமிழினுக் கிலக்கண மமிழ்தென வருத்துத்
தந்துடு பரமற்றூழ் கு துஉ
மந்தமி லதன்வன மார்தரற் பொருட்டே.”

The Tamils and the Malayalees.

தமிழரும் மலையாளரும்.

சேந்தமிழ்ச் சைவச் செல்வர்காள்.

அறிவினும், ஆற்றலினும், அனுபவ முதிர்ச்சியினும் மேம்பாடுற்ற தம்முன் இவற்றிலொன்றிலேனுந் தேர்ச்சியிலானும் வயதிற் சிறியேனுமாகிய யான்: தற்கால சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் புறம்பாக நிற்பதாவும், பல அபிப்பிராய பேதங்களுக் கிடனாயதுவும், தொகுத்துச் சொல்லினும் சொல்லியவற்றை நிரூபித்துக் காட்டலரியதுவுமாகிய “தமிழர் மலையாளர்களின் பூர்வீக சம்பந்தங்களைக் குறித்துப்” பேசத்துணிந்தது எனக்கே ஒருபால் வியப்பைத் தருகின்றது. எனினும், நம் சைவ சபையின் கர்த்தர்கள் சைவ சமய வுணர்ச்சிக்குத் தமிழைப் பற்றிய அறிவானது இன்றியமையாத தென்பதை நன்குணர்ந்து சைவ சமயத்துக்கென்று நிர்மாணித்த பூர்வீக சபையில் அத்தமிழையும் எவ்வாறு ஆதரித்து வருகின்றார்களோ அதுபோலவே கீழ்ப்படியில், அத்தமிழை ஆதரித்தற்கும்—அஃதினின்றும் உண்மையில் வேறுபடாத மலையாள முதலிய திராவிட பாவைகளையும், அவற்றினைப் பேசிவரும் வகுப்பினரையும் குறித்த ஆராய்ச்சிகளையும் ஆராய்வு செய்தல் மிக் குப் பொருந்துமெனுமோர் உறுதிப்பாடும், தமிழருக்கும் மலையாளருக்குமுள்ள நெருங்கிய பண்டைச் சம்பந்தங்களை எடுத்துக்காட்டுதலினின்றும் நம் தமிழன் பரப்பும், தமிழரின் பெருமையும் விசிதமாகுமென்றும் ஓர் நம்பிக்கையும், மலையாள நாட்டாரோடு யான் சிறிதுகாலம் பழக்க கிடைத்த வுரிமையுமே. என்னை இவ்விஷயத்தைக் குறித்து நண்டுபேசுவான் தூண்டினின்றன வென்க.

தனவாஸ்களே, உண்மையில் மத ஆராய்ச்சியினைச் செவ்விதிற் செய்ய விரும்புவோர் எவருக்கும் பாஷா வாராய்ச்சியும், சரித்திர ஆராய்ச்சியும் ஜனசமூக வாராய்ச்சியும்—இவையும் இவைபோல்வனபிறவும்—மிக்கும் இன்றியமையாதன வென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய வேர் விஷயமே. இத்துணைகளின்றேல், மத ஆராய்ச்சியானது தந்தேகமதத்திலும், மனோமதத்திலும், இறுதியில் தம் அதத்திலுமே வந்து முடியுமென்பதற்குத் திண்ணம். இன்னும், இத் திராவிட வகுப்பாரொல்லாம் தற்காலம் பிரிவினை யுண்டு, ஒருவரைவிட டொருவர் அகன்று வேறுபட்ட தம் பக்க நாட்டாருடன் உறவாடிக் கலந்து, வேறுபட்ட

வழக்கங்களைக் கைப்பற்றித் தம் பூர்வீகத்தை முற்றிலும் மறந்து நிற்கின்ற நிலைமையானது, காலத்தினியற்கையே யெனினும், தமிழ்பிமானிகள் யாவராலும் விசனிக்கத்தக்கதேயாகும். இவர்கள் தம் சரித்திரத்தைத் தாமே யுணரமுயலாதிருப்போல், இவர்களுள் காலத்தச்சுனல் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிளவுகள் இன்னும் விரியவும், இவர்கள் ஒற்றுமை தனித் தாய்ப் பாஷையாந் தமிழ்ப் பாஷையின் பிரசன்னங் குறையவும், திராவிடத் தனி மதமாம் நஞ்சைவத்தின் வலி குன்றவும், -கூடுமாதலின், இவ்வகுப்பினர் பண்டைக்காலத்தில் எவ்வித பேதமுமின்றி ஒரு சமூகமாய் இருந்து, ஒரோ பாஷை பேசி, ஒரோ வழக்கங்களை யுடையவராய் இருந்துளா ரெனாஞ் சரித்திர அறிவானது உண்மைத் தமிழ்பிமானிகள் யாவராலும் போற்றி வளர்க்கத்தக்க பெருஞ் சாதனமென்பது செந்நிலையே பெறப்படும். இனி, தமிழரும், மலையாளரும் ஆதியில் ஓரினத்தாரோ யென்பது இக் காரணம்பற்றி யின்று. நாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்துவிட்ட ஓர் சிறு விஷயமன்று. சரித சிபுணர்களாலும் ஏனையோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதும், உற்றுநோக்குவார் எவராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்படவேண்டியதுமான ஓர் பெரும் உண்மையே எனினும், நம்மிற் சிலர், தம் சிறு காரியங்கள் தமக்குச் சித்திபெறுதல்வேண்டியோ, அல்லது தற்கால பேதங்களை மட்டுங் கவனித்ததாலோ, அல்லது இத்தகைய முடிபினை ஒப்புக்கொள்வதற்குப் பிரியமின்றியோ, அல்லது நம்மால் யூகிக்கவுந், சொல்லவு மொண்ணாத வேறு காரணங்கள் பற்றியோ, இவ்வுண்மையை முற்றிலும் மறந்தாராய், இவ்வினத்தாருள் கலாம் விளைத்துவருகின்றனர். அந்தோ, தாம் எடுத்துக்கொள்ளும் சிரத்தையினை நல் விஷயங்களுக்காகச் -செலவு செய்யின், அஃது எத்தனை மேம்பாடுடையதாகவிருக்கும். 'சேர்ந்து கெட்டவருமில்லை, பிரிந்து வாழ்ந்தவருமில்லை' என்பதன்றோ உலக அனுபவச் சுருதி. ஆதலின், நம்மினத்தாராகச் சரித்திர வாராய்ச்சியின் பயனும் நமக்குக் கிடைக்கு மவருடன் நாம் நம் முழு மனதோடு அளவளாவி, நமக்கும் அவருக்கும் ஒருங்கே உபகாரம் விளைத்துக்கொள்ளுதலே அறிவாளிகளின் முறைமையும், கடைமையுமாகும். இத்தகைய சரித்திர ஆராய்ச்சிகளிலும், சிறிது கவனஞ் செலுத்ததலும் மிக்கு நன்மையே பயக்கும். எனினும், சரித்திர ஆராய்ச்சிகளின் விஷயமாக, அவை சம்பந்தப்பட்ட விஷயமெதுவும் பெரும்பாலும் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுதல் தர்ஸமென்பதினை யான் நன்கறிவேன். அதிலும் நம் இந்தியா தேசத்துக்கு இது பதின்மடங்கு பொருந்துமென்பதில் ஐயமில்லை. உலகப்பற்றுக் குறைத் தமைந்தது பற்றியோ, அல்லது கால நீட்சியினாலோ, அல்லது நம் தேயத்தாருக் கேற்பட்ட இயற்கையான சுபாவத்தினாலோ, அல்லது வேறு எக்காரணத்தாலோ சரித்திர ஆராய்ச்சி யென்பது நம் தேசத்தில்

இல்ல யெனும்படி வெகு குறைவாகவேயிருந்து வந்திருக்கின்றது. கே வலம் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்துள்ள விஷயங்களுங்கூடச் சரித ரூபமாக அவைகளை நிலநாட்டுவாரின்றி மறக்கப்பட்டொழிந்தன வென்னில், வேறு என்ன சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது. நர்மில் அநேகரை எவராவது திடீரென நம் இரண்டு மூன்று தலைமுறை மூதாதைகளின் பெயர்களை வினவி விடின், நாம் பதின்சொல்ல இன்றும் அறியோம் என்பது திண்ணம். இதுமட்டுமோ, அரியகாவியங்களைத் தமிழிலகினுக்களித்து அழியாப் புகழைத் தேடிநின்ற பெருஞ்செல்வராம்—வள்ளுவர், கம்பர், கூத்தர்—அதன் முன்பு நால்வர்—இவர்களுடைய சரித்திரங்களும் என், காலவரையாகளும், கூட—இன்னும் விவகார திசையைவிட்டு வெளிக்கிழம்பியதாகக் காணப்படவில்லை. தமிழ் பாலைக்கு உயர்வையளித்த சங்கங்களின் காலங்களோ மங்கலடைந்து கிடக்கின்றன. உதாரணமாக கடைச்சங்கத்தின் காலநிரையஞ் செய்யுங்காலையில் அதன் காலம் சுமார் 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னரென்பதாய் ஒரு பெரியவர் உலகொத்து வாதிக்கின்றார், மற்றுமொருவர், தமிழுக்கு அக்காலத்தில் எழுத்து மறைந்திருக்காதென்றும், ஆதலின் சுமார் 500, 700 வருஷங்களுக்கு முன்புதான் இது இருத்தல் வேண்டுமெனவும் உறுதியாக வாதிக்கின்றார். இவ்விருவரும் தமிழ் நாட்டிற் பிறந்து, தமிழ் பேசுவரும் அசல் தமிழரே யென்பதினை யறிக. இங்ஙனம் நம் சரித்திரங்களெல்லாம் பலவகைப்பட்டுத், தருக்கமென்னும் முதலை வாய்ப்பட்டு விழ்க்கின்றன. இத்தகைய அபிப்பிராயங்க ளன்றி, உறுதியான ஒருமைப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை இதுகாறும் நாம் கேட்டிலோம். ஆகவே, சிறிது காங்கு முன்னர் நடந்துள்ள இவ்விஷயங்களுக்கே இத்துணைக் கஷ்டமெனில், தமிழ் தன்னிற்ருணே பிரிவுபட்டுப் பல பாலைகளுக்கிடமாயும், தமிழர் தம்மிற் பலவாறு பிரிந்து பல வகுப்பாருக்கிடமாயும்—இருந்துள்ள பண்டைக்காலத்தைப் பற்றிய உண்மையான சரித்திர அறிவு, எவருக்குங்கிடைத்தல் அரிதினுமரியதாவது ஓர் வியப்பாகமாட்டாது. ஆதலின், வெகு சிரமப்பட்டு இவ்விஷய சம்பந்தமாய்ப் பெரியோர் நாட்டி வைத்திருக்கும் ஆதாரங்களை நாம் வெகுவாகப் பேணிப்போற்ற மிக்குங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். இவைகளைத் தழுவினே, இன்று நான் உங்கள் முன், தமிழர், மலையாளராம் இவ்விரு வகுப்பாருளும் உள்ள சம்பந்தா சம்பந்தங்களைக் குறித்துப்பேச முன் வந்திருக்கின்றேன். பேசுங்கால், சரித்திரப்பிழைகள் அபிப்பிராய பேதங்கள், விவகாரப் பிழைகள் பல இருக்கவே யிருக்கலாம். இருப்பின் அவைகளைப் புறக்கணித்து, விஷயத்தை மட்டுங் உவனித்தவனாய், என்னை ஆதரிப்பீர்களென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

வெகு, வெகுகாலத்துக்கு முன்னரே--அதாவது ஏறக்குறைய 5000, 6000 வருடங்களுக்கு முன்னால், தமிழர்கள் எனும் ஜாதியார் கங்காநதித் தீரங்களிற் குடியேறியிருந்தார்கள் எனவும், பின்னர் வடநாட்டினின்றும் ஆரியர்களின் வரவு மிகுதி பற்றியோ, அல்லது வேறியாதுகாரணத்தினாலோ, அவ்விடங்களை நீத்துத் தென்னாடுகளிற் குடியிருந்தாரெனவும், பின்னுங் காலஞ்செல்லுகையில் அந்நாடுகளும் பிறர் கைப்படத்தாம் தென்றிசையி லொதுங்கி வாழத் தலைப்பட்டாரென்றும், இதற்கும் காலவசத்தால் ஏற்பட்ட குழப்பங்களினுற் பிரிவினையுண்ட அவர் தம் வகுப்பார் ஆங்காங்கு தங்கி, அங்கு அவ்வத்தேசங்களின் பழங்குடிகளோடு உறவாடி இணங்கி நிற்கவே, தம் பாவையிலும் நடையுடை பாவனைகளிலும் பல வகைப்பட்ட பேதங்கள் உண்டாகத், தெலுங்கர், கன்னடர், மலையாளர் என்னும் உள் வகுப்பார் உண்டாயினாரெனவும்--சரித்திர ஆராய்ச்சியில் வல்லோர் கூறா நிற்பர். இஃதினை நாம் மறுப்பது வெகு சலபமேயாயினும், மறுத்தல் நியாயமாகமாட்டாது. நாகரீகவகைகளில் இவ்வகுப்பாறிற் சிலர் நமக்குக் குறைவுபட்டுத் தற்காலங் காணுதலையிட்டு மாத் திரம்--சரித்திர ஆராய்ச்சியின் முடிபாகக் காணும் இத்துணிபினையாம் சிராகரித்தல் தற் பெருமை யென்னுங் குற்றத்துக்குள்ளாதலுடன் உண்மைக்கு இஃக்கணுமாகி நிற்கும். தமிழரும் மலையாளரும் ஆதியில் ஒரு வகுப்பினரே என ரூபித்தற்கு, அவர்களுட் காணப்படும் பேதாபேதங்கள் எட்டுணையும் விஃராதமாகமாட்டாதென்பது எனது முழு நம்பிக்கை. எவ்வித பேதங்களுமே காணப்படாது போமெல், நாம் ரூபிக்கப் புகுவது எதனை? பேதங்களும் அபேதங்களோடு காணப்படுங் காலையிலன்றோ, அப்பேதங்களும் அவ்வபேதங்களுக்கு உட்பட்டவைவெனக்காட்டுவ் சாலும்? உண்மையில், பேதங்கள் காணப்படில் அவைகளுக்குத்தக்க காரணங்கள் ஏற்பட்ட யிருத்தல்வேண்டும். அவைகளை அறியத்துணிவதே--உவகையும் வெறுப்புமின்றி உள்ளதை உள்ளவாறறிய முன்வரும் உத்தமருடைய உற்ற உயர்ந்த கடமை என்னலாம்.

(Ethnology) இனித், தமிழரும் மலையாளரும் இப் பழஞ்சரிதை கூறிமொறு ஓரினத்தாராகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பதற்கு என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவாறு சில காரணங்கள் கற்பிக்கின்றேன். முதலில், ஸ்ரீவர்களிருபாலாரும் இன்னும் ஏறக்குறைய உருவத்தில் ஒத்திருக்கின்றார்களென்பதுவே எனக்கு ஒரு பெரிய ஆதாரம். காலாந்தரத்தில் இவர்கள் ஏனைய ஜாதியாருடன் கலக்க நேரிட்டிருக்கு மாதலாலும், மலையாளர் கலந்துள்ளார்களாதலாலும், இவர்களுள் சிறு சிறு வேறு பாடுகளைக் காண்டல் எத்துணையும் வியப்பாகமாட்டாது. வேறுபாடுகள் காணப்படாவேல், அஃதே நமக்கு வியப்பாகத் தோன்றும்.

(Sociology) இரண்டாவது, இவர்கள் நடை யுடை பாவனைகளிலும் மிகு ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. இதை எவ்வித வன்மையுமில்லாத வோர் சிறு ஆதாரமாகக் கொள்ளுவர் பலர். எனினும், வெளிப்படையாதல்பற்றி இது தள்ளத்தக்கதன்று. இவரன்றி ஏனைய இந்திய ஜாதியாரி லெவனையேனுந் தமிழருடன் இவ்விஷய மட்டில் ஒத்துப்பார்க்கின், இச்சாக்ஷியத்தின் பெருமை புலப்படும். “அந்ரிய நாட்டிற் குடியேறியுள்ளோம்” என்று உலகினுக்கு விளம்பரஞ் செய்வதுபோலப் பாளையம் சிகர வீதிகளமைத்து வசிக்கும். ஆரியர்களைப் போலல்லாது, நாற்புறமும் வெளியிடம்விட்டு, முற்றம் புறவாயில் வகுத்து, சுற்றுச்சுவரொடுத்தும் எடாமலும், தனித்தனியான வீடுகளில் வசிக்கும் தமிழரைப்போல் இற்றைநாள் வசித்துவருகின்ற ஜாதியாரு மிவரே. ஒளவைப் பிராட்டியார் தம் நல்வழி யென்னும் நூலில் “உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முளம்” என்று குறிப்பித்தபடி நான்கு முளத் துணிக் கதிகமாக இன்றும் உபயோகிக்காத ஜாதியாருமிவரே. (இவ்வாக்கியத்தில், ‘உண்பதுநாழி’ யென்ற விடத்தில் நாழி யென்பது, மலையாள பாவையில் வழங்குகிற வண்ணம், ஒரு படியின் காற்பகுதியையே. நல்வழி யெழுதப்பட்ட காலத்தில் காட்டியிருக்கவேண்டுமென்பது ஒளவைப் பிராட்டியார் மாந்தருக்குலகில் வேண்டியது மிகவுங் குறைவேயா மெனக் காட்டவந்த சந்தர்ப்பத்தில் இதனைப் பிரயோகஞ் செய்திருத்தல்பற்றி வெளிப்படா நிற்கும். இன்னும் சிறிது மாறுபாட்டுடன் இவங்கைத்தீவில் வழங்கி வருகின்றதம், மலையாள தேசத்திலே பகிரங்கமாக வழங்கிவருகின்றதுமான இடங்கழி யென்னும் பதமோ அல்லது அதற்கு சிகரான வேறு எந்தப் பதமோ வொன்று நமக்குள் ளிருந்ததனை, நாம் நமுவவே விட்டிருத்தல் வேண்டும். இது நிற்க.) இனி, ஆகார விஷயங்களிலும், எடுத்துக்காட்டுதல் வேண்டாவாறு, இவ் விருவருள்ளும் மிகுந்த ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. இது தவிர, விவாகாதி சடங்கு முறைகளிலும் தற்காலம் இவ் விரு பாலாருள்ளும் மிகுந்த பேதமே தொனித்து நிற்கின்றதெனினும்—ஆதியில் மிகுந்த ஒற்றுமையிருந்தே தீரவேண்டுமென்பதற்கு அறிகுறியான அநேக பொது விஷயங்களை, உற்று நோக்கியவர் எவரும் உணராதிரார். இவ்விஷயத்தில் இவருக்கு ஏற்பட்டுள்ள தற்கால பேதங்களானவை, காலவசத்தினாலும், சீதோஷ்ண பேதங்களினாலும், தம்முடன் உறவாடக்கிடத்த ஏனைய ஜாதியாரின் தன்மையினாலும், இருபக்கமும் புராண வழக்கத்தினின்று பெயர்ந்தமைபற்றிபே இன்று காணப்படுகின்றனவன்றிப் பிறிதில்லையென்று யான் உறுதியாகச் சொல்லுவேன். உலகத்தில் பெரும் பாலாரும் நாகரீக வளர்ச்சியன்னியில் இயற்கை நிலையிலிருக்குங்காலையில் அதுஷ்டித்துவந்திருக்கும் வழக்கங்களுக்கும், அவர்கள் நாகரீக முதிர்ச்சியின்

பின் அறுவாடிக்கும் வழக்கங்களுக்கும் மிகுந்த பேதங்கள் இருந்தே வந்திருக்கின்றன. மாந்தருள் (*Story of Promiscuity*) பேதமின்றிப் புணர்ச்சி செய்த காலங்களும், (*Polyandry*) பெண் பாலர்கள் ஒன்றுக்கதிகமான கணவரை வரித்துவந்த காலங்களும், (*Polygamy*) புருஷர்கள் ஒன்றுக்கதிகமான பெண்களை வதுவை செய்யுங் காலங்களும், (*Monogamy*) ஒரு தலைவன் ஒரு தலைவியாய் நின்ற காலங்களுமாகலுமென்னும் பெரிய உண்மையாய், சரித்திர ஆராய்ச்சி சிறிதேனுஞ் செய்துளா ரெவரும் நன்கு அறிவர். இவ்வழக்கங்களில், நாகரீகத்தில் தேர்ச்சியடைந்துள்ள தமிழர் சிறுபால் மூன்றும்படியிலும், பெரும்பால் இரண்டாம் மூன்றும்படி கிடையிலும் நிற்கின்றார்களெனத் தெரிகின்றது. ஆதியிலும் இப் படிகளிலேதான் இவர்கள் நின்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது இதினின்றும் துணிவுபெறமாட்டாது. ஒருக்கால், ஆதியில் இரண்டாம்படியிலிருந்தார்கள் என்னில், மனுஷ சுபாவத்துக்கும், சரித்திர தத்துவத்துக்கும் ஒத்ததாயிருக்கும். உண்மையில் ஒரு பெண் பல கணவரை மணந்து வந்த வழக்கமானது சில இடங்களில் ஆதித் தமிழருள்ளேயே இருந்ததென்பதாகச், சில சிலாசனப்பரிசோதகர்களும் (*Epigraphists*) பழஞ்சரிதக்காரரும் (*Archeologists*) அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் குறிக்கின்ற காலமும், தமிழர் இரு வகுப்பாராய்ப் பிரிந்த தமிழர் மலையாளரெனப் பிரிவினையுண்ட காலமும், ஒன்றேயாகலாமென்றாம் உணருவோமெல், இவ் வழக்கங்கள் இன்னும் மலிந்தகாணும் மலையாளர் வேறு, தமிழர் வேறென நாம் உறுதியாகச் சொல்லப் பின்வாங்காதினோம். சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்யுங்காலத்து, “இவ் வழக்கம் உயர்ந்தது, அது இழிந்தது” என்று பகுத்தறியும் எண்ணமும், தாம் என்னும் தன்னயமும் அகன்று நிற்பின் அன்றி, உண்மை வெளிப்படுதல் அசாத்தியம். ஐரோப்பிய ஜாதியாரின் மூதாதைகளிடத்தும், ஆஸ்திரேலியா தேசத்து ஜாதியார் அநேகருள்ளும், இந்தியாவிற்கு வருங்காலையில் ஆரியரிடத்துமே இவ் வழக்கஞ் சிறிது சிறிது காணப்பட்டதாய்ச் சரித்திர சிபுணர்கள் கூறநிற்பர். பாஞ்சாலி ஐவருக்கும் பத்தினியாகவேண்டுமென்று கேட்டகாலையில் அதற்கினங்கானாய் அதை மறுத்துப் பாஞ்சாலன் தருக்கஞ் செய்தவிடத்துப், பெரியோர்கள் முன் வழக்கத்தை எடுத்துக்காட்டுஞ் சந்தர்ப்பம். ஈண்டு மனதில் இருத்தத்தக்கது.) இது நிற்க, இவ் விவாக முறையில் துண்டு கொடுத்தல் மலையாள நாட்டில் காணப்படுதற்கிலசய விவாகத்துக்கு முன் பெண்ணுக்குப் புடவை கொடுத்தல் தமிழ் நாட்டில் இன்றுங் காணப்படுகின்றது. அதுபோலவே தமிழில் தாலியென்றும், மலையாளத்தில் ஞாலியென்றும் வழங்குவது, உண்மையில்

(தொங்குவது) என்று பொருள்பட்டு நிற்பதுவுமான “நாலி” யானது, தமிழற்கும் மலையாளருக்கும் இன்றும் பொதுவான விவாக அடிமையறி குறியாயிருந்து வருகின்றது. (இச் சந்தர்ப்பத்தில், நாலி யென்பது “தொங்குவது” என்று எடுத்துக்காட்டற்கு இடையூறாய் நிற்கும்—கழுத்தில் தாலியை இருக்கக் கட்டும் வழக்கமானது, தமிழரின் பூர்வீக வழக்க மன்றென்றும், இடையில் மற்றத் தென்னிந்தியா ஜாதியாரிடங் கற்றுக் கொண்டது மட்டேயாமென்றும், வட தேசங்களில் “தொங்குதாலி”யே இன்றும் அதுஷ்டானத்திலிருக்கின்ற தென்றும், சொல்லிக்கொள்ளாம லிருக்க முடியவில்லை.) ஆதலினால், பூர்வ வழக்கங்கள் நிலைகுலைந்தே தற் காலம் நம்முள் காணப்படுகின்றன வென்பதை நாம் என்றும் மறவாது, ஞாபகத்திலிருத்தி, இவ் விசாரணைகளைச் செய்வோமேயாகில், இத்தோற் றமட்டேயுள்ள பேதங்களும், இவைபோன்ற—தாலி கட்டுதலும், தண்டு கொடுத்தலும் காலமுறையில் மாறி நின்றல், முதலிய சிறு பேதங்களும் இல்லா தொழியு மென்பதில் ஐயமில்லை. உதாரணமாக, நம் தமிழ் நாடு களில் வசிக்கும் வேளாளரின் ஒரு வகுப்பினராய் “கூர்நாத்தா” றொனும் ஜாதியாருள்—இன்னும் இத்தாலிக்கட்டு கல்யாணம் போன்ற, விளையாட் டிக் கல்யாண மொன்று, விவாகச் சடங்கின் முன் நடந்துவருகின்றது உலகப்பிரசித்தம்.

இனி, காது வளர்த்தல், ஓலையிட்டுக்கொள்ளுதல், முதலிய வழக்கங்கள் இவ்விருபாலாருள்ளும் ஒரு காலத்தில் ஒத்த அளவில் இருந் திருக்க வேண்டுமென்பதும், இவர்கள் இன்றும் ஓலைவைக்கும் வழக்கங்களை யும், குறவர்களுக்குக் காணியாட்சிகள் ஏற்பட்டு இன்றும் காணப்படுகின்ற மையையும், நாகரீகமடைந்த சில தமிழ் வகுப்பாரன்றி ஏனைய வகுப்பார் செய்யமுறைகளையும்—செவ்வனே கவனிப்பாரெவருக்கும் வெளிப்படையே யாதல்வேண்டும். “பாம்புப்படம், முடிச்சு, சுற்றரு” முதலிய ஆபாசமும் அழுக்கடைதற்கிடமுமான காது நகை, அழுத்து நகைகளும் தமிழருக்கு அவர் ஏனைய நாகரீகங் குறைந்த ஜாதியாருடன் பழகநீர்ந்த தூர் அதிர்ஷ்ட வசத்தாலேயே, ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது எனது துணிவு.

இனி இவைகளை விட்டு, நாணய விஷயங்களையும், வியாபார விஷயங்களையும் உற்று நோக்கில்—இன்றும் தமிழ் நாட்டில் வழங்குவரு கின்ற, பத்துத்துட்டுப் பெருமானமுள்ள பணம், ஐசுவரியவானென்று பொருள்படும் பணக்காரன் “அரைக்காசுக்குப் போனமானம் ஆயிரங் கொடுத்தாலும் வராது” என்ற முது மொழியிற் சுட்டிய நாகு, அரைக் காசு—என்னும் பூர்வீகத் தமிழ் நாணயப் பெயர்களை, மலையாள நாட்டில்

அன்றி வேறு எங்கு இன்று காணுதல் கூடும்? நமக்குள் தொன்று தொட்டு நடமாடிவரும் சமுதாயப் பொது விஷயங்களில், சுதந்தரங்களைச் செலவிடுவது பணக்கணக்கிலோ, அல்லது இந்துஸ்தானியிலிருந்து வந்த ரூபாய் அணுப் பைசாக்கணக்கிலோ சாற்றுகின். கடைவீதிகட்கு அங்காடி யென்ற தமிழ்ப் பழமைப் பெயர்—மலையாள பாவையில் இன்னும் இவர்கள் இருபாலாரும் ஒரு பாலாறே என யாவரும் எழிதில் உய்த்துணருமாறு சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே!

இனி, உருவமும், நடையுடை பாவனைகளும் இவருள் பெரும் பாலும் ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கின்றதென்ற விஷயத்தினின்றும், இவர்கங் பாவையில் எத்துணை ஒத்துமையிருக்கின்றதெனும் ஆராய்ச்சியைச் சிறிது செய்வோமாக. மற்றைய ஆதரவுகளினும் பாவையாதரவானது மிக்கு மேம்பாடுடையது என்று நான் செல்லாமலே நீவிர் அறிவீர். இதிலும், நாகரீக வளர்ச்சியினாலும், நவீனப் பழக்கங்களையிட்டும் நூதன பாவைகளுடன் ஏற்பட்ட சம்பந்தங்களினாலும், காலாந்தரத்தில் புதிய கருத்துக்களும், அவைகளைக் குறிப்பித்தற்கு புதிய வார்த்தைகளும், எப்பா லைகளிலும் இடையிடையில் வந்து நுழையுதல் இயல்பாதலினால் நாகரீக வளர்ச்சிக்கு முன்னர் இயற்கையிலமைந்தவாறு ஒரு ஜாதியார் இருந்த காலத்து, அன்றோருக்கு அதிக அவசியமான கிற்சில கருத்துக்களைக்காட்ட நிற்கும் சொற்களை மட்டும் இங்கு ஆராய்ச்சி செய்தல் சாலவும் பொருத் தழுடைத்து. இவைகளில்,—குடியிருப்பிடங்கள், இயற்கைத் தோற்றங் கள், நான்கு திசைகள், உலோகங்கள், விருகங்கள், மிருகங்கள், பறவை கள், உணவும் உணவுக்குரியனவுமானவைகள், வழங்கும் பண்ட பாத்திரங் கள், உடற்கூறுகள், சாதாரண வியாதிகள், ஐம்புலன்கள், குடும்பப் பந்துத் துவங்கள், முபற்சிகள், ஜாதி உட்பிரிவுகள், காலப்பிரிவினைகள், என்னும் இவைகளையும், இவைபோன்ற இன்றியமையாதனவும் மனுவை சமூகத்து நாகரீக இளமையிலுங் காணப்படுவனவுமான ஏனைய கருத்துக்களையும் குறிப்பிடுகின்ற சில சொற்பளை மட்டுமே யான் இங்கு எடுத்துக்காட்ட வுன்னுகின்றேன். இவ்விஷயமானது விரிச்சிற் பெருகுமாதலாலும், முழுதும் எடுத்தாளுதல் எனக்குக்கிடத்த அவகாசத்துள் ஒண்ணுதது பற்றியும் ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழும் வரக்கூடிய சில தமிழ் மலையாளப் பொதுப்பதங்களை மட்டும் உதாரண முகமாகக் காட்டியும், ஆங்காங்கு பேதம் தோன்றியவிடத்து என்னறிவுக் கெட்டியவாறு விளக்கியும், இப்பா கத்தை முடிக்க நினைக்கின்றேன்:—

குடியிருக்கு மிடங்களை விசாரிக்குங்கால்,—பத்பபுரம், திருவனந்தபுரம்—என்பனபோன்றவற்றிலுள்ள புரமும்; செங்கனூர், புனலூர், என்பவற்றிலுள்ள ஊரும்; கொட்டாரக்கரை, தெக்குக்கரை என்பதிற்போன்ற களையும்—தமிழ் நாட்டில் வெகு பிரசித்தமேயாகும். இதுவன்றி, இல்லம், வீடு, முற்றம், கிணர், சுவர், மூதலியனவும் பிரசித்தமே.

இயற்கைத் தோற்றங்களென்னுந் தலைப்பின்கீழ்—காடு, “குன்று என்னும் குன்னு,” வானம், ஞாயிறு, திங்கள், காற்று, மழை, இடி, மின்னல், புனல், மேடு, பள்ளம், மண்,—(தமிழில் ஜலப்பிரவாகத்தைத் தப்பாகக் காட்டி, மலையாளத்தில் பழைய கருத்தாம் ஜலத்தை மட்டும் ஒழுங்காய் உணர்த்தி, நிற்கும்) வெள்ளம், (தண்ணீரிலில்லையாயினும் கண்ணீரிலுள்ள பதமாகிய) நீர், குளம், அருவி, ஆறு என்னும் பதங்கள் யாவும் இரு பாஷைகளிலும், இன்னும் மாறுபடாது நிற்பதை யாம் காண்கின்றோம்.

நான்கு திசைகளின் பெயர்களைக் கவனிக்குங்காலையில்; தெற்கும், வடக்கும், கிழக்கும் வெகு பொதுப்படையேயாக, நான்காற் திசையாகியதும், தமிழில் நூதனமாய் நுழைந்துள்ளதும், நமக்கு எவ்விதக் காரணப் பொருளுந்தாரததமான,—மேற்கென்னும் தமிழ்ப் பதமானது, சூரியன் “அஸ்தமிக்கின்ற திசை”யெனக் காரணப் பெயராய் நின்ற; மலையாள பாஷையின் அழகையும் தமிழுக்கும் அப்பாஷைக்குமுள்ள ஒற்றுமையையு ஒருங்கே செவ்விதின் எடுத்துக்காட்டும்—“படி ஞாயிறு” என்னும் மலையாள பதமாக, உண்மையில் அதுவந் தமிழாகவெயிருக்கக் காண்கின்றோம்.

உலோகங்கள், விருகங்கள், மிருகங்கள், பறவைகள்—இவைகளின் பெயர்களை, உற்றுநோக்கவேவேண்டியதில்லை. இவைகள் முற்றிலும் பொதுவே; பொன்னும் வெள்ளியும், இரும்பும் ஈயமும், மாவும் பலாவும் வாழையும் கழுகும், தெங்கும் பனையும், புளியும் இலுப்பையும், ஆடும் மாடும், காளையும் பசுவும், ஆனையுங் குதிரையுந், காக்கையுங் குருவியும், புலியுங் கரடியும், பாம்பும் பல்லியும், தேனும் அரணையும், ஞாண்டும் வண்டும், நமக்கும் உரியதே, அவர்க்கும் உரித்தே.

இனி, உணவும் உணவுக்குரியவைகளையும் கவனிப்பின், இச்சரித்திரமே மீண்டும் வெளிப்படையாகின்றது. நெல், அரிசி, பருப்பு, உளுந்து, கடலை, பயறு, விறகு; எள், நெய்—எனத்தமிழ் சொற்களையோ நாம் காதிற் கேட்கின்றோம். அநேகருக்கு மலையாளத்து ‘வெளிச் சேண்ணெய்’

என்னும் பதமானது, கேட்டமாத் திரையில் நகைப்பை விளைத்தலை யான் கண்டிருக்கின்றேன். 'வேளிச்சத்துக் குரிய எண்ணெய்' என்று சீரிய தமிழ்ப் பதங்கள் கொண்டாகிய இப்பெயரை அளித்தவரும் முழுத் தமிழோ யாதல்வேண்டும். தேங்காயினின்று எடுத்துத் தீபவகைகளுக்கே பெரும்பாலும் உபயோகித்தவரும் இவ் வெண்ணெய்க்கு இப் பெயர் கொடுத்தவரும் தமிழோ யாதல்வேண்டும்.

வழங்கும் பாத்திரங்களின் பெயர்களும்—சொம்பு, மொந்தை என்று நம் தமிழ்ப் பதங்களையே ஞாபகப்படுத்துகின்றன.

உ—உற்குளையும், அவைகளை யொட்டிவரும் வியாதிகளையும், ஐம்புலன்களையும் அவர்கள் அழைத்துவரும் பெயர்களானவை—முற்றிலும் தமிழ்ப் பெயர்களேயாவன. தலையும் மண்டையும், மூளை யென்பதற்குப் பதிலாக இருசொற் பெயராய் வழங்கும் (Compound Name) தலைச் சொறும்,—கண்ணும், மூக்கும், வாயும், செவியும் செந்தமிழே யாவன. தமிழில் முகத்தின் கீழ்ப்பாகத்துக்கு நாடியென்றும், அதினின்று வளரும் உரோமத்துக்குத் தாடி யென்றும் ஓர்பால் இங்ஙனம் பிரயோகத்திற் பே தப்படுத்தியும் தலையினின்று வளர்கின்ற உரோமத்தை மட்டும் தலை யென்றே பேதப்படுத்தாதும்,—வழங்குவது போலன்றி) முகத்தின் கீழ் பாகத்தையும், அற்புரோமத்தையும் ஒருங்கே தாடியெனவும், இனி உத டும், வாயும், நாக்கும், பல்லும், கையும், காலும், முதுகும், வயறும்,—தமிழேயன்றே. இருதயமென்று பொருள்படும் கரலும், இரத்த மெனப் பொருள்படும் குருதியும் தற்காலம் மறைந்தொழிந்த நம் ஆசைப் பண்டைத் தமிழ் சொற்களையன்றே. மண்டை விடியும், வயிறு கடியும் மலையாளந்தான். சொரியும் சிரங்கும் அவர்களுக்கு மட்டுமோ சொந்தம். பணி யென்பதும் தமிழ் மொழியு மாகாதோ. ஜாபமுள்ள காடியில் தேகம் வேளியிற் காயுதலு முண்மை, முடிவில் பணிபோல் குடுகழிய அது குளிர் தலு முண்மை. நாம் இவ் வியாதியை ஒரு குணத்தை மட்டுங் கவனித் தவராய்க் காய்ச்சல் என்றழைக்கின்றோம். அவர், உண்மையில் "தேகஞ் சூட்டுடனிருத்தல் குணத்தப்பன்று, குடு நீங்குதலே குணத்தப்பாகும்." என்பதைக் குறித்தவராய், அவ் வியாதியையே-பணி-என்ற பெயரிட்டு அழைக்கின்றார்கள். முடிவில் இரண்டுந் தமிழேயன்றே.

நம் ஐம்புலச் செயல்களை நோக்குங்காலையும், நோக்கம், நாற்றம் என்றும் கேள் என்பதும், தொடு என்பதும்,—அவர்களும் வழங்குகின்றார்கள்.

இனி, சமுதாயப் பெயர்களுய் குடும்பப் பெயர்களையுள் உற்று நோக்கின், நோக்கினாவரும் இவ் விரு பாலாரும் ஒருவரோ என்னும் உறுதியை யடையாதிரார். பையன், இளையவன் நம் சிறுவனே யான சிறுக்கன், சிறுமி என்ற இளமைப் பெயர்களும்; பையல் என்ற சிறுமைப் பெயரும்; உடப்பிறந்தான், உடப்பிறந்தாள், தம்பி, அண்ணன், அம்மை. அம்மான், அகத்தாள், கணவன், என்ற முறைப் பெயர்களும் பரக்கப் பொதுப்படையே யாவன. சங்கச்சி, அக்கச்சி, அப்பச்சி, அண்ணச்சியென்று “சீ சி” ப்பிரயோகஞ் செய்யுந் தமிழருக்கும் அம்மச்சி, சங்கச்சி என “சீ சி” ப்பிரயோகஞ் செய்யும் மலையாளருக்கும் பேதம் யாதளது? அம்மாமன், அம்மாமி என்னும் மலையாளப் பதங்களன்றோ—தானத்துக்கு இவர்கள் ஈழபுருஷராயிருப்பது பற்றியோ, அல்லது வேறு எக்-ரணம் பற்றியோ,—சிறப்பில் மரியாதைப்பன்மை விசுவதிபெற்று, அம்மாமனார், அம் மாமியார் என நீண்டு பின்வார்த்தைகளின் நீளம் அதிகரிக்க, அவை குறுக்கல் விகாரத்துக் குடாட்டு, நமது ‘மாமனார், மாமியாராய்’ இன்று காணப்படுகின்றன. பாட்டன், பாட்டி என்னும் தமிழ்ப் பதங்கள் எமக்குத் தமிழ் பொருள்கள் தம்மிற்றந்தில எனினும் அப்ப+அப்பன் = அப்பூப்பன், அம்ம+அம்மா = அம்மூம்மா என்னும் மலையாள பதங்கள் தமிழிற் பொருள்தந்து இலங்குகின்றன. சூலூக என்னும் சொல் தமிழில் பறவை யினங்களுக்கும் தம்புப் பிரயோகப்படும் மலையாளத்தில் இவற்றிற்கும், மனிதருக்கும் பொதுவாய் உபயோகப்படும் வருகின்ற தானது அவரே பண்டைத் தமிழர் என்பதை நன்கு விளக்கும். அதை குஞ்ஞீ என மலையாளத்தார் உச்சரிப்பது அவர் வழக்க மெம்பாடு பற்றியென்க.

இனிச் சமுதாயத் தொழில்கள் என்னுந் தலைப்பின் கீழும், நீந்து, ஓடு, சாடு, பாடு, ஆடு, வெட்டு, குத்து, பிணங்கு, இடி, பிடி, தள்ளு, கிள்ளு, கசக்கு, பிழி முதலிய பல பகுதிகளையுந் நாம் காண்கின்றோம்.

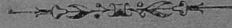
ஜாதி உட்பிரிவுகளைக் காட்டுஞ் சொற்களினும் இவ் வுண்மையே விசிதமாகின்றது. தலைவர் என்ற பொருள்படும் நாயர்; உயர்ந்தவன் எனப் பொருள்படும். மேனவன்; ஜலத்தைக் கட்டி பிரயோஜனப்படுத்துபவனெனப் பொருள்படும் வேளாளன், பணி செய்பவன் என்று பொருள் படும் பணிக்கன்; சார்ந்தவன் என்று பொருள்படும் மலையாளச் சார்னவனுந் தமிழ்ச் சாணன்; இழிந்தவன் எனப் பொருள்படும் ஈழவன்; புலத் தொழிலெனப் பொருள்படும் புலயன்; மற்றும் பறையன், குறவன்—இப் பெயர்களும் வெளிப்படாத் தமிழல்லவா?

இனிக் கடோசியாகக் கலப்பிரிவுகளைக் காட்டுஞ் சொற்களைச் சிறிது விசாரிப்போம். ஞாயிறு முதல் சனி வரையுமுள்ள கிழமைப் பெயர்களும் பொதுவேயாவன. நாழிகை யென்னும் பதமும் பொதுவே யாகும். ஆட்சி என்ற மலையாள பதமும்—ஞாயிரட்சி: ஞாயிறு அரசு செய்யுந் தினம் என்பதுபோல் அன்மொழித் தொகையாயத் தினத்தையே குறிப்பிடுகின்ற ஆன்ச்சி யென்னும் தமிழ்ச்சொல்லே. நாளென்பது: சத யந்திருநாள், ஆய்லியந் திருநாள், என்பதிற்போல்—நக்சத்திரத்தின் பெயரைக்குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல்லே யன்றி, கிழமை யென்ற சொல்லுக் கிணைச்சொல் லன்று என்பதை ஈண்டு மறவற்க. மலையாளத்து இன்னலே என்ற பதமும், தமிழின் நேன்னல் என்ற பதமும் நேற்று என்னும் பொருளைக் காட்டும் ஒரே சொற்களேயாவன. மலையாள “முன்ஞான்று” என்பது நம் “முந்திய நாள்” என்னும் பதத்தினும் வெகு தெளிவும் அருமையுமானது. அமாவாசை, பௌரணை யென்பது சமஸ்கிருத பதமே யொழியத் தமிழ் சொற்களாகமாட்டா தமிழுக்குரியன “கருத்த உவா” “வேளுத்த உவா” என்று இரு பதச் சொற்களேயாகும். இவையே, மலையாள பாஷையில் “கருத்த வாவு,” “வேளுத்த வாவு” என மருவிநிற்கின்றன வென்க இஃதொன்றோ, இன்னும் பல உதாரணங்கள் காட்டுதலுங் கூடும். ஆனால் காலவரையரை கடந்து, காரியம் வளர்த்தல் கௌரவமாகாதெனக் கருதி, இவ்வுதாரணங்களுடன் ஈண்டு நிறுத்துகின்றேன்.

கடோசியில், இவ்விரு பாஷையின் எழுத்தின் வட்டவடிவும், எழுத்தின் ஒற்றுமையும், இலக்கங்களின் ஒற்றுமையும், டுகர, ருகரத் தனி பெருமைப்பாடும்,—யாவரும் கவனிக்க வேண்டிய விஷயங்களேயாகும். என்பதனையும் குறிப்பித்தக்கொள்ளுகின்றேன், இவையனைத்தும் கண்ணச்சர், எழுத்தச்சன் என்னும் மலையாளத்துத் தொன்மைக் கிரந்த கர்த்தாக்களின் நூற்களைக் கண்ணுற்றவர் சிறிது நொடியிற் காணுவர் என்பது திண்ணம்.

இனி, இங்ஙனம் இவ்வுண்மைகளை உவனக வெறுப்பின்றி ஆராய் மெவரும் தமிழும் மலையாளமும் ஆதியில் ஒரு பாஷையே யென்பதனையும், தமிழரும் மலையாளரும் ஓரினத்தினரே என்பதனையும் மறுத்தற்குடன்படார். இஃதபோலவே தெலுங்குங் கன்னடமும், தெலுங்கரும் கன்னடமும், நம்பாஷைக்கும் நமக்கும் உரித்தானவர் என்பதவும் வெளிப்படையே யாகும். ஆகவே இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த நம் தாய்ப் பாஷைபாற் தமிழ்ப் பாஷையினை நாம் மிக்கு ஆதரித்து வளர்க்கக்

கடமைப்பட்டுள்ள மென்பதுவும், திராவிடருளெல்லாம் ஆதிவகுப்பாராகும் பெருமை வாய்க்கப்பெற்ற நாம் பிறவினத்தாரிடம் அளவளாகி சகோதர வுரிமை பாராட்டி ஒருவனாயொருவர் ஆதரித்து நிற்பதே முறைமையென்பதுவும்,—வேரினத்தாராயினும் நேசித்தலே இவ்வுலகில் நீதியாகுமென்பதனையும் நன்குணர்ந்த—நமக்கு யான் சொல்லாமலே விளங்குதல் வேண்டும். எல்லாம் வல்ல இறைவன் இப் பெரிய நோக்கங்கள் சீர்பெருமாறும், நம் நல் விருப்பங்களைத்துஞ் சித்தியாமாறும், என்ருன்றும் நமக்கு அருள் புரிவாராக.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழும் ஆங்கிலமும்.

பேரியோர்களே!

கற்றுணர்ந் தடங்கிய அறிஞர் பலர் குழீஇய இவ் வவையகத்துச் சிறியே னுற்றது பல அறிந்துகொள்ளுதல் கருதியே யன்றி, பிறர்க்கு அறிவு கொடுத்த வன்றும். பிரசங்கிக்கப் புக்கான் அவையகத்துள்ளார்க்கு அறிவுறுத்துவ தன்றித் தான் அவரிடத்தினின்றும் அறிந்துகொள்ளுமா ரெங்ஙன மெனின். அன்னான் கற்றறிந்த பலவற்றையும் பெரியார் முன் னிலையிற் கூறி அவையிற்றின் உண்மை இயல்பு கண்டு தெளியுமுகத்தா னென்க.

இனி, நாம் எடுத்துக்கொண்டதாகிய “தமிழும் ஆங்கிலமும்” என்னும் விஷயம் மிகப் பரந்ததாயினும் சபையார் குறித்திருக்கும் அவ காசத்திற்கற்ப அதை:—

- I. தமிழ் மொழியின் பண்டை நிலை, அப்பொழுது தாங்கிலம் நின்ற வாறு, தமிழின் சிறப்பியல்புகள்.
- II. ஆங்கிலம் இங்ஙன வந்தபிறகு தமிழின் நிலை.
- III. ஆங்கிலம் தமிழ்ந்து உதவியாயாறு.

என்னும் மூப் பகுதியுள்

அடக்கி விளக்குவதாக.

பேரியோர்களே!

இனி, நமது விஷயத்தின் முதற் பகுதியாகிய தமிழ் மொழி யின் பண்டை நிலை என்னவென்பதும் அப்பொழுது ஆங்கிலம் நின்றவா ரென்னெ யென்பதாஉங் காண்பாம்.

நம் பழந் தமிழ் மொழியின் தொன்மை அளவிடற் கரிது. இக் கால சரித வாராய்ச்சி யாவும் நம் மொழியின் பிறப்பும் ஆதி வரலாறும் தேறுதலியலதது, அக்கால் எமது இறைவன் திருவடி காணலாற்றா

யாலேன மாங்கி நிற்ப. காலவளவில், ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் ஒற்று
 நோக்குமிடத்து ஆங்கிலம் நேற்றையதென்னினும் இழுக்கன்றும். கர்ண
 பரம்பனாவழக்கில் வந்தனவும், தமது முன்னோர்களின் வீரச்செயல்களைப்
 பற்றியவுமாகிய சில பாட்டுக்களை யன்றி அவர்களுக்கு இலக்கிய மென்
 பது வெகுநாள்வரை கிடையாதாகும். அவர்கள் நூல்களுள் மிகவும் பழ
 மையானதாகக் கருதப்படும் *Beowulf* என்பது அவர் சர்மானியா சே
 யத்து கீழ்நாடுகளில் வசித்தபோது இயற்றப்பட்டதாக ஊகிக்கப்படுகிறது.
 கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு ஆங்கில மக்கள் கிறிஸ்தவர்க
 ளாக்கப்பட்ட பின்னரே அவர்கள் உரோம பாஷையிலிருந்து தங்களுக்கு
 எழுத்துக்கள் அமைத்துக்கொண்டனர். தமிழோ மிகப் பழையதாம், இவ்
 வேழு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழிலகில் நின்று நிலவிய முச்
 சங்கங்களும் இறந்துபட்டன; கனம். கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார் அவர்கள்,
 M. A. M. R. A. S. பல வியாய வாயிலாய் ஆராய்ந்து நிறுவியபடி தமிழின்
 மிக உன்னத காலமாகிய இரண்டாவது நூற்றாண்டு கந்தம் பன்
 னெடு நாளாயின; குமரிக்குத் தெற்கில் எழுநூற்றுக்காலதம் பரந்துகிடந்த
 தமிழ்நாடும், அதன் நடு நாயகமணியாய் விளங்கிய உபாடபுரமும் அம் மணி
 யின் பேரொளியாய்க் கிளம்பி அநாகரிக இருட்பிழம்பகத்தே தடுமாறிய
 பல தேயத்தினருக்கும் ஞானச் சுடர் காட்டி விளக்கிய அருந் தமிழ்ப்
 பணுவல் பலவும் அந்தோ! பரவிக்கடலாற் கொள்ளப்பட்டு,

“ஏரண முருவம் யோக மிசைகணக் கிரதஞ் சாலந்
 தாரண மறமே சந்தந் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
 மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
 வாரணங் கொண்ட தந்தோ வறிவழிப் பெயருமான”

என்று நம்மோர் கதறிப் பரிதவிக்க மாழ்த்தன.

தமிழின் பண்டைப் பெருமை நிலையும், ஆங்கில மொழியின்
 பிறப்பு வரலாறு மில்வாறாக, இனி ஆங்கிலத்தினும் தமிழ் சிறந்து விளங்
 குமாறு காண்பாம்.

உ—வதிலுள்ள பாஷைகளின் உற்பத்தி கிரமத்தை அநுசரித்து
 ஏற்பட்ட பாகுபாடுகளில் ஆங்கிலம் கிளைப்பாடைக்கும் கிளைப்பாடையாக
 விருப்பது. தமிழோ தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவமாகிய
 பல பாஷைகளுக்குத் தாயகமாய்த் திகழ்வதாகும். இவ்வளவு குழுவிலுள்ள
 ஈன்ற தமிழ் மாது தன் இளவலங்குன்றுது, பல உயிர்களை ஈன்றும் என்

றும் ஒரு தன்மையளாய்த் திசுழ்வாள் எமதிதைவியே போன்று இலங்கும்.
இத்தகைய பெருமை கண்டன்றோ காலஞ்சென்ற அருந் தமிழ்ச் செல்வர்
கனம், சுர்தாப்பிள்ளையவர்கள்.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத் தளித்துத் தடைக்கினுமோ
ரெல்லையறு பரம் பொருண் முன்னிருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங் குங்கலின் மலையாளமுந் துளுவும்,
உன்னுதரத் திதித்தெழுந்தே யொன்று பல வாயிடினு
மாரியம்போ லுலகவழிக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத்திறம் வியந்து செயன் மறந்து வாழ்த்துதமே”

என்று கூறித் துதித்தார்கள்.

இன்னும் ஆங்கிலமானது இலத்தீன், கிரீசு, முதலிய பாஷை
களினின்றும் சொற்களையும், சொன்முடிபுகளையும், கருத்தக்களையும்,
செய்யுள் வகைகளையும் பெரிதும் கடன்கொண்டதாம். அதில் பாதிக்கு
அதிகப்பட்ட சொற்கள் அதன் இனத்தினுஞ் சேராத வேறு பாஷைகளி
லிருந்தே வந்தனவாம். இவைகளெல்லாம் தழுவப்படுமுன்னிருந்ததாகிய
Anglosaxon என்னும் புராதன ஆங்கில பாஷையைக் கற்க முயல்வதி
னும் ஆங்கிலத்தினும் வேறுபட்டதாகிய பிரஞ்சு முதலிய பாஷைகளைப்
படிப்பது மெத்தவும் சுலபமென்று ஆங்கில பண்டிதர்களே கூறியிருக்
கின்றனர். இதனால் ஆங்கிலத்தின் சிறப்பெல்லாம் பிற பாஷைகளி
னின்றிற் கொண்டவை என்றும், இவ்வாறு கடன்கொண்டவற்றை நீக்கிப்
பார்க்க ஆங்கிலமென ஓர் பாஷைதான் எஞ்சுமோ வென்பதும் சந்தேக
மேயாம்.

பெரியோர்களே!

நன் தமிழ் மொழியின் நிலையும் இவ்வாறுயுள்ளதென யாராகி
னும் சொல்லக்கூடுமோ? அவ்வாறு கூறுவாருளராயின் “Tamil, the
most highly cultivated abintra of all Dravidian idioms
can dispense with Sanscrit altogether, if need be, and
not only stand alone but flourish without its aid.” என்னும்
டாக்டர் கால்டுவெல் துரையாசுவரணரின் கூற்றை அவ் வவபாத மொழியை
மறுக்காதோ? தமிழ் தன்னுற்றல் கொண்டே பிழிவது; தன் பெருமை
கொண்டே விளங்குவது; தன் மணங்கொண்டே பரிமளிப்பது.

பெரியோர்களே !

மீண்டு அவசியமாய் கவனிக்கற்பாலதொன் றுண்டு. ஆங்கிலத் தின் பெருமை எல்லாம் நார்மன்ஸ் (Normans) என்னும் ஜாதியார் மூலமாக பிரஞ்சு பாவையானது விசேஷமாக வந்தேறித் தன்னுடன் கலந்தபிறகே என்பது ஆங்கிலக் கவி சரிதம் வாசித்த எவரும் அறிந்தபடி. ஆனால் தமிழ் நன்றாய்ப் பிரகாசித்தது பிறமொழிக்கலப்பின் முன்னரே யாம். பண்டைத் தமிழ்மொழியிற் காணப்படும் உலகியவாறு கடவாச் செய்யுள் நடையும், இயற்கைத் திறம் வழுவாக் கற்பனாவங்காரங்களும், உண்மைநெறி பிறழாச் சரிதம் வகுக்கு முறைகளும், ஆரியக் கலப்பு நேர்ந்த பின்னர் மாறி யொழிந்தன.

பெரியோர்களே !

பாஷா தத்துவ முறையினும். தோற்றம், தொன்மை, வளர்ச் சியாதியவற்றுள்ளும் ஆங்கிலத்தினும் தமிழ் மிகச் சிறந்து விளங்குமாறு முற்றவிரித்துரைக்க இதுபொழுது அமையின்மையின் மேலே செல்லத் தயை செய்வீராக.

பெரியோர்களே !

இனி, ஆங்கிலம் இங்கு வந்தபிறகு தமிழின் நிலை எவ்வாறாய் தென ஆராய்தல் பொருத்தமாம். மேனாட்டார் வெகு காலத்திற்கு முன் னரே இங்கு வந்துவிட்டனரேனும், 18-வது நூற்றாண்டின் தொடக்கத் தொடட்டே அவர் நம் மொழியைப் பயில ஆரம்பித்தனர். இதில் விசேஷ மாய்த் தலையிட்டவர் கிறிஸ்தவப் பாதிர்மார்களேயாம். இவர்கள் சனங் களோடு பழகி அவர்களைத் தம் மதத்தினராக்கும் கருத்துடையவர்களா கையான் அவர் தம் பாவையையும் பயிலவேண்டிய சாவசியகமாயிற்று. வீரமாமுனிவரென் றழைக்கப்படும் Constantius Beschi பாதிரியார் வர்கள் சிந்தாமணியின் நடையைப் பெரிதும் தழுவி தேஃபாவணி யென் றோர் கிறிஸ்தவ இதிகாசம் இயற்றி அதற்குத் தக்கதோர் உரையும் வகுத் தார். தமிழிலக்கியம் பயில்வோர் இரவும் பகலும் வருந்தி பொட்டைப் பாடமாகச் செய்யவேண்டிய ஆவசியகத்தினின்றும் நீக்கி நிகண்டுகளை அநாதியாக வகுத் துதவியவரும் இவரேயாவர்.

ஆங்கில மக்கள் தமிழிற் குதவியுள்ளது அளவிடற் கரிதாம். அச்சு இயந்திர சாதனம் நமக்கு வாய்ந்ததும், அதனால் நாம் அளவிறந்த நூல்களைப் பதிப்பித்துக்கொள்ள ஏதுவாயதும் இவர்களாலேயாம். கனம், சுவாமிநாத ஐயாவர்கள் சிந்தாமணியைப் பதிப்பிக்கு முன்னரே அதை

Q22
A15

1857-ஓ சென்னையில் சர்வ கலாசாலை தாபிக்கப்பட்டது முதல் ஆங்கிலத்திற்கே பிரதான ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டதாயினும் தமிழும் மறந்துவிடப்படவில்லை. அரசாங்க பாடையும் வேறுகி, தமிழைப் படிப்பதனுலுண்டாகும் இலெளகீகப் பிரயோசனமும் யாதும் இல்லையாக இவர்கள் உதவியும் இல்லையாயின் தமிழ் இதுகாறும் மிகப் பரிதாப நிலையடைந்திருக்கு மென்பதில் எட்டுணையும் ஐயமின்றும். மாற்றாந்தாய் முறையாக வேணும் தமிழுக்குச் சர்வ கலாசாலைச் சங்கத்தினர், உயிர்த் தண்ணீர் வார்த்து வந்தனர். இவ்வாறு அவர் மிகவும் கீழ்ப்படவே நடத்தினராயினும் தமிழ் சில எடுத்தே பின்னும் ஓங்கியது.

புற பாலைவனத்தில் ஆராய்ச்சி யின்றி வெறுந் தமிழ்ப் புலமை மட்டும் நிரம்பிய பண்டிதர்கள் “அகநியில் விழுந்த முதுலைக்கு அதுவே வைஞ்ஞம்” என்றபடி தமது பாலைவனிலுள்ள விசேடங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்திருப்ப தன்றி அதில் இல்லாக்குறையை நிரூபித்திருக்க அவா தம்

ஆற்றல் சாலாதென்பது தேற்றம். ஆனால் சர்வ கலாசாலைப் பரீக்ஷைகளில் தேறிய மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தையும், தமிழையும் ஒரு சேரப் பயிலத் திறத்தான் இரண்டையும் ஒற்றுநோக்கவும், தம் மொழியி லில்லாது ஆங்கிலத்தில் அமைந்திருக்கும் விசேடங்களை தமிழில் அமைத்து தக்க சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவும் ஆற்றல் வாய்க்கப்பெறுவது வெள்ளிடை விலங்கலாம். இப்பொழுது தமிழை வளர்க்கவேண்டிப் பிறந்திருக்கும் ஊக்கமெல்லாம் இவ்வாறு இரண்டு மொழிகளிலும் ஆராய்ச்சி மிக்காரா லேயே என்று கூறுவது மிகையாகா தென்பது திண்ணம்.

1904-ஆம் ஸ்ரீ கர்ஸான் பிரபு அவர்களின் முயற்சியால் நிறுவிக் கப்பட்ட இந்திய சர்வ கலாசாலை சங்க சட்டப்படி (*Indian University Act*) சென்னை சர்வ கலா சங்கத்தாரால் வகுக்கப்பட்ட சில நூதன ஏற் பாட்டுகளின்படி அச் சங்கத்தின் பரீக்ஷைகளில் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டிய பாடங்களினின்றும் தமிழ் நீக்கப்பட்டது. இவ்வாறு விதிக்கப் பட்ட பிறகு தமிழ் நாடுவரும் உண்டாய் குழப்பம் எவ்வளவென்பது தமிழ்பிமானிகள் பலரும் அறிந்ததொன்றும். ஆனால் நம தரசாங்கத்தார் கூடிய சீக்கிரம் இக் கொடும் விதியை அகற்றிவைத்து தமிழ் நன்மக்களின் என்று மறவா நன்றியுரிமையைக் கைக்கொள்வாரென்னும் துணிபுடை யோம்.

பெரியோர்களை !

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாம் கலாசாலையில் பயிலுங்கால் ஆங்கில பாஷாபி விருத்தியைப் பற்றிப் பிரசங்கம் கிழ்த்தும் ஓர் ஆங்கில பண்டிதர் "பிள்ளைகள்! தமிழ் நாடு ஆங்கில மன்னரால் வெல்லப்பட்டு அவர் தம் குடைக் கீழ்ச் சென்றுவிட்டதாக, இனித் தமிழ் மக்கள் ஆங்கில நடை யுடை ஆசாரங்களையும், பாஷையையும் மேற்கொள்ளுதலும், தமிழாசார மாதியவும் இறந்தொழிதலே இயற்கையாகும். பண்டைக் காலத் தில் உரோமாயுரிக்குக் கீழ்ப்பட்ட நாட்டார் பலரும் உரோம பாஷையை யும், உரோம நாகரீக முறைகளையும் கைக்கொண்டது அறியீரோ?" என வாய் கூசாது சொல்லுவாராயினர். ஆனால், "தாம் போரில் வென்று சிறை செய்த கிரேக்கராலேயே தாம் (நாகரீக முறையில்) சிறை செய்யப் பட்டு அவர் சொல்லழி யொழுக நேர்ந்தது" (*Captive Greece led captive her broud conqueror*) என்னும் கிரேக்க சரித வுண்மை அவர் மறந்தார்போலும். உரோமர் பற்பல விடங்களிலும் தமது நாகரீக முறையைத் தாபித்தனராயினும், நாகரீகத்திற்கே பிறப்பிடமென்று சொல்லத்தகும் கிரேக்கரை வென்றபோது அவர் நாகரீகத்தைத் தாம்

மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்றேயன்றி, அவர்பால் தம்முடையதைப் புகுத்தவியலாதது போல, ஆங்கிலர் தாம் போரின் வென்ற பலனையும் தமது பாஷையையும், பழக்க வழக்க நெறிகளைத் தழுவுவிப்பினும்; நாகரீகம் முதிர்ந்த தமிழ் மக்களைத் தம் வழிப்படுத்த வியலாததும் கண்கூடாமன்றே.

அன்றி ஆங்கில பண்டிதர்கள் தமிழைத் தலையெடாது தாழ்த்துவான்புக்க தமது முயற்சி தவிராராயின், ஓர் கிணற்றைப் பாழ்படுப்பேமென்று அதன் நீரெல்லாம் வருந்தி இறைப்பார் முயற்சிபோன்று தமிழ் நன்மக்களின் பாஷாபிமானப்பெருக்கால், அது வீணாகுமென்பது தேற்றம்.

பெரியோர்களே !

இனி நமது விஷயத்தின் மூன்றாவது பகுதியாகிய ஆங்கிலம் தமிழுக்குதவியாமாறு காண்பாம்.

நமது பழந் தமிழ் மொழி எவ்வளவு வளப்பம் பொருந்தியதொன்றாயினும் காலத்தோடு தானும் வளராது வெகு நாண் முன்னரே நின்றவிட்டமையால் அதற்கு ஏற்படக்கூடிய உதவிகளும் சீர்திருத்தங்களும் ஆங்கிலத்தானே தான் ஆகவேண்டுமென்பது பலரும் அறியவேண்டியதொன்றும். ஆங்கிலம் வந்த பிறகே தமிழ்வழங் குன்றி அதைப் பயி டியதொன்றும். ஆங்கிலம் வந்த பிறகே தமிழ்வழங் குன்றி அதைப் பயி டியவாரும் பேணுவாருமின்றி கீழ்மையுற்றும், தேசத்தின் பாஷாபி வீரத் தியின் பொருட்டு ஏற்பட்ட சர்வ கலா சங்கத்தாரானும் டலவாறு ரிக்கிர கிக்கப்பட்டுமிருப்ப இனி அதைத் தலையெடுத்தோங்கச் செல்விப்பதும் ஆங்கிலமே என்பது எவ்வாறுமென ஓர் ஐயப்பாடு தோன்றும். நாடெங் கும் ஆங்கிலமே இராச பாடையாய்ப் பெரு வழக்குற்றுத் தலையெடுப்ப தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழைப் பயிலவேண்டிய ஆவகியகமும் நீங்கிற்று. தமிழின் இனிமை வேண்டிதனதுயிரையும் ஓர் பொருட் பேணாது மயா னத்துக் கட்டை யடுக்கி அதன் மீதிருந்து,

“வானுறு மதியை யடைந்ததுன் வதனம் வையக மடைந்ததுன் கீர்த்தி காணுறு புலியை யடைந்ததுன் வீரங் கற்பக மடைந்த ரின்கரங்கள் தேனுறு மலராள ரியிடஞ் சேர்ந்தாள் செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி யானுமென் கலியும் எவ்விடம் புகுவே மெந்தையே நந்திரா யகனே.”

என்னும் கலம்பகச் செய்யுளைக் கேட்டு உயிர் துறந்த நந்தித் தொண்டை மான் போன்று, தமிழை ஆதரிப்பாரும் இலராயினர். தமிழ் மக்களுள் ஒரு சிலர் தம் பண்டைப் பெருமை யிழந்து தங் கடப்பாடும் மறந்தாராய்

ஆங்கில நடை யுடைகளை மேற்கொண்டு தமிழைப் பேசுவதுதானும் இழுக்காகக்கொண்டு தலை தடுமாறித் திரிவாராயினார். ஆகவே நந்தமிழ் மொழிக்குற்ற குறைவு நம்மோர் சுதேச சுபாஷாபிமானத் தாழ்வால் வந்ததேயன்றி ஆங்கில மொழியால் வந்ததொன்றன்றும்.

ஆங்கில சம்பந்தத்தால் தமிழ் முதலில் பெற்ற உதவி உரை நடைப் பெருக்கமாம். தமிழில் உரைநடைப் பனுவல்கள் மிகச் சிலவென்பது யாவரும் அறிந்ததொன்றும். புராணதிகாசங்களும், நீதி நூற்களும் செய்யுளுருவமாக இருப்பது வியப்பன்று; மிகவும் தெளிவான உரை நடையில் இருக்கவேண்டியவான இலக்கண நூல்களும், மருத்துவம், சோதிடமாதிய சாத்திர நூல்களும் சூத்திரங்களாகவும் செய்யுட்களாகவுமே யாக்கப்பட்டு வழங்கி வருகின்றன. இதற்குக் காரணம் யாதென விசாரிப்பின், அச்ச இயந்திர சாதனமில்லாத பண்டைக்காலத்து நூல்கள் கிடைப்பது மிக வரிதாகலான் கற்ற விஷயங்களை மறவாமல் சுலபமாக மனத்தே அமைத்து வைத்துக்கொள்ளுமாறே அவ்வாறு செய்யுளாகவும், சூத்திரமாகவும் செய்யப்பட்டன வென்பது புலப்படும்.

இடை இடையே உணாவிராய்க் கதைப் பொருளாக வுள்ளன வாகிய பெருந்தேவனார் பாரதம், சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களையன்றி முற்றும் உரை நடையவாகிய வசன நூல்கள் தமிழில் இருந்ததில்லையாம். இயற்றமிழ் வசன நூற்கள் தமிழில் ஏற்பட்டது அச்சியந்திர சாதனம் வாய்த்த பிறகே என்று சொல்லலாகும். 17-வது நூற்றாண்டில் நுத்துவ போதகாசிரிய சுவாமிகளென்று வழங்கிய Robert de Nobilibus பாதிரியாரும், 18-வது நூற்றாண்டில் Constantius Beschi பாதிரியாரும் தம் மதக் கோட்பாடுகள் பரவுதற்கெற்ற சில வசன நூற்கள் தமிழில் வருத்தனர். சரவணப்பெருமானையர் கல்விப்பயன், பாலபோத விலக்கணம் முதலியவையும், தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரமும் இவை வழியவேயாம். பின்னர் உரை நடை மிக மலிந்துகிடக்கும் ஆங்கிலம் பயின்ற தமிழர் அவை போன்ற நூல்கள் தமிழிலும் அமைக்கத் தலைப்பட்டனர். வெறும் நீதிவாக்கியங்களைப் பொதிப்பவைவிட அந்த நீதிகளை இலெளகீகத்தில் ஏற்றி சிறிதும் பெரிதுமான கட்டுரைத் தொகுதிகள் வாயிலாற் கூறுவதே சிறந்த முறையாகும். இவ்வகைய வசன நூல்கள் தமிழில் வந்துலாவுவதும் ஆங்கிலத்தானேயாம். ஆகவே, கடினமான சந்திகளும், பண்டிதர்களாலேயே அறியவல்ல திரிசொற்களும் மல்கி அதிகக் கல்விப் பயிற்சி யற்ற சாமானியரும், பெண்டிர் பிள்ளைகளும் படித்துணர இயலாதனவாயிருந்த குறையை ஆங்கிலமும் அதன் வழி வந்ததாகிய அச்ச இயந்திரமும் பரிகரிக்கக் காரணமாயிருந்தது கண்டாம்.

இனி இவ்வுரைநடைக் கட்டுரைகளே யன்றி ஆங்கில மக்களின் வழக்காறு தமிழீய வெளிவந்தனவாகிய சுதேச மித்திரன், இந்துநேசன் முதலிய தினசரி வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், செந்தமிழ், ஞானசாகரம் முதலிய நூலாராய்ச்சி தெரிக்கும் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் நந்தமிழ் நன்மக்கள் நல, நவமான பல விஷயங்களைப் படித்து அறிவு கொளுத்தப் பெறுவதன்றி பாஷை வளர்ச்சிக்குங் காரணமாவது நிதரிசனம்.

குறியீடுகள்.

நாம் வசன நடையில் குறியீடுகள் பிரயோகிக்கக் கற்றுக்கொண்டது ஆங்கில மொழிப் பழக்கத்தானே யாகும். இதை உபயோகிப்பதனால் பொருட்டெளிவும், சொற்களை பொருளுக்கேற்ப செவ்வனே கூட்டிப் படிக்குமாறும் உண்டாகின்றது. இதன் பிரயோசனத்தை நன்குணர்ந்து விசேஷமாகத் தமிழ் நடையில் பிரயோகம் செய்து வழக்காறு செய்தவர் ஸ்ரீ ஆறுமுகராவலர் அவர்களாகும்.

இன்னும் ஆங்கிலம் தமிழுக்கு தவியாமாறு சாஸ்திராபிவிருத்தி செய்தலாம். கல்வியின் நோக்கமாவது, கற்பனாவுலங்காரங்களும், அணிநலங்களுமாய் கவிச்சுவை கண்டு மகிழ்வுறுதல் மட்டுமன்றும். நம் அறிவை நன்கு விகாசப்படுத்தி நாம் காண்பனவும், கேட்பனவும், சுவைப்பனவுமாகி நம்மைச் சுற்றி இயங்கும் சராசரப் பொருள்களின் உண்மையறிவு கண்டறிதலும், சுற்றியுள்ளார்க்கு நம்மைப் பல்வழியானும் உபயோகமாகக் கிக்கொளவதும் கல்வியின் சிறந்த நோக்கங்களாகும். ஆனால் தமிழ்ப் பணுவல்களைத் தற்போதுள்ளபடி நோக்கில் இக் கருத்தை முற்றுப்பெறச் செய்ய ஏற்ற நூல்கள் இல்லை என்றுணரப்படும். பூரோள, ககோள சாத்நிரங்களாவது, உயிர் தாவரவருக்க நூல்களாவது, கடரவாயன சாத்நிரங்களாவது, நந்தமிழகத் தில்லை என்பது பிரசித்தம். இக்குறையைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுவது ஆங்கிலத்தின் உதவி கொண்டே யாவதென்றும்.

இன்னும் நம் நாட்டில் சிற்பம், கம்மியம், ஓவியம், நெசவாதிய வித்தைகள் “குலவிச்சை கல்லாமற் பாகப்படும்” என்றபடி குலாசாரமாகப் பயின்று வந்தமையின் அவைகளுக்கென நூல்கள் வரையப்பட்டிருவதாக, இப்போது வறுண்பேத வரையரை யன்றி பலரும் பல துறைகளி

னும் அமர்வது நோக்க அவ் வித்தைகள் குறித்தும் நமது மொழியிலும் நூல்கள் ஏற்படவேண்டியது, ஆவசிய மாயிற்றென்க. இந் நோக்கத்தை முற்றுப்பெறச் செய்வதும் ஆங்கிலத்தானேயாம்.

இன்னும், ஆங்கிலத்தான் பெறப்படும் பிரயோசனம் அதன் பாலுள்ள அளவற்ற இலக்கியங்கள் மொழிபெயர்ப்புக் கிடமாவதாகுர். இவைகள் இயற்கைநலம் திறம்பாது உள்ளதை உள்ளவாறு அழகு பெறக் கவிச்சுவை ஸூட்டிக் கூறுவன; சிறந்த நீதிகளைப் போதிப்பன; தேசாபிமானமும், பாஷாபிமானமும் ஊட்டுவன; ஆரியக் கலப்பால், அளவுகடந்த உயர்வு நவீர்ச்சியும், சற்குறிப் பேற்ற முந்தழீஇ இயற்கைத் திறம் பிறழ்ந்த கற்பனைகள் மல்கிய பிற்காலத்துத் தமிழ் நூல்கள் போலன்றி, கன்னலுங் கைப்பலினிய நம் பழந் தமிழ்ப் பனுவல்களே போன்று உண்மை யுரை மல்கி உருசிமிக்கன. இன்னிய நூல்களை இக் காலத்தவர் மொழி பெயர்த்துத் தமிழில் வழி நூல்கள் இயற்றி டாஷையை வளப்பான்புக்கனர். ஆனால் இவருட் சிலர் ஆங்கிலத்தில் உள்ளது உள்ளபடி மேரே மொழி பெயர்த்து நூலின் அழகைக் கெடுத்துவிடுகின்றனர். ஆங்கிலத்திற்கும் தமிழிற்கும், பாஷை நடையினும் சொற்பிரயோகத்திலும், இன்னும் அப் பாஷைகளை ஆளுவார்களுடைய பழக்க வழக்க ஒழுக்கங்களிலும் எவ்வளவோ வேறுபாடுகளிருக்கின்றமையான் இன்னிய மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் சுவை கெட்டு இனிமை பயவா வாசின்றன. ஆங்கில பண்டிதரான ஷேகஸ்பிரியர் (*Shakespeare*) இயற்றிய நாடகங்களுள் வெனிஸ் வர்த்தகன் என்னும் நூலை ஸ்ரீ கண்ணபிராணபிள்ளையவர்களும், ஹிம்பலின் என்னும் நூலினை காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கவுடலோசன தேட்டியாலர்களும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துதவினா. இவற்றுள் முன்னது ஆங்கிலத்தினின்றும் மேரே மொழி பெயர்க்கப்பட்டது; பின்னையவர்களைப் போல இவ்வளவு சரியாக மொழி பெயர்ப்பதென்றால் மிகவும் சிரமசாத்தியமாகும். அது இவ்வளவு அரியதாக வியற்றப்பட்டதாயினும் உயிரற்ற வெற்றுடம்புபோல் புற்கெனப் பொலிவின்றி இருக்கிறது. பின்னதோ மொழி பெயர்த்த தர்படயாத்த, நூலாகுர். (*Ad apted*) இது தமிழ் வழக்குகளை முற்றும் தழீஇ மிக அழகாகத் திகழ்கின்றது. ஆகையான் நம் பாஷை நடைக்கும், தேய வழக்குகளுக்கும் முரண்படாது வேண்டியவாறு விகற்பித்து, சொற்களை மாற்றியும், விலக்கியும், சேர்த்தும், ஆங்கில நூற்களை மொழி பெயர்ப்பின் அது பல் சுவையும் மல்கி புடிப்போர்க்கும் வேண்டும் பயனுதவுமென்க.

பெரியோர் !

நாம் இதுகாறும் கூறிப் போந்தவற்றால் தமிழ், சரித வாராய்ச்சியும் அளவிட்டுணர்தல் தேற்று அப் பண்டைக்காலத்து, உலகில் அநாகரிகக் கடல் கடந்து கரை காணமாட்டாது ததும்பிய பல தேய மக்கட் டொகுதிகளாம் வங்கங்களுக்கு கரை காட்டும் கலங்கரை விளக்கமாயிருந்து திகழ்ந்ததும், அப்பொழுது தாங்கிலம் மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்ததும், பின்னர், பன்னூற்றாண்டுகள் கழிந்த பிறகு ஆங்கில மக்கள் இங்கு வந்துற்று, தமிழ்ச் சரித வாராய்ச்சிகள் செய் துதலுவதும், ஆங்கிலம் தமிழுக்குதலியாமாறுங் கண்டாம்.

இனி, நந்தமிழ் மொழி ஆங்கிலத்தின் அரிய உதவி கொண்டு பல வழியினும் பெருகி வளர்ந்து தன் பண்டைப் பெருமையுறுகுவென எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேன்.

— 30 —

உ-
திருச்சிற்றம்பலம்.

“வண்டமிழ் மொழியை வளர்க்குமா நெங்ஙனம்”

“மறைமுதற் கினந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
அறைகடல் வரைப்பிற் பாடை யனைத்தும் வென்றா ரி யத்தோடு
உறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை யுண்ணினைத் தேத்தல் செய்வாம்.”

— சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.

பொக்கிசத் தமிழுடை அக்கராசனாதி பதியவர்களே,
அருந்தம் முடிமானப் பெருந்தகை யாளர்களே,
அன்பு மிக்துடைய அவ்னைவர்களே,

யாவர்க்கும் எளியேன் அநேக நமஸ்காரம்.

இன்று யான் எடுத்துக்கொண்ட “வண்டமிழ் மொழியை
வளர்க்குமா நெங்ஙனம்” என்னும் விஷயத்தைத் தக்கவாறு ஆய்ந்து
மொழிதற்கு எற்கு ஒரு சிறிதும் திறனின்றாயினும், இங்ஙனம் திற
னின்மை யுணர்ந்தும் கூடாது இச்சபையேறிவந்த எனது அவகச் சமர்த்
தினும் ஓர் உறுதி காண்பாம். என்னெனின், என் இழிநிலை யுணர்ந்தும்
அதனை அங்ஙனே மறந்து அவையஞ்சா எனது அறிவின் சிறமையும்,
குணமென்பது அணுவுமில்லாக் குற்றமே பொதளிய இவ் வியாசத்தைக்
கொணர்ந்து ‘நல்லாரிடைப்புக்கு நாணத் சொல்லி என் புல்லறிவு காட்டி
னம்.’

“கல்லா னொருவன் உரைப்பவுங் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லா ருணைல் பரிந்து.”

என்றற்கு, இச் சபையின்
கண்ணே அமைந்திருந்து கேட்கும் பெருந்தகையாரது அருளின் பெரு
மையும் வெளியாமன்றே.

2. இனி, எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை ஆராய்வான்புக்கு, தமிழ் மொழி யென்பதென்னே? அம்மொழி முற்காலத் திருந்த தன்மையென்னே? அஃது பிற்காலத் தடைந்த பரிதாப நிலை யாது? பின்னும் இழிநிலை பெறுது அதனை ஆதரிக்குமாறு என்னே? என இந்நாவல்கையால் விவகரிப்பல், தமிழ் மொழி யாவது நாமெல்லாம் பேசி வருவதும், பயின்று வருவதும், பல மொழிகட்குத் தாயகமாயதும், அன்றிப் பல வகைப்பட்ட இடையூறுட் பட்டும் தன்னிலைமை குன்றது இன்றளவும் தலையெடுத்தோங்கி வருவதும், உணர்ப்பா ருணர்ப்பவை யெல்லாம் ஏற்குந் தன்மைத் தாகி, இற்றைக்குப் பல்லாயிர வருடமுன் றெட்டு காலத்துக் கேற்பக் கோலவொண்டு நிலவுவதும், உலகத்துப் பழமையான பாவைகளுள் தானும் ஒன்றென மதிக்கப்படும் பெருமையை யுடைத்தாய், பேரரசர் முதலாப் பலரும், 'பல நாளும் கொண்டாடத் தேனினு மினிய வானலங் கொண்டு, உள்ள உள்ள நூல்கள் பலவற்றாலும் நம்மை யெல்லாம் களிப்படையச் செய்வதும் ஆய், நம் தாய் மொழியாம். திராவிடமென்ப வட மொழியாளர், அரவமென்பர் அன்புடைத் தெலுங்கர், இன்னும் பலரும் பலவாறுரைப்பர். நம் மொழியின் பெயர் குறித்தே வாதமிழைத்து இடர்ப்பட்டாரும், சுடர் பெற்றாரும் பலருளராக நம் மொழியின் ஏற்றத்தை என்னென் றுரைப்பேன்! 'அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு விறைந்ததெது' என்றது முதலாத் தாயுமானார் திருவாய் மலர்ந்த தொடர்களின் இலக்கணங்க ளெல்லாம் நம் மொழிக்கும் பொருந்தமெனிற் பின் யான் சொல்லவேண்டிய தென்னே? ஐயன்மீர்! அன்புடைச் செவ்வீர்!

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலே
உண்ட பாலனை யழைத்ததும் என்புபெண்ணு ருவாக்
கண்டதும் மறைக்கதவினைத் திறந்ததும் கண்ணித்
தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.”

3. இனி, இம் மென்மொழியாம் தென்மொழியினது பண்டைக் காலத்திய நிலை ஏற்றெனச் சற்று நிதானிப்பாம். இதனைப் பலரும் கண்ணெனர்த்த வெளிப்படுத்தினாராகவும், இம் மகா சமாசத்தின் கண்ணேயும் இதகாரும் பலரும் எடுத்துரைத்தா ராகவும், இனி யான் விவகரிக்கப்போம் விஷயத்துக்கு ஒத்தனவாம் சிலவற்றையே ஈண்டு மீண்டும் ஒரு முறை ரூபகப்படுத்திக் கொள்ளப் புக்கேன். தமிழ் மொழியின் கமழ் புகழும், அஃது முன்னிருந்த உன்னத நிலையும், தமிழரது மேன்மை யழகும், பண்டை நூல்களை யாராய்வார்க்கே நன்கு புலனாக யானறிந்தது ஒரு சிறிதே. அறிந்தவழிச் சொல்லல்.

4. பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை யாதி சங்கவிலக்கியங்களை ஆராய்ப்புக்குழி, அவை படிப்பார் மனத்தை யீர்த்துத் தம் வசமிழந்து பரவசமாகச் செய்து ஆனந்த நிலையில் நிறுத்தலன்றி பண்டைக் காலத்து அரசரது உதாரமும், குணமும், வீரமும், புகழும், இராச்சிய ஒழுங்கும், மன்பதை யருளும், நாட்டின் வளமும், மக்களது மேம்படு நடையும், தேம்படு குணனும், குடித்தனப் பாங்கும் மடித்தனமில்லா மாண்புறு மடிகும், இராச விசுவாசமும், வீரச் செருக்கும், ஈரப் பெருக்கும், கல்லியின் நிறனும், ஒல்காப்புகழும், நல்லார்ப் போற்றும் எல்லையிலன்பும், தாய் மொழி புரக்கும் ஏயபே ரழகும், இன்ன பிற மேன்மைகளும் நன்கு புலனாம். ஐயன்மீர்! ஈதெல்லாம் கற்றுணர்ந்தார் சொல்லக் கேட்டும், ஒருசிலர், அவரைப் பரிகசித்து, “இவை யெல்லாம் உங்கள் புவனம். பொய்யென மெய்யென வித்தியாசம் பாராட்டா ஒரு கூட்டத்தார் தம் மனத்தைப் போன போக்கெல்லாம் போகவிட்டுத் தமது பொய்யுடைய மெய்யாக்குவான் கட்டிவைத்த மூட்டை” என கையாடுவர். இன்னாரது அறிவாற்றலும், பொறுமைப் பெருக்குமென் னென்பேன்? சற்றுமட்டும் நிதானிப்போல் பண்டை நூல்களெல்லாம், பிறறைக் காலத்தன போலாது உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும், எட்டுணையும் பொய் கலவாத முழுச் சத்திய நூல்களெனத் தெள்ளிதி னுணரக் கிடக்கின்றன. ஏனென்று செய்தவ ருநோர். பின்னர்த் தம் மறிவு செலுத்திய வழியே தோத்திரிக்கப் புக்கதையறிவேன். ஆயினும் சிலர் தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே காலென விதண்டா வாதஞ் செய்வாராக. அவர் தம் கூற்றின் பொருள்கொண்டே நொண்டி முயலைக் கண்டு பிடித்த வீரரென உண்மை கண்டு கொள்வேமாக.

5. இனி, நம் மொழியானது தளர் நடை யறியாக் குழுவியே போல, தோட்டி முதற் றெண்டைமாளீராகப் பலராலும் போற்றி யெடுக்கப்பட்டு, எாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்தது. அக் காலமே புலவர்க்குப் பெருநாளாயிருந்தது. வறிய புலவ ருளரோற் கேட்ட நின்று தாயினுங் கடுகிச் சென்று ஏற்றமுண்டாக்குவர் தேற்றமுறு செல்வர் பலர். புலவரோ வெனில், உயிர் கொடுத்த ஒருவனுயினும் நாப்பிறழ்ந்ததரையாது நல் வழிப் படுப்பர். ஈண்டொரு செல்வன் தமிழின் பெருமையுணர்ந்து களிற்றின் நிரை யளிப்பன். அங் கொருவன் வரையாது கொடுப்பன். சுருங்கச் சொல்லில், நம் செந்தமிழ் மொழியானது முன்னொருகால் மகா மேம்பட்ட பதவியிலிருந்த தென்பது அறியக்கிடக்கின்றது. இனி, இந் நிலை தப்பிப் பின் னிழிநிலை யுற்றவா றுரைப்பாம்.

6. தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரது செல்வாக்குக் குறையவே, குறு நில மன்னரும், ஏனைப் பிரபு சிசாமணிகளும் நம் மொழி நின்று நிலவுதற் கா தரவாயிருந்தனர். தமிழ்பிமானம் பெற்றுத் தேர்ந்த புலவரும் அவனா யடுத்து வாழ்ந்தனர். பிறறைச் சில நாளில் அபிமான சீலரும் குறைய தமிழ் பாடும், தமிழ்ப் புலவர் பாடும் குன்றியது. ஏனையோரும் தத்தம் தொழின் முறையே கருதிச் சுயநலம் பாராட்டித் தாம்மேம்படுதற் கேது வாயும், தம்மையோர் மேம்பட்ட சாதியினரென்று பல நாட்டாரும், தே யத்தாரும், மதிப்பதற்குக் காரணமாயும், தம்மை இன்ப மூட்டி வளர்த் ததும் ஆகிய தாய் மொழியை அறவே மறந்தனர். தாம் மேம்பட எண் ணினா ரன்றித் தமிழ் மொழியும், தமிழரும்மேம்படக் கனவிலும் எண்ணி னரில்லை. எண்ணாராகத் தமிழிடத்துச் சிரத்தை கொள்வாரும். தமிழைப் போற்றுவாரும் இன்றாயினர். காரணம் எஃதாயினு மாகுக. காரி யமொன்றே யாயிற்று. என்னெனின், நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொ ழியின் ஒரு கால்கமழ் நிலையானது, பின்னர் அமிழ் நிலையாயிற்று. ஐயன் மீர்! இதன் பரிதாபத்தை என்னென் றுரைப்பேன்.

“அந்தநாள் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனே யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமை நோய்களேயே.”

என்ற காலம்

போய் நெடுநாள் முன்னரே அதிமேதாவியாம் ஒரு புலவன் வரக்காணின்
“இவனுக் கென்னை வேலை? வீண் பயல்களைத் தூரத்து” என்பதாயிற்று.

“மன்னவனும் நீயோ வளநாடும் உன்னதோ
உன்னை யறிந்தோ தமிழை யோதினேன்—என்னை
விரைந் தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ வுண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு.”

எனப் புலவர்

தம் சுய மரியாதை குறையாது கற்பீரமாயிருந்த காலமெல்லாம் போய்,
“எனக்கீ யென்னும் இம்மாற்றங் கண்டாய், தனக்குரிய தானத்துடைத் துத் தருமத்தை வேர் பறித்து, மானத்துடைப்ப தோர்வான்” என்பதனை யும் மறந்து சென்றிரந்த விடமெல்லாம் ஒன்றுங் காணாது வருந்தித் துக்க மேலீட்டால் மனமழிந்து,

“அடகெடுவாய்! பலதொழிலு மிருக்கக்கல்வி
 அதிகமென்றே கற்றுவிட்டோ மறிவில்லாமல்
 திடமுளமோ கனமாடக் கழைக்கூத்தாடச்
 செப்பிடு வித்தைகளாடச் தெரிந்தோமில்லைத்
 தடமுலை வேசையராகப் பிறந்தோமில்லை
 சன்யான தமிழை விட்டுத்தையலார் தம்
 இடமிருந்து தூதுசென்று பிழைத்தோமில்லை
 என்ன ஜென்மம் எடுத்துலகில் இருக்கின்றோமே.”

என்று மனமுருகத்தக்க கொடுங்காலம் வந்தது. தமிழது இனிமை நோக்கிப் புலவர்களைப் பெறும் பேறு செய்து பல்லக்கிலேற்றி அரசருங் கூடத் தாமே சுமந்து ஊர்வலங் கொணர்ந்த காலமெல்லாம் போய், வீண் பயல்களுக்கென்ன வேலை யென்றேளனஞ் செய்யுங் காலமும் வந்தது. மிகுநெடு தூரத்தே யிருந்து ஒரு திருமுகம் விடுப்பத் தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் தத்தம் பரிவாரங்களுடனும் சென்று ஒரு இடையன் மக்கள் திருமணப் பந்தலில் வீற்றிருந்து தமிழறிவு நிரம்பிய ஓளவையானாக் கணப்படுத்தினராக. பிறறைக் காலத்தோ கேவல நிலையிலிருப்பான் ஒருவனுங் கூட தன் வீட்டு மணப் பந்தல் தேடி வருவான் ஒரு பெரும் புலவனுக்கு ஒதக்கிடங் கொடுத்து மிச்சிலிடுதலும் அரிதாயிற்று. இம் மட்டோ? பிரநாட்டாரெல்லாம் மொழி இயல்பு கொண்டே ஒரு சாதியாவது மேர்பாடும், நாகரீகமும் உணரப்படுமென்றும், மொழி வளர்ச்சியே நாகரீக வளர்ச்சிக்கு அறிகுறியாமென்றும், மொழியைக் கவனியாது அசட்டை செய்தானா நாகரீகத்திற் சிறந்தாராக மதிக்கப்படுதல் இயலாதென்றும், அங்ஙனம் மாய்வுழி, நம் மொழியின் தன்மைகண்டு, தமிழரெல்லாம் முற்காலந்தொட்டே மிக்க நாகரீகம் பெற்றவரென்றும், ஆரியர் வருதற்குப் பன்னெடுங் காலம் முன்னரே மிக்க உன்னத பதவியிலிருந்தா ரென்பதுங் கூறாநித்ப், இதனை யுணர்ந்தும் நம்மவறிற் சிலர் தம் கேவலத் தனத்தை யுணராது தமிழ்நோல்லாம் கேவலம் அநாகரீகரென்றும், சூத்திரரென்றும், தமிழோர் சுயமொழியல்லவென்றும், அதனைப் படிப்பதனாற் பயனென்று மின்றென்றும், தமிழ் வழி யொழுகுவார் வீண் பைத்தியக்கார ரென்றும் தத்தமக்குத் தோன்றியவா ரெல்லாம் பேசித் தம் அறிவின் எதிர்மறைத் தன்மையைச் செவ்வனே விளக்குவர். அந்தோ! தமிழுக்கு அவ்வக் காலத்துக் கேற்ற படி வேண்டியவற்றைச் செய்து முடிக்க நம் முன்னோர் தவறினார்களா? மற்றை இவர் காலத்துக் கேற்றபடி நவீனத் தன்மைகளைச் சேர்க்காமைக்குற்றத்தைப் பன்னெடுநாள முன்னரே யிருந்த ஆன்றோர் மேல் ஏற்றிக் கூறும் இவ் வறிவாழிகளின் பெருமைதானென்னே? இனி ‘நம் தமிழில் என்ன விருக்கிறது?’ என்று கேட்பார் சிலர். அன்னொரு ‘என்ன வையா வில்லை’ என்றக்கால் “ஒன்றுமேயில்லை” என்பதன்றிப் ப்ரவ்ஷாநூனக்

குறைவால் வேறென்றங் குறித்துச் சொல்ல வறியாது வீழ்ப்பர். பொறியின் நிலையே அவர் தம் அறிவின் நிலையை விளக்கா நிற்கும். இன்னுஞ் சிலர் ஆங்கிலத்தைச் சுட்டியும், பிரஞ்சைப் பேசியும், இன்னும் வேறு வேறு பாஷைகளை உதகரித்தும், அதில் இச் சாத்திரமுளது; அப் பொருளுளது; இக் கிரந்தமுளது; அம் மேம்பாடுளது; தும் மொழியில் என்னுளதென்பர். அங்ஙனங் கூறுவாரொல்லாம் அவ் வறுப்புகள் அப் பாஷைகளுக்கு அப்போதைக் கப்போது உண்டாயினவா? அன்றி அம் மொழிகள் உருப்பட்டபோதே கூடப்பிறந்தனவா வென்றாராய்ந்தனரா? அன்றி அப் பாஷைக் குறியார் தம் மொழியின் மேம்பாட்டுக்காகப் பட்ட பாடும், ஆதரித்த ஆதரிப்பும் இவர்களுக்கு கணுவேனும் உண்டாவெனச் சற்று நிதானித்தனரா? இவர் தாம் எங்குத் தம்மையும் பிடிக்குமோவென் றஞ்சித் தம் சுயநலமே பாராட்டித் தாம் தான் இவ் வுலகத்தோர் அறிவினர் போன்று வீண் பெருமை காட்டி நடியா நிற்பர். இவர்க் கிஷ்டமின்றேல் தம் ஊத்தை வாயை மூடிக்கொண்டு மௌனமாயிருந்து தம் மறிவாற்றலைத் தம்மிடத்தே அடக்கிக் கொள்ளல் இவர்க்குத் தகுதியன்று? அந்தோ! இவரோடு நமக்கென்?

7. இனி. முன்னர்க் கூறிய யாங்ங், ஒரு தாலத்து மகா மேம்பட்ட நிலையிலிருந்த நம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியானது இடையே பட்ட பல் வேறு காரணங்களால் சிறிது கை தளர விடப்பெற்று, எங்கு ஒரக் கால் நம் மொழியும் இறந்த பாஷைகளு ளொன்றாகுமோ வென் றையுறு தற்கு மிடனுண்டாயிற்று. தமிழது சிரஞ்சீவிப் பெருமையோ? அன்றி நம்மோரது நல்ல திரிஷ்ட வசமோ? பின் மேற்கூறப்பட்ட போலி யறிவி னோது செ நுக்கடங்குங் காலமோ? அன்றி வேறென் சொல்லல்? நம் பெருமையை நன்கு விளக்குவான் எழுந்து துளங்கினர் மகான்கள், அந்தமில் சீர்த்திச் சுர்தாப்பினையே, காமரு புகழ்ச்சித் தூமோதூனே, தினகர னொக்கும் கனாகசபையே, முதலாயினர் அவதரித்தனர். ஐயோ! அங் கும் நம் பாவங் குறுக்கிட்டது. ஆக்கிய தெய்வம் அவர்க்கு ஆயுளை ஆக் கிற்றில்லை. பிற நாட்டாரிலும் காலீட்வேர்துநாயுர், டாக்டர் போப் துநாயுர் முதலாயினர் நம் புகழை விளக்கப் புக்கனர். இவர் தம் கூற்று வலியுறுமாறு மகா மகிபாத்தியாயர் சாமிராஜதயர் முதலியார் பழந்தமிழ் நூல்களை வெளிக்கொண் டெவ்வாராயினர். ஆகவே நம் பெருமை கொஞ் சங் கொஞ்சமாக வெளிப்பட வாரம்பித்தது. ஆரப்பிக்கவே நம்மவர்க் கெல்லாம் சிறிது ஊக்கம் பிறக்க ஏதுவாயிற்று. இனி நாம் முன்னுக்கு வருதலிற் சுந்திகமின்று. ஆயினும் இன்னும் நம் குறை முற்றும் நீங்கிற் தில்லை. ஆகவேண்டிய காரியங்கள் பலவுள. நமது முன்னிலையறிந் தாம்;

பின்னிலே யுணர்ந்தோம்; பண்டைப் பெருமை கண்டனம்; பின்னைச் சிறுமை தேறினம்; “கல்லா வொருவன் குல நலம் பேசுதல், மெல்லினுட் பிறந்த பதராகும்மே” என்பதறிந்தும் பண்டைப் பெருமை கூறியென்? சிறுமைக்கு வந்த பிறகு நம் ஆன்றோர் திறனுணர்ந்து நம்மை மதிப்பார் யார்? இஃது கால வழக்கு மன்றே. பொருளுள்ள கால மெல்லாம் முகத்துதி பண்ணி வேண்டியவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு எல்லா மொழிந்த கண்மே; கட்டக் கோவணமுங் கொடுத்ததவாக் காலமாயிற்றே! அங்ஙன மிருப்ப எத்தனையோ பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர், நம் முன்னோர் பெருமையுடன் வாழ்ந்தன ரென்றால் இன்று அதற்காக நம்மைக் கவனிப்பார் யார்? இனி யாதல் நாம் முன்னுக்கு வரவும், நம் மொழி வளர்ச்சி பெறவும், உழைத்தல் வேண்டும், வேண்டிற் சாதனம் வேண்டுமே. என்னெனின் கூறுவல்.

8. இதுவே இன்று யான் எடுத்துக்கொண்ட “வண்டமிழ் மொழியை வளர்க்குமாறெங்ஙனம்?” என்னும் தொடர்மொழிகளின் கருத்தாம். இனி எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தின் முகவுரையை இம்மட்டே நிறுத்தி விஷய மின்னதென வாய்ந்து மிக விரிக்காது சுருக்கிக் கூறி என் வியாசத்தை முடிப்பல். விஷயத்தட் புகுமுன் இதனைக் குறித்துக்கொண்ட என் கருத்தையும் சிறிதி வெளிப்படுத்தவல். “வண்டமிழ் மொழியை வளர்க்குமாறெங்ஙனம்?” என்றெடுத்து யான் பேசப் புக்கது யாவர்க்குந் தெரியாத வொன்றை அறிவுறுத்துவா னன்று. அன்றி ஒருவருக்கும் படாத வொன்றைப் பயன் படுத்துவா னன்று. இது செய்யெனக் கட்டளை யிடுவான் புக்கது மன்று. பின்னர் நடைபெறும் ஏற்பாடுகளைச் சீர்படுத்துவான் தலைப்பட்டது மன்று. பின் என்னெனின், “இப்பொழுது நாமெல்லாம் செய்துவரும் முயற்சி ஒரு சிறிதேயாகலானும், இனி இயற்றக் கிடப்பன அளகிறந்த வாகலானும், நாம் இது பொழுது செய்யும் தண்டமிழ்ச் தொண்டு ஒரு ஆரம்பமே யாகலானும், யாவரும் தலைப்பட்ட காரியத்தில் ஒத்துழைத்தா லன்றிச் சிறிதும் பயனுண்டாகா தாகலானும், அப்படி ஒத்துழைத்தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை யாவரும் தீர ஆலோசித்துச் செவ்வனை செய்தல் முறையாகலானும். எளியேன், எற்குத்தெரிந்த விஷயங்களைப் பெரியாரது ஆலோசனைக்குக் கொண்டுவரவேண்ணினைன். சொல்லிற் பொதுளும் குற்றங் குறைகளைப் பொறுத்து என் மனத்துப் பொதுளிய நல்லெண்ணம் ஒன்றே கருதி மன்னிப்பீர்களாக.

9. இனி, வண்டமிழ் மொழியை வளர்க்குமாறெங்ஙனம்? முன்னர்ப் பிண்டமாக் கூறிப் பின்னராராய்வாம். நம் மொழியை வளர்த்து நம்மை மேம்படுத்தற்கு நமக்கு வேண்டுஞ் சாதனங் ளன்பத்து வகைப்படும்; அவை,

- (1) பண்டைக் காலத் தமிழ் நூல்களை வெளியிடுதல்.
- (2) ஆங்கில பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழையும் கட்டாய பாடமாக வைத்தல்.
- (3) நம்மவருள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு படித்தரம் வரைத் தமிழ் பயிற்சி.
- (4) புதிய சாத்திரங்களையும், விஷயங்களையும், பிற பாஷைகளிலிருந்தும் மொழி பெயர்த்து நம்மதாக்கோள்.
- (5) தமிழ் பயின்றாரை ஆதரித்தல்.
- (6) தமிழ் கற்பார்க்கு வேண்டிய சீவனோபாயம் உண்டாக்கல்.
- (7) நம்மவர் நிலையை உயர்த்தல்.
- (8) மடாதிபதிகள் தம் கடனை யோர்ந்து கவலையுடன் அதனைச் செலுத்த முன்னுக்கு வருதல்.
- (9) ஆண்டாண்டுச் சங்கங்கள் உண்டாக்கல்.
- (10) பெண் கல்வி.

10. (1) பண்டைக் காலத் தமிழ் நூல்களை வெளியிடுதல்:— நம் தமிழின் மேன்மையும், நம்மனோடு உயர்வும் முதலிய தெரியவேண்டிய நூல்களையே உதவியாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்வான் புக்கார்க்கு அஃது மரிதானால் என் செய்வார்? இக்காலத் துணர் தமிழிடத் தார்வங் கொண்டமைக்குக் காரணமாயது? பண்டைப் பணுவல்களை எனத் திட்டமாய்ச் சொல்லலாம். இங்ஙனமாக இஃதுணை மையறிந்து நாமெல்லாம் உய்யும் பொருட்டுப் பழைய இலக்கியங்களைப் புனையவெடுத் துதவிய ஸ்ரீ தாமோதரப்பிள்ளை, ஸ்ரீ சாமிநாதையர் முதலியார் அருளின என்னென் றுரைப்பேன்? இன்னும் பல வித்துவான் கள் முன் வந்து எஞ்சிய புத்தகங்களை யெல்லாம் வெளிக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். இப்பொழுது நமக்குள்ளு பிதிராச்சிதம் இடையே பரிகொடுத்த பலவும் போக எஞ்சிய ஒரு சிலவேயாம். தண்ணீர் நிரூழ்ச்சன பல. எரியிற் புக்கன எண்ணிறந்த. மண்ணில் மடிந்தன மட்டிலும். மகிழ்ந்தியிரால் மாண்டன பல. இனி உள்ள ஒரு சிறிதையும் பொன்ற விடல் நம் பெருமை என்னும்? அவற்றை வெளிக்கொணர்தல் புலவர் கடனன்றா? கடனாயின் அவர் என் செய்வார்? மறுமகள் குழிகொள்ளிடத்தில் மாமி புருதப் பொருமை கொள்ளுகின்றனவே. “சனியான தமிழ்தனைக் கற்று விட்டோ மறிலில்லாமல்” என வாடியிருக்கும் புலவர் தாம் பழைய கிரந்தங்களை வெளியிட எண்ணுதல் எங்ஙனம் சாலும்? எண்ணினும் எண்ணியாங் கெங்ஙனம் சிறைவறும்? அங்ஙனமாயின் பழைய நூல்கள் வெளி

வரா திறந்தொளிய வேண்டியதுதானா? ஐயோ! இச் சமயம் நம் நாட்டுக் கணவான்கள் முன் வந்து நம் மதிப்பை நிலை நாட்டி தமிழீடத்துத் தம் கடனை நிறைவேற்ற வேண்டாமா? அங்ஙனமாயின் ஏன் பலரும் தூங்க வேண்டும்? அந்தோ! கணவான்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நூலை வெளிப்படுத்துத லென்றெழுந்தால் நாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் குறையின்றி முற்றுப்பெறு மன்றே? “ஆயின் புத்தகம் உண்டாகிலென்? படிப்பார் வேண்டாமா?” என்பர். இங்ஙனம் படிப்பார் இன்றியது நம் செயலாற்றாணே? நம் மகார்க்குத் தமிழ்பிமானம் பிறப்பியாது அவர் தமை வீணாக்கிய பாவம் நம்மைச் சார்தல் இயல்பன்றே? ஆகவே, அவர் கூற்று வெறுங் கூற்றென விடுப்பதன்றி, பின் கூறப்படும் உபாயங்களால் படிப்பார் மிகுவரென்பதும், மிகவே புத்தகத்தின் தேவை அதிகமுண்டாமென்பதும், உண்டாகவே புத்தகங்கள் வெளியிடும் விஷயத்தில் நம் நாட்டுக் கணவான்களது பொறுப்பு பின்னர்ச் சிறிது குறையுமென்பதும் பெறப்படும்.

11. (2) ஆங்கில பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழையும் கட்டாய பாடமாக வைத்தல்:— இவ் விஷயத்தை நினைக்க முன்னரே கண்ணீர் விட வேண்டியிருக்கின்றது. இக் காலத்துப் பள்ளிக்கூடத்துத் தமிழின் பரிதாப நிலை இன்னதென்பது தற்கால தேச வர்த்தமான மறிந்தார் நன்குணர்வர். சிறிது காலம் முன்னர் வரையில் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ் படிக்கவேண்டு மென்ற ஒரு நியதியிருந்த தாலாவது நம் மாணவர்களுக் கெல்லாம் கொஞ்சமேனும் தமிழ் வாசனை யுண்டாக நேர்ந்ததன்றி, சிறிது பிரியங் கொண்டு ஆழ நோக்கினார்க்கு ஆர்வ முண்டாதற்கும் இடனிருந்தது. புதிய சட்ட திட்டங்கள் ஏற்பட்டுத் தமிழ் கட்டாயமாக வேண்டிய தில்லை யென்றாயவடன் தமிழ் படிப்பாரே கலாசாலையில் கார்த்திகைப் பிறையாயினர். முன்னர்த் தானென்னை? தமிழில் யாருக்காவது கவலை யுண்டா? உபாத்தியாயரும் அசட்டையாயிருப்பர். அதற்குப் பிரதியாகப் பிள்ளைகளும் உபாத்தியாயரை மதிப்பாபில்லை. அதிகாரிகளும் மற்ற விஷயங்களிற் சிரத்தை கொள்வது போல தமிழ் புத்தகசாலையை விருத் திசெய்ய எண்ணுவதே யில்லை. இருக்கும் இரண்டொரு புத்தகங்களை யாவது படிப்பதற்கு மாணவர் மனம் வைப்பதில்லை. இங்ஙன மிருந்ததற்கும், பின்னர்த் தமிழ் விஷயமாகச் சர்வ கலாசாலையார் ஏற்படுத்திய திட்டங்களுக்கும் பொருத்தமாயிற்று. ஆயினும் ஒரு சிலர் முன் வந்த “சர்வ கலாசாலையார் நூல் தம் பாஷையை ஒன்றுங் கீழ்ப்படுத்தினரில்லை. வியாச மெழுதலைக் கட்டாயமாக வைத்துள்ளார். அன்றிப் பிரியமுள்ளோர் தமிழை யெடுத்துக்கொண்டு படிக்கலாமெனச் சட்ட மெற்படுத்தி

இருக்கின்றனர். இங்ஙனமாக உமக் கென்ன குறை?" என்பர். அந்தோ! இவர் தம் கூற்றின் தேற்ற மென்னே? வியாசத்தின் ஒழுங்கை என் சொல்வேன்? தெளிந்த நடையி லெழுதவேண்டுமாம். அஃதென்? இலக் கணச் செந்தமிழ்ச் சொற்களா லமையவேண்டிய அவசியமில்லை. உலக வழக்கிற் பேசுவதுபோல, எழுதவேண்டுமாம். எமது இனம் பிராயத்தே இவ் வாங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே எம் மறிவைச் சோதிப்பான் வேண்டிதிருத்தப் பாட்டிற்கென எமக்குக் கொடுத்த தொடர் வாக்கியங் களெல்லாம் இக் காலத்து இப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே உயர்தர வகுப்பு மாணவரும் எழுதவேண்டிய செம்பாகமாகிவிட்டன. என்ன பரிதாபம், அந்தோ! என்ன கொடுமை. "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல காலவகையினானே" போலும். அங்ஙனமாயின் யாமெல்லாம் இன்னும் கொஞ்சக் கால மிருப்பமேல், நம்மகார் பேசும் மொழி நமக்குப் புரியாது. புதிய விலக்கணங்க ளெல்லா மேற்பட நாம் அதனைக்கண்டு நிரு பம் படிப்பான் நின்ற மாப்பிள்ளை எழுத்தின் வரிவடிவின் இளைப்புக் கண்டு அறியாமையிற் பொறுமினாலொப்ப, நாமும் தமிழின் சொல்வடிவு கண்டு மயங்கி ஏங்குவேமன்றோ? இஃதுங் காலக் கொடுமையன்றே.

12. இனி யவர் பீ. ஏ. க்குத் தமிழுண்டென்ப. இவரது அன்பின் பெருக்கத்தை, நெடுநாளுணர்நின்றி ஓட்டி யுலர்ந்து தேகத் தெலும்பு இத் துணை யென்றெண்ணத்தக்க தாய்ப் பசியால் வருந்தி வந்து சிறிது அன் னங் கேட்பா னொருவனை நோக்கி நீ இன்று முழுதும் என் பண்ணையில் மண் வெட்டி கொண்டு கொத்திச் சேறுபடுத்திவிட்டால் சாயுங்காலம் சிறிது அன்னமிடுவல் என்பாரது அருளின் நிறத்தினும் குறைவென் போமா? இங்ஙனம் தமிழ் வைத்திருப்பவும் மாணவரெல்லாம் அதனை விட்டுப் பிற பாடங்களை எடுத்துக்கொள்ள முற்படுவதினாலேயே கலாசாலை யிற் தமிழ் எடுத்துக்கொள்வதனாலும் சிரமமும், கிர்ப்பந்தமும் சொல்லா மலே விளங்கும். இனி ஒரு சாரார் உபாத்தியாயர் தக்காரிலரென்றும், புத்தகங்கள் வேண்டிய கிடையாவென்று முணாப்ப. இவரது விவாதத் தின் தெளிவினை என்னென்பேன்? மற்ற உபாத்தியாயருக்குப் போலத் தமிழாசிரியருக்குத் தக்க ஊதியம் தருகிறார்களா? மற்றவர்களிற் பிரயோ சனமற்றவறிலையா? அன்றி இக் காலத்து ஆங்கிலமும் தமிழும் படித்தா ரும், தமிழே பயின்றருமாகிய போதனா முறையறிந்த பண்டிதர் விளங்க வில்லையா? ஆகவே இவர் தம் வாதம் விதண்டாவாத மெனத் தள்ளி இவ ரது அறியாமைக்கு இரங்கி மேற் செல்வல். "புத்தகங்கள் வேண்டிய கிடையா" என்னுங் கூற்றின் பொய்மை பெரியோ ரறிவர். ஒரு சிலர் கீழைத்தேயபாவா பட்டப் பரீகைவைத்துத் தேறினுக்கு "வித்தவான்

முதலிய பட்டங்க ளளிக்கப்படுமென்ப. வேறு வேலையும் விட்டு நாலுந்து வருடம் சும்மாவிருந்து படித்துப் பின்னர் வித்துவான், சிரோமணி என்னழைக்கப் பட்டாற் போதுமா? வயிறு நிரம்பிவிடுமா? பின்னர் வயிறே பசியாதா? வித்துவானாயிற் பின்னரிது பெறுவானென் றிருத்தல் வேண்டாமா? அங்ஙனமாயின் யார்தான் பின் வாங்குவர்? ஆகவே பள்ளிக் கூடங்களில் தமிழ்ப் படிப்பைக் கட்டாயமாக ஏற்படுத்தலும், வியாசமெழு தலில் சிதைத்த வழக்குச் சொற்களை உபயோகியாது, செந்தமிழ் மொழி களையே ஏற்றுக்கொள்ளலும், வித்துவான் முதலிய பட்டம் பெற்றார் பின் னர் இன்னின்ன பயனைப் பெறுவாரென வரையறுத்தலும், தமிழ் வளர்த் தற் கேதுக்களாகும். ஆகையால் இனியாதல் சர்வ கலாசாலைச் சங்கத் தாரும், அரசாங்கத்தாரும் தமிழ் வளர்தற்கு வேண்டிய செய்யுமாறு அவர் களைக் கேட்டுக் கொள்ளல் அவசியமாகும்.

13. (3) நம் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு படித்தாய் வரைத் தமிழ் பயிலல்:— இளமையிற் கல்வி முதுமையிற் செம்மையன்றே. இஃதுணராது நம்மவருட் சிலர் தம் மகாருக்குத் தமிழோதுவித்தல் இழி வென வெண்ணித் தமிழ் வாசனை படிபாதிருத்தலே பெருமையெனக் கொள்ப. அம் மகாரும் முன்னோர் முறையே இவ் விஷயங்களிலெல்லாம் கடைப்பிடித்துத் தமக்குத் தெரியும் சிலவற்றையும் தெரியாது போலக் கட்டுவர். பேச்சிலும் வார்த்தைகளைத் திரித்து உச்சரிப்பதிலேயே மேன்மை பெறுவர். இன்னணம் அவர்கள் முறை பிறழாவண்ணம் தாய்மொழி யுணர்வைத்தயை செய்தாட்டல் தக்கார் கடனன்றா? அங்ஙனம் செய்தலினும் ஒரு ஒழுங்கு முறையாகத் தேற்றல்வேண்டும். இதுவே நம் முன்னோரது முறையுமாம். அவரவர் படித்தரத்திற்கும் பரி பக்குவத்திற்கும் தக்கவாறு அறிவூட்ட லியல்பு. இதனை நம்மிடத்துள்ள நூல்களின் கிரமத் தால் நன்கறியலாம். ஆத்திருடி; பின்னர்க் கொன்றைவேந்தன்; அப் பால் வெற்றிவேற்கை; அதன் பின்னர் நறுந்தொகை; மூதுரை; நல்வழி இங்ஙனமாகச் சங்க விலக்கியங்கள் வளர்ப்போம். இப் படித்தரத்தின் அழகை என்னென்பது? நம் மிக்காலத்து இம் முறை பிறழ்ந்தது அறவே விசனிக்கத் தக்கது. இனி யாதல் மூதறிவுடையார் முன் வந்து அதனைச் சீர்ப்படுத்துவாராக.

14. இனித், தன் மகளிடத்து அன்பு கூர்ந்த ஒவ்வொரு தந்தையும், தன் புத்திரனை ஈடேற்ற ஆவல் கொண்ட ஒவ்வொரு பிதாவும் தம் மருமைப் புதல்வருக்குத் தமிழ்முதாட்டித் தாய் மொழி வாசனை இளம் பிராயத்தே காட்டிவைத்தல் அவசியமில்லையா? இல்லையேல் அவர் தம் பெருமையுணராத எழைகளாய்ப் பிற பாலைவையையே கற்றுத் தம் பாலைவையே

இகழ்வாராய்ப் பின் னெது கூறி யெடுத்துரைப்பினும் மனைத் திரும்பி மகிழ்வாரல்லர். இஃதியற்கைதானே. உலகப் பற்றுள்ள ஒரு புதல்வன் இளைப் புருவனெனத் தக்க பருவகாலம் வந்துழி மணம் புரிவியாது அன் பின் பிதா வாளாவிருக்க அம் மகன் பரத்தையர் வலைப்பட்டுத் தன் சக மும் கெட்டுக் குலத்துக்குங் குறைவுண்டாக்குதலைக் கண்கூடாக் காண் கின்றோமே. குணவேற்றுமை கூணற்கும் நடையுடைகளை யாராய்தற் கும், சிறப்பிய வறிதற்கும், குலமகளையும், வேசையையும் ஒப்பி நோக்கல் அவசியமாயினும், எண்ணம் மாறி குலமகளைத் துறந்து பரத்தையரிற் படல் ஆகாதன்றே. ஆங்கே பாஷாதத்துவத்தை ஒப்பிடற்கும், சிறந்த வற்றைக் கொள்ளற்கும், பலமொழி ஞானம் அவசியமாயினும், உரிய பாஷையாம் சுய பாஷையைக் கைவிட்டுப் பிற பாஷையையே கொள்ளு தல் ஸியாயமாகாது. ஆகையால் தம் பாஷையிடத் தன்தும், முன்னோர் மாட்டு நன்றியும், தம் மனோரிடத்துப் பிரியமும், தம் நாட்டிமானமும், தம் மக்களிடத்துக் கருணையும், கொண்ட நற்றந்தையாவார் எவரும் தயை செய்து இனியாதல் தினந்தோறும் சிறிது பொழுதேனும் தம் மக்களை யமரச்செய்து அவர்க்குத் தமிழ் பயிற்றுவாராக.

15. (4) புதிய சாத்திரங்களையும், விஷயங்களையும், பிற பா ஷைகளிலிருந்தும் மொழி பெயர்த்து நம் மதாக் கொள்ளல்:— இது மிக்க அவசியம். சிறந்த பாஷைகளெனச் சொல்லப்படும் ஒவ்வொரு பா ஷையையும் ஆராய்வோமானால், பாதிக்குப் பாதி இரவலாகக் காண்போ மன்றி எல்லாம் சொந்தமாகக் காண்கிலம். மக்களுட் போலவே, பாஷை களுக்குள்ளும் ஒரு வித கொள்வனை கொடுப்பன யுண்டு. தமிழிலிருந்து சில வார்த்தைகள் வட மொழியிற் சென்றிருக்கும்; வடமொழியிலிருந்து சில வழக்குகள் தென் மொழியிற் கலந்திருக்கும்; லத்தீனிலிருந்து பல ஆங்கிலத்திற் சென்றிருக்கும்; தமிழை ஈராகரிக்கும் மக்கள் மேம்பட்ட பாஷை யென்று உயர்த்துக் கூறும் ஆங்கிலம் எல்லாம் கொள்ளும் பெரு மையில் முக்காற் பங்கு இரவற் பெருமையே. தமிழ் மொழி இகழப்படு தற்குக் காரணம் அங்ஙனங் கொடாக் கடன் வாங்காது நம்மனோரெல்லாம் “கடன் கொண்டார் நெஞ்சம்போற் கலங்கினான்” என்ற கம்ப நாட்டாரது உவமைப் பொருளைப் பாஷாபிவிர்த்தி விஷயத்திலும் கொண்டதுதான். ஆகவே, இனி யாதல் புலவரெல்லாம் பிற மொழிகளிலுள்ள சாத்திரங்க ளையும், பிற உபயோகப்படுவனவும், அலங்காரப் படுத்துவனவுமாய விஷ யங்களையும் மொழி பெயர்த்து நம்மதாக்கித் தமிழ்த் தாயை இகழ்வாரது வாயடக்கி வாளாவிருக்கச் செய்தல் வேண்டும். இப் புத்தகங்களுக்குத் தே வையும் பின்வரும் சாதனத்தால் மிகுதிப்படும். அன்றியும், நம் பாஷையிற்

குறைவென வெண்ணப்படும் வசன நூல்கள் மிக வேண்டும். சனக் கூட்டங்களை வசப்படுத்தற்கும், அவர்கள் வழிப்படுத்தற்கும் இவ் வசன நூல்களை சிறந்த கருவிகளாம்.

16. (5) தமிழ் பயின்றனா ஆதித்தீதல்:— தமிழ் கற்றோரது பரிதாப நிலை முன்னரே விளக்கப்பட்டது. சிறிதேனும் அபிமானமிருந்த முன்னாளிலேயே, “சனியான தமிழ்தனைக் கற்றுவிட்டோ மறிவில்லாமல்” என்று புலவர் துக்கிக்க நேர்ந்தால் பின் இப்பொழுதைக்கு என் சொல்வல்? அந்தோ! ஒன்றும் கொடுக்கவேண்டாம். இன்சொல்லாவதில்லையா? “சகை யரிதெனினும் இன் சொலினும் நல்குர்தல் ஓகோ கொடிது கொடி தம்மா!” தமிழே இனிமை யென்ப துணர்ந்தோர் வரும் புலவரை இன் சொற் கூறி யாதரியாது தவிக்க விடுவரா? தவிக்குங் கால் எப்படிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பற்ற ஞானிக்கும் மனத் தளருமே. அங்ஙனம் தளர்ந்தார் ஒரு பக்கத்திருந்து தன்னிலை நோக்கி உருகி உருகி வாய்விட்டழுதல் செய்யாது பின்னெங்ஙனம் தயர் தீர்ப்பர்? அப் புலவருக்காவது சிவபெருமான் தோன்றிப் படிக்காசு தந்தருளினார். அச் சிவபெருமானுக்கும் பணத் தாசை பிடித்தவிட்டது. இப்பொழுது அவரும் வருவதில்லை. ஆகையாற்றான் அவனையும் நினைத்த லொழிகின்றனர் பலர். தமிழ்ப் பயினை வளர்க்குங் கங்கணம் பூண்டு தனவந்தரெல்லாம் முன் வந்து புலவரைப் போற்றுதல் அவர் தம் கடனாவதன்றி இவ் வாபத்தக் காலத்துத் தமிழ்க் கோர் பேருதவியாயு மிருக்கும்.

17. (6) தமிழ் கற்பார்க்கு வேண்டிய சீவனோபாயம் உண்டாக் கல்:— மேலே கூறியாங்குத் தமிழ் பயின்றார் பின்னர் மனசுக்குப் பேரின்ப மன்றி; வயிறு சிறைந்த பாடில்லையென்ற வோரெண்ணத் திண்ணமாயிற்றுக் பலரும் தமிழ் பயில முன் வந்திலர். இனித் தொழிற் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தி அதில் தமிழைக் கட்டாய பாடமாக வைத்து, அத்துடன் சீவனோபாயமான தொழில்களைப் பயிற்றியும், வித்துவான் முதலிய பட்டம் பெற்றார் இன் னின்ன வேலைகளுக்குரிய ராவர் என்றேற்படுத்தியும், நம்மனோர்க்குப் பல பொருளீட்டு வழிகளையும் போதித்து வந்தால் அவர்க்கு மனக்கின்பமும் சீவனோபாயமும் உண்டாவதன்றித் தமிழ் மொழியும் மேன்மேலும் வளர்ச்சியுறும். பிறமத ஸ்தாபதக் கூட்டங்களினே கம் இவ் வழியே கடைப்பிடித்துப் பல விடங்களிலும் தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தி வலையிடுதல் நாம் கண்கூடாக் கண்டதன்றோ. இங்ஙனம் செய்யின் வெளியாம் நூல்களுக்கும், மொழி பெயர்ப்புப் பிரதிகளுக்கும் சேவை யதிகப்படும். தமிழ் பயில் வாரும் முன்வருவர். தமிழ் முருகிகண்டார் அதனைப் பின் விடார். ஆகவே, தமிழ்ப் பாஷைக் கட்டாய பாடமாக

ஏற்பட்ட தொழிற்சாலைகள் ஏற்படவேண்டும். இக் கருத்தினை யுட்கொண்டே தஞ்சையில் “கூர்ந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்” என ஒரு சபை யுண்டாகி கொஞ்சங் கொஞ்சமாக முயற்சிக்கலாமென்ற அவாவுடன் நடந்துவருகின்றது. இறைவன் நிருவருள் கைகூடுமாக, அபிமான சீலர்கள் தம் உள்ளக் கருத்தை வெளியிட்டு முன் வருவார்களாக.

18. (7) நம்மவர் நிலையை உயர்த்தல்:— நாம் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டிக் கீழ்த்தரத்தானாகக் கேவலமாக்கி அவரைக் கைவிடுவதனால் நமக்குண்டாந் தீங்கிற் களவில்லை. இதனை யுணராதது சன சமூகத்திற்கு அஸ்திவாரம் போன்ற சாமானிய மக்களைப் பரச் சமயத்தாரிடத்தும், பரக் கொள்கை யாரிடத்தும் பரி கொடுக்கின்றேம். இங்ஙனமே இன்னும் நடைபெறுமானால் ஒரு காலத்தில் அஸ்திவாரம் கல்லப்பட்ட வீடேபோல உயர்ந்தோரெனத் தலை தூக்கி இறுமாப்புற்று மதம் பிடித்த மக்களெல்லாம் சரியேறும். ஒரு கூட்டத்தாருக்குப் பெருமை, அக் கூட்டத்தள்ள சாதாரண சனங்களது முயற்சியானேயே உண்டாம். அங்ஙனமாக அன்றா இழித்துத்தள்ளுதல் தருமமா? ஐயன்மீர்! பலபட்சச் சொல்லலென்? விரிக்கின் மதசம்பந்தமாயும் செல்வவேண்டுமாகவும், அவை சம்பந்தமான விஷயங்களெல்லாம் யாவார்க்கும் விளங்கக் கிடத்தலானும் இதனை நிறுத்தி உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோரென்று பாராட்டாது, தாழ்ந்தோரை உயர்த்தலே தமிழ், தமிழரது விருத்திக்குக் காரணமாவதன்றி, அறனுமாமென்று வலியுறுத்துந் துணையானே விடுவல்.

19. (8) மடாதிபதிகள் தங்கடனை யொர்ந்து கவலை கொண்டு முன்னுக்கு வருதல்:— இவ் விஷயத்தைப் பற்றி நான் அதிகம் எடுத்தாக்க வேண்டியதில்லை யென் றெண்ணுகின்றேன். பல விடத்தந் தாபிக்கப்பெற்ற ஆதீனங்களினால் முற்காலத்துத் தமிழக் குண்டாயிருந்த உதவி மிகுதியாயிருந்தது. சிவப்பிரகாசர், குமாரசுவாமி, சிவஞான சுவாமிகள் முதலியாரது உழைப்பின் திறத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? தொன்று தொட்டு ஆதீனங்களி லெல்லாம், ஆர்வங்கொண்டு வருவார்க்குப் போதித்தலும், படிப்பின் விஷயமாகத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தலும், சிறந்த குணத்தாரை ஞானாசிரியராய்ப்பிடிக்கச் செய்தலும், பெரும் புலவரை ஆதீன வித்தவார்களாகக் கொண்டு ஆதரித்தலும், வழக்காயிருந்தது. ஏதோ காலக் கொடுமையாலும், வேளைப் பிசகாலும் எண்டும் கவலை குறைந்தது. ஆதீன மேற்பட்ட முக்கிய நோக்கத்தை ஒரு சிறிதும் மனதிற்கொள்ளாது சிலர் தமக்குத் தோன்றியவா ரெல்லாம் செய்யத் தலைப்பட்டனர். ஒரு சிலர்; மடாதிபதிக ளெனப் பேர்கொண்டு

அடாது செய்யப் புக்கனர். இவர் மட்டும் தங்கடன் இன்னதெனச் செவ்வனே யுணர்ந்து மனம் வைப்பாரானால் வேறுதலி யின்றியே தொட்ட காரியங்கள் நிறைவேறும். தமிழும் மேம்படும். அவரும் தம் காரியத்தை முடித்துக் கட்டளைத் தவறாது செலுத்தியவராவர். இனி யாதல் அவர் செய்யவேண்டியவற்றைச் செவ்வனே முடித்துத் தம் கடப்பாட்டை நிறைவேற்றுவாராக.

20. (9) ஆண்டாண்டுச் சங்கங்கள் உண்டாதல்:— இத்தகைய சங்கங்கள் எங்கும் தாபிக்கப் பெறவேண்டும். தமிழின் பெருமையைப் பற்றிப் பலருக்கும் போதிக்கவேண்டும். நம் நாட்டுச் சங்கங்களெல்லாம் ஒன்றிற்கொன்று பாத்தியப்பட்டுச் சுக துக்கங்களுக்கீடுபட்டு ஒத்துழைக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் தலைச் சங்கம் என்றொன் றிருக்கவேண்டும். ஒரு வரன்முறையாகக் காரிய நிறைவேற்றற் றிட்டமொன்று போட்டுக் கொண்டு அதன்படி காரிய முடித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும். பிற பலவிதப்பட்ட சங்கங்களும் அங்ஙனே நடைபெற்றுவருதல் நாமறியக் கிடக்கின்றது. அங்ஙனம் ஒத்துழைத்தலினை வன்றே பிரம வித்தியா சங்கம் முதலிய பல இடையூறுட்பட்டும் தம் நிலை குன்றுது விளங்கி வருகின்றன. தெலுங்கு தேசத்திற் போலவும், பிறவிடத்துப் போலவும், தலைச் சபை யொன்றைந்ந்து, வெளியாம் புத்தகம் முதலிய வெல்லாம் அச் சபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டும், அவற்றின் ஏற்றத் தாழ்வுகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டும் வரவேண்டும். ஆகவே, ஐயன்மீர்! பலவிடத்துச் சங்கங்களும் ஒத்துச் சில சட்ட திட்டங்க ளெற்படுத்திக்கொண்டு, மதுரைச் சங்கத்தை முறைப்படுத்தித் தலைமையாப் பெற்று பிற விடங்களில் கிளைச் சபைகள் உண்டாய், யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு வழிப்பட உழைப்போமாக.

21. (10) பெண் கல்வி:— ஐயன்மீர்! இவ் விஷயத்தில் யான் சொல்லக்கிடப்பது யாது? பெண் கல்வி யன்றே மக்களையும் பண்படுத்துவது, ஆயின் இக் காலத்துப்போலன்றிப் படிப்புச் சீர்பெற வேண்டும். அவசியமல்லாதவற்றை நீக்கி நன்கு படிக்கவும், குடும்ப சம்ரக்ஷணக்குத் தக்க கணக்குத் தவறியவும், வீட்டுச் சிறு தொழில் கற்கவுமிருந்தால் போதுமானது. சான்றோராய்ந்து சரிப்படுத்துவாராக. சான்றீர்! தாய் அறியினன்றோ மகவுக்குப் பாலூட்டுங்கால் அறிவையுங் கலந்துட்டுவன். அன்னையின் நிறத்தால் மக்கள் பின்னையுற்ற நலங்கள், புறநாணுற்றிற் நிறையறியலாம். பெண் கல்வி வேண்டும் என்று யாவரும் ஒருப்பட உணர்ந்த இக் காலத்து யான் மிகைபட வுரைக்கவேண்டிய அவசியமென்னை? இம் மட்டே நிற்பல்.

22. செந்தமிழ்ச் செல்வீர்! இவ் வெளிய வெனது சிறு வியாசப் புன்சொல்லில், தமிழ் மொழி யின்னதென்பதூஉம், அது முற்காலத்தி ருந்த மேம்பாடும், பின்னரடைந்த பிறழ்வும், தாய் பாஷையபிமானம் மிக்கார் அந் நிலை மாற்றித் தமிழை வளர்க்க முன் வரவேண்டுமென்பதும், அதற் குபாயமாவன பண்டைக் காலத் தமிழ் நூல்களை வெளியிடுதலும்; ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழையுங் கட்டாயப் பாடமாக வைத்த லும்; நம்மவருள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு படித்தரம் வரைத் தமிழ்பயிற் றலும்; புதிய சாத்திரங்களையும், விஷயங்களையும், பிற பாஷைகளிலிருந்தும் மொழி பெயர்த்து நம் மதாக் கொள்ளலும்; தமிழ் பயின்றாரை ஆதரித்த லும்; தமிழ் கற்பார்க்கு வேண்டிய சீவனோபாயம் உண்டாக்கலும்; நம்மவர் நிலையை யுயர்த்தலும்; மடாதிபதிகள் தங்கடனை யோர்ந்து கவலைகொண்டு முன்னுக்கு வருதலும்; ஆண்டாண்டுச் சங்கங்கள் உண்டாதலும்; பெண் கல்லியு மெனப் பத்தாம் என்பதும் பெற்றும். சுபம்.

— ३७ —

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாண்டி நாடும்,

பௌத்தப் பள்ளியும்.

அன்பர்காள்!

இப் பாரிடத்திற் பாண்டி நாடு பழமையான தென்பது, புராணப் பிரசித்தமாவது போல்; பௌத்த மதமும் திரிபுரவாசிகளாகிய அஷ்டணர்களை மயக்கின் மடுத்து அல்லன புரிய விட்டழிப்பான் வீண்டுவிற்ற புனையப்பட்ட வோர் புறச் சமயமாகவின் அப் பிரசித்தத்தையே உடையதாகின்றது.

இச் சமயம் வேதாகம நெறிகட்குப் பெரிதும் மாறுபட்டதே யாயினும் மற்றையப் புற மதங்களைப்போலாகாது நல்லனபோல் தீமைகள் பல பயப்பனவான கோட்பாடுகளுடையமையால் சிற்சில குறைக்குட மாக்களை மோகிப்பித் தீர்த்துக் கெடுக்கும் வன்மையுடையதென்பதற்கு ஐயமே இல்லை. இம் மதம் பிற்காலத்தில் அதாவது கி.மு. நானூற்று என்பதில் உத்தர கோசலத்துத் தராதிபனாகிய சுத்தோதனற்கும்; மாயாதேவிக்கும் அவதரித்த கௌதம பௌத்த ரென்பவரால் அக்காலத்திற்கும்; தேசத்திற்கும் ஒவ்வாத சிற்சில ஒழுக்கங்களை நீக்கப்பட்டும், உசிதமும் செளகரியமுமான பற்பல கோட்பாடுகளைச் சேர்க்கப்பட்டும் நல்லவண்ணம் திருத்தி, விளக்கி, புதுக்கி பலரறியப் பிரசித்தப்படுத்தப்பட்டும் வந்ததென்பது ஒரு தலையேயாம். ஆகவே இச்சமயம் புராண காலத்தில் மிகச் சுறுக்கமுற்றும், கௌதம பௌத்தரது கடைசிக் காலந் தொட்டு கி. மு. இருநூற்று நூற்பது வரை அரசபூண்டொழுகிய அசோக அரையர்க்கப் பாலும் இவ் விந்தியாவின் விடபாங்களின் மாத்திரமல்ல ஆபிரிக்கா சிரியா முதலான தீபாந்தரங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒல்லெனப் படர்ந்து மேலோங்கிப் பெருக்கமுற்று யிருந்த தென்பது நுண்ணறி வாளரது துணியே.

அப்பால், அச் சாங்கியம் புத்தரது சீட பரம்பரையாலும் அம் மதத்தின்மேலும் மதாசாரிகளின் மேலும், ஆராத அன்பும், ஒழியாத ஆவ லுங் காட்டி வந்த அசோக வேர்தனாலும் அவனது கிளை வழியாலும் அவ னால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்த நாவன்மை படைத்த பண்டிதர்களாலும், பிர சங்கிகளாலும், கடல்வழி இலங்கையிலும், தரைவழி தமிழ் நாடுகளிலும் பையப் பையப் பரவத் தொடங்கிற்று. அக்காலத்தில் தென் மதுரையில் செங்கோல்செலுத்திய பாண்டியன் சைவசமயந்தவனேயாயினும் அசோ கனுக்கும் அடுத்த பரம்பரைக்கும் உட்பட்டி றையிறுக்கும் வேந்தருகவே இருந்தா னாகலின் அவனும் அந் நச்சுக்கொடி படர்தற்கு ஓர் கொழுநொம் பாயிருந்திருப்பா னென்றே எண்ணவேண்டி யிருக்கின்றது.

அதனால் இடைப்பட்ட நூழைகாடான தண்டக வனத்தையும் வல்லவாறு ஊடறுத்துப் போந்த பௌத்த வாயாடிகளில் அநேகர் நிர்ப்பய மாய்த் தென் பாண்டி மண்டலத்திலும் வந்து வந்து குவியத் தொடங்கி னார். அவர்கள் அனுதினமும் கிராமங்கள் தோறஞ் சென்று தம் மதத்து லுத்தினை யெல்லாம் பலரும் மயங்கப் பிரசங்கித்து வதிவா ராயினர். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் ஏட்டுச் சுரைக்காயிற் கிடந்த அச் சாங்கிய மதம் அக் காலத்தில் இத் தமிழ் நாடுகளிலுள்ள சிற்சில வெள்ளறிவுடைய வேந்தர்க்கும், பிரஜைகளிற் பலருக்கும் பசிக்குப் பனம்பழம் போலினிப்ப தாயிற்று. ஜாதி பேத மென்னும் தடை தீர்ந்த ஓர் சாதன முடைமை யால் அச்சாங்கியம் சில்லாண்டுகளுக் குள்ளேயே; தன்னிகரிற் நழைத் தோங்கி வளர்ந்துகொண்டிருந்த தளராத சைவத்தையுங் கூடப் பெரிதுந் தத்தளிக்கச் செய்த விட்டது.

இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய ஆயிரத்துஎண்ணூறு வருடங் கட்டு முன் காஷ்மீர் முதலான வட நாட்டு இராச்சியங்களிற் பலவென்று கொண்டிறைமை பூண்ட காவலன் கான்ஷிகாவும் இம் மதப் பிரவாகத் தில் மூழ்கினவனாய் விக்கிர காராதன முறை யொன்றைக் கடைப்பிடிக்க அம் முறையும் நம் தமிழ் நாடுகளிற் புக்கு விளங்குவதாயிற்று. இதற் கத்தாஃபி திருமங்கையாழ்வார் வரலாறேயாகும்.

அப்பால், நூற்றாண்டுகள் பல செல்ல ஆரியாவர்த்தத்தி னின் றும் அளவற்ற புத்தமதத்தினர் யாதொரு தடைப்பாடு மின்றி பண்ணெறி யாலும் இப் பாண்டி நாட்டில் வந்து பல்கி சிற் சில இடங்களிற் சேரிகளை யாக்கிக் குடி புக்குறைவாராயினர்.

பஞ்சகாவியத்தி லொன்றாகிய மணிமேகலையில் ஆபுத்திரன் திறமறிவித்த காதையில் “வாரணசி யென்னும் மூதூரில் வாழ்ந்த அபஞ்சிக்னென்னும் அந்தணன் மனைவி சாலி யென்பான் கூடாவொழுக்கத்தா லுண்டாகிய பாவத்தை நீப்பான் தான் கர்ப்பவதியாயிருந்தும் அதனைப் பாராமல் கன்னித் துறையிற் சூமரியை வணங்கச் சென்றவள் பாண்டி நாட்டுப் பழைய ராஜதானியாகிய கொற்கையம்பதிக் கோர் காவத தூரத் திலுள்ள இடையர் சேரியிலோர் பொழிலின்கண் ஆண்மகவொன்று பெற் றிட்டுச் செல்ல அக் குழவி வார மொன்று பசு வொன்றால் காக்கப்பட்ட தென்றும் அப்பால், அவ் வழிச்சென்ற வயனங்கோடென்னும் ஊரில் வாழ்வோனாகிய பூதி யென்பான் அம் மதலையைக் கைக்கொண்டுத் தன தூர்க்குச் சென்று ஆபுத்திரன் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்துத் தன் குலத் துக்குரிய கல்விகளை நன்கு பயிற்றி வந்தனனெனவும், ஒரு நாள் அவ் வளர்ப்பாளன் ஓர் யாகசாலையிற் புக்கு ஆங்கு ஐப்பத் தம்பத்திற் கட்டுண் டிருக்கும் பசு தனக்குப் பின் வரும் மரணுபத்திற் கஞ்சிக் கதறுவதைக் கண்டு மனனழுங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து ஜீவகா நண்ணிய மேலீட்டால் அதனை இரவிற் கவர்த்த செல்லலும் அப் பசுவை ஆங்குக் காண்குறாத அந்தணர் பலர் பல விடத்தும் நேடிப் பசுவுடன் அச் சிறுவனையுங் கண்டு பிடித்து பற்பல விழிவுரை தொடுத்து ஒறுக்கத் தொடங்கின ரெனவும் உடனே அவ் வாபுத்திரன் அவர்களை நோக்கி,

“விடுவில மருங்கிற் படுபுல் லார்த்து

நெருவில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்

பிறந்தநாட் டொட்டுஞ் சிறத்ததன் நீம்பால்

அறந்தரு நெஞ்சோ டருள்சுரந் தூட்டும்

இதனோடு வந்த செற்ற மென்னை”

எனத் தரும நியாயங்களை எடுத்துப் போதித்தனன் எனவும் கடைசியாய் அவன் மதுரைப் பதியிலுள்ள சிந்தாமேலி யாலயத்துட் சென்று வாழ்வா னாயினன் எனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.” இதனைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோமாயின், பாண்டி நாட்டுத் தென்கீழ்த் திசைகளிற் பண்டைக் காலத்திற் பௌத்தர்கள் குடி புக்குறைந்து வந்தனர் என்பது தெற்றென விளங்கா நிற்கும். எவ்வனமெனில், அவ் வாபுத்திரன் மிகச் சிறு பருவ முதற்கொண்டே வேத நெறி யொழுகும் வேதியனால் வளர்க்கப்பட்டுங் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டும் வந்திருக்க வேதமுறைப்படி அவ்வூர் வேதியர் செய்யும் யாகப் பசுவின்மேல் எவ்வாற்றினுங் கொல்லா விரதத்தையே மேற்கொண்டொழுகும் பௌத்தர்களுக்குரிய வேத விநாயகமான பூத தையை அவன்பாலுண்டாவதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை. ஆயின்

அப் பூத தயை இயற்கையில் எவாக்கு முண்டாகாதோ வெனின், உண்டா கும். இவன்மாட்டது இவனது உள்ளிடத்தில் நிகழ்வதன்றித், தன்னை வளர்த்தான் முதலான அந்தணர் சமூகத்தின் முன்னர் அக் கொல்லாமை யைப் பற்றிப் பிரசங்கஞ்செய்ய அவனது நாவெழுமென்பது அநுசிதமே யாகும். மற்றிதற்குக் காரணந்தான் யாதோவென்றி, காரணமின்றிக் காரியம் நிகழாதாகலிற் கூறுதும்.

அபுத்திரன் பிறந்த விடம் கொற்கையின் காவத தூரத்தி லுள்ள இடையர் சேரி, அவன் வளர்ந்த விடம் அந்நகரின் தென்பாலுள்ள வயனங்கோடென்னும் ஊர். (இவ்வூர் தென் திருப்பேரையை அடுத்து இப்பொழுதிருக்கின்ற கோட்டூர் போலும்) அக் கோட்டூரை அடுத்து மேல் பாலுள்ளது புத்தனேரி என்னும் ஊர் இவ்வூர் பௌத்த கிராமமே யாகு மென்பதை அதன் பெயரே நன்கு விளக்காநிற்கின்றது. அன்றியும், சில அறிகுறிகளும் அங்குள விரிக்கிற பெருகும். இப் புத்தனேரியிலுள்ள பௌத்தர்கள் வழக்கப்படி அடுத்தடுத்து செய்துகொண்டுவரும் பிரசங்கங் களை அவ் வாபுத்திரன் தன் னெஞ் சுகக் கேட்டு அவர்களுடன் அவ்வளா யிருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் அக் கோட்டூரிலேயே பௌத்தர் சிலர் வசித்திருத்தல் வேண்டும். அவருடனினும் பயின்றிருத்தல் வேண்டும் இன்றேல், தன்னைப் போற்றி வளர்த்த வேதியன் கொள்கைக்கும் வேத விரோதமான ஜீவகாருண்ணியத்திற்கும் வேறு காரணங்களின்றா மென வறிக. அன்றியும், இவ் வரலாற்றால் பெண்பாலாருங்கூடத் தனிமையாய் வட நாட்டினின்றும் தமிழ் நாட்டிற் பிரவேசிக்கவாயினர் என்பதையும் மணிமேகலையின் சிபுச்சி, சேர சோள நாடுகளிலென்பதையும் பௌத்த சமயமாகிய அம் மணிமேகலையை இயற்றினவர் கடைச்சங்கப் புலவராகிய மதுரைக்கூலவாணிகன்சாத்தனார் என்பதையும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

அப்பாசமுத்திரத்தை யடுத்த மன்னார்கோவில் ஸ்ரீ துலசேகர ஆழ்வார் கர்ப்பக் கிரகத்தைச் சூழ்ந்து நிறம்பிக்கிடக்கும் சிலாசாசனங் களிலொன்று ஸவஸ்தி ஸ்ரீ துலசேகரப்பெருமானை உகர்த்தருளிவித்த மலை மண்டலத்து முல்லைப்பள்ளி வாசுதேவன் கேசவனுள் செண்டலங்கார தாசன் திருவிடையாட்டஞ் சொல்லி எல்லைத் தங்கத்தா வுண்டாயையால் மாளிகை முதற்படி யெடுத்து வந்தபடி ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோளதேவர்க்கு யாண்டு கவது ஸ்ரீ ராஜராஜ பாண்டிநாட்டு வடவார்பாட்டுப் பேர்வெட்டி ரத்தனத்தயிடத்து வைத்து பள்ளிக்கோயில் எல்லையாக வடக்கு நோக் கிப் போந்து எனக் கூறுகின்றது. பழமையான சிலாசாச னங்களில் எல்லையாகக் கூறியுள்ள நெறி ஏரி முதலாயின இக் காலத்தில்

வேறு பெயர்களால் வழங்குகின்றனவு மன்றி சிற்சில மாறுபட்டும் அழிவுற்றும் போய்விட்டனவேனும், சாசனங்களின் முன்னும் பின்னுமுள்ள எல்லைகளாலும், குறிப்பாலும், மற்றுமுள்ள நுண்ணிய சின்னங்களாலும் ஒருவாறு கண்டுபிடித்தறியவுங் கூடுமாகலின்; மேற்காட்டிய சாசனத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பள்ளிக் கோவிலும் பௌத்தாலயமென்றே துணியவேண்டியிருக்கின்றது. இக் கோயில் தென்காசித் தாலுகாவின் வடபாலான * வடவார் நாட்டிலுள்ளதாகத் தெரிகிறது. அவ்விடத்தும் பௌத்தக்கிராமங்க ளேற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றே துணியவேண்டியிருக்கின்றது.

அன்றியும், தமிழ் நாட்டின் தென் எல்லையாகிய கன்னியாகுமரி யென்னுந் தலத்திற்கு உத்தேசம் இருபத்தைந்து மயிலுக்கு வடபாலுள்ளதான, வள்ளியூரில் வள்ளியம்மன் கோவிலின் வெளிப்பக்கத்தில் சிலா லீக்கிரக மொன்றிருக்கிறது. அதை இன்ன தேவதை யென எவருந் துணிந்திலர். இவ்வனமிருப்ப 1870-1871-ம் வருடங்களில் ராஜகூடனேரித்தாலுகா டிவிஷன் சப் கலைக்டர் ஆபீஸில் சிரஸ்ததாராகயிருந்த ஃபீப்து ரால் என்னும் பௌத்த மதத்தார், ஒருமுறை அவ் வள்ளியூர்க்குச் சென்றபொழுது அந்த லீக்கிரகத்தைக் கண்ணுற்றுக் களித்து இத் தெய்வம் தம் மதத்தைச் சார்ந்த வேர் பரிவார தெய்வமாகு மெனவும் ஸ்ரீ வள்ளியாகியாரோடு ஸ்ரீ சப்பிரமணியக்கடவுள் வீற்றிருந்தருள்கின்ற இக்குகைக் கோயிலும் தமது வழிபடு கடவுளாகிய புத்தமூர்த்து முன்புறைவிடமாயிருந்த தாகுமெனவும் பலரறியப் பிரசங்கஞ் செய்த, தரிசித்த அப் பரிவார தேவதையை பஞ்சமூர் தீண்டாது சுற்று மண் வைப்பித்து இடையிடை ஆங்கெய்தி வந்தனை வழிபாடியற்றியும் வந்தனராம்.

இஃதன்றி சந்தேகக்குறைய, ஐம்பது அறுபது வருடங்கட்கு முன் அவ் வள்ளியூரில் வசித்துவந்த, ஞானியார் வாத்தியாரென்னும் ஓர் சைவ வேளாளர் தினப்படி, தாம் பூசை செய்தவருங்காலமெல்லாம் அவர் மனைவி, அடுத்து நின்று பூஜைக்குரியன வெல்லாம் அற்றம் நோக்கி எடுத்தளிப்பது வழக்கம். இவ்வாறாக ஓர் நாள் அவ் லூரில் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த முகம்மதியர் பலரும் ஒருங்கு கூடி முகமூப் பண்டிகையன்று கடலொலிபோற் பறையொலி யெழுப்பி வீதிவழி வந்ததிருநல், அவ் வாத்தியார் யாதோ வொன்று புகன்றது, மனைவி காதிற் புகாதொழிய, உடனே அச் சைவர் பறையொலி அடங்கியதின் பிறகு, எழுந்தருளிவித்திருக்கும் சிவபெருமானே நோக்கி, சுவாமி இங்கு வெகு காலத்திற்கு முன் பௌத்தர்கள் நெருங்கிப் புக்குறைந்ததால் இவ்வுர் பள்ளியூரென்னும் பெயர்

* வட ஆரிய நாடு என்பதின் மருஉ, வடவார் நாடு.

பெற்றிருந்தது. அப்பால் பௌத்தர் போய் சைவர் குடி புருந்த கால முதல் வள்ளியூரென்னும் பெயர் வாய்ந்திருக்கின்றது. இனி முகம்மதிய ரிங்கு நெருங்குவதால் அவர் பெயராலும் இவ்வூர் வழங்கும் போலும் என்றனராம்.

அகவே இக் கண்ணபரம்பரையாலும் முற்கூறியவரலாற்றாலும் பல சின்னங்களாலும் வள்ளியூர் ஆதியிற் பள்ளியூராய் பௌத்தர்களுக்கிருப்பிடமாயிருந்ததோடு குகைக் கோயிலும் பௌத்தர் லயமாயிருந்ததெனத் தெரிகின்றது.

அன்றியும், பள்ளி யென்ற சொல் அடுத்த பெயருடைய ஊர்கள் பலவும் பௌத்தர் அல்லது ஆர்க்கர் ஆகிய இவர்கட் குறைவிடமாயிருந்தாலுமிருக்கலாமென்னும் நுண்ணிய அறிவாளிகள் சங்கையுமிங்குப் பங்குமுறமென்றே என துள்ளத் தணியா நிற்கின்றது.

இனி முற்கூறிய விடயங்களைத் தொகுத்து முடித்தலிடுகின்றனன். பௌத்த மதத்தின் தோற்றமும், அஃது தென்பாண்டியிற் புக்க நெறியும் ஆபுத்திரன் சரித்திரத்தால் திருநெல்லைப்பதிக்குக் கீழ்பாலுள்ள புத்தளேரி, கோட்டூர் மற்று மதுரை என்ற இடங்களும் மன்னார்கோவில் சாசனத்தால் தென்காசித் தாலுகாவின் வடக்கணுள்ள சில கிராமங்களும் தென்பாலுள்ள வள்ளியூரும் பௌத்தர்கட் குறைவிடமாயிருந்தன என்பதும் இங்கு விளக்கப்பட்டது. அல்லாமலும் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் உலகய்யுமாறு திருவாய் மலர்ந்தருளிய பதிகங்கள் பலவற்றுள்ளும் அமணரோடு சாங்கியனாயும் தழுவிக் கூறியிருத்தலே தமிழ் நாட்டிற் சில பாகங்கள் பௌத்தர்கட் குறைவிடமாயிருந்த தென்பதற்குத் தக்க சான்றாயிருக்கின்றது.

சிலவருமாறு.

திருஆலவாய் “தங்களுக்கும் அச்சாக்கியர்க்குந் தரிப்பொணாத நற்சேவடி எனவும்” “குண்டராயுள்ளார் சாக்கியர் தங்கள் குறியின் கணெறியிடைவாரா”.....எனவும்.

திருவிரா மேச்சரம். சாக்கியர் வன்சமண்கையர் மெய்யிற்றடி மாற்றத்தார்.....எனவும். திருநெல்லை— துவருரிம் விரிது .கிலா டையர் வேடமில் சமணரென்னும் பிறவுமாம்.

இன்னணம் முன்னர் நம் பாண்டி மண்டலத்திற் செம்மிக்
கிடந்த பெளத்தாந்த காரத்தைப் புறம்பட நீத்து திவ்விய ஞானப்பிரகா
சத்தை யாக்கி யருளிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் உபய பாதார
விந்தங்களின் மேல் அசஞ்சலமான பத்தியைச் செலுத்தி நாமெல்லோரும்
நலம் பெறுவோமாக.

குறிப்பு: ஆரிய மதத்தை தோற்கடித்து கொலையை அறவே
களைந்து அன்பை நிலையிட்டது புத்தமதம்.

சைவ சபையார்.

அறமும் அற உரிமையும்.

“சிறப்பிலும் செல்வழிமீனும் அறத்தின் உளங்கு ஆக்கம்
எவனோ உயிர்க்கு.”

அறம் என்பது யாது? மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்து
அறன் என்பதில், “மனத்தாய்மை”யும்; “அழுக்காறு,” அவா வெகுளி,
இன்னைச் சொல், இந் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்,” என்பதில்
மனமொழிகளின் தூய்மையும்; “அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை”
என்பதில், ஜீவகாருண்ணியம் பற்றிய வினையும், “அறன் ஈனும் இன்ப
மும் ஈனும்.....திதின்றி வந்த பொருள்” என்பதில் புண்ணியமும்;
“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இவ்வாழ்க்கை” என்பதில் ஈகையும்;
“அளவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம் போல நிற்கும்” என்பதில் நீதியும்;
“அந்தணர் நூற்கும், அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்றது” என்பதில் வருண
சிரம தருமமும்; “அறத்திடு பிச்சை கூலி யிரப்போ” என்றதில் அறச்
சாலையும்; எனப் பலவாறாகப் பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றது; அற
மென்னும் மொழியாம். இவ்வாறு “அறம்” என்னும் மொழியானது
பல்வேறு பொருளைக் கொள்வதாகத் தோற்றினும், காரண காரிய முறை
மையில், ஆராயுங்கால் அவை ஒரே கருத்தத்தை தழுவினவாகத் தெளி
யப்படும்.

“அறம்” என்னும் மொழியைப் பகுத்துப் பார்க்கினும், ‘அற’ என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து (வரையறுப்பது) மனிதர் கொள்ளவேண்டியதையும், தள்ளவேண்டியதையும், வரையறுப்பது எனப்பட்டு, பகுத்தறிவுள்ள மனிதப்பிறப்பினர் யாவரும் அனுட்டிக்கவேண்டியதோர் ஒழுக்கத்தை விளக்குகின்றது. ‘வடமொழியிலும் பெரும்பான்மை இம்மொழிக் கொத்தே’ “தருமம்” என்னும் பதமும் வழங்கி வருகின்றது. நிற்க.

ஒழுக்கத்தில் மேம்பட்ட தோர் அறம் “வாய்மை” என்பதும் அதிலும் சிறப்புற்றது “கொல்லாமை” என்பதும், “ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை, மற்றதன் பின் சாரப் பொய்யாமை நன்று” என்னுந் திருவள்ளுவர் திருவாக்கால் நன்கு உணரப்படும். ஈசுவரன் ஆன்மாக்களுக்குக் கருணையால், அளித்தருளிய, தது, கரண, புவன டோகங்களை நிறைவுறச் செய்வது “கொல்லாமை” எனும் அறத்தால், என்பது தெளியக்கிடத்தலால், திருவள்ளுவரது கருத்தானது சாலப் புகழ்த் தக்கதேயாம். கொல்லாமைக்குக் காரணம் அன்பு, இரக்கம், இரண்டையும் தழுவி நல்லறமாகிய ஜீவகாருண்யமேயாம். ஜீவகாருண்யமே திருவுருக்கொண்ட நம் பெரியோர் தியானத்திற் கண்ட, தேவப்பிரசாதத்தின் மகிமையினால், அறத்தைக் கடைப்பிடித்து நாம் பின் ஜீவிக்கும் பொருட்டு, நம் பக்குவத்திற்கேற்ப, பற்பல அற நிலையங்களையும், அற நூல்களையும், பரோபகாரம் பற்றி இப்பற்றி அமைத்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் தலைமை பெற்றன மூன்று. அவை வீர்தியாலயம், தேவாலயம், மடாலயம் என்பனவாம். அவற்றுள் வித்தியாலயத்தில் நல் லறங்களைக் கற்றுணர்ந்து ஆசானிடத்தில் அச்சத்தினால் நல் லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தலாம். தேவாலயத்தில், கற்றவாறு, கடவுளிடத்தில் பக்தியினாலும், பயத்தினாலும் நல் லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தலாம். மடாலயங்களில், கற்றல், கேட்டல், சுவாநுபூதியாகிய சாதனங்களினால் நல்லொழுக்கத்தைத் திடப்படுத்தியும், இப் பிறவியின் பயனை எய்தற்பாலதாம். வித்தியாலயங்கள், போத காசிரியர்களாலும், தேவாலயங்கள், அர்ச்சகர்களாலும், மடாலயங்கள், மடாதிபதிகளாலும், அவரவர் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு விளக்க முறுவதாகும். இவ் வறங்கள் செவ்வனே நடைபெறும் பொருட்டு, உதவிய பொருளும், ஆட்சியும், ஆட்சிக் குரியார் இயல்பும் அற உரிமை யென்னும் பதங்களால் குறிக்கப்படும். நிற்க,

மேற்குறித்த மூவகை அறச்சாலைகளில், முற் கூறப்பட்ட வித்யா விஷயமானது, அரசாங்கத்தாரது நேர் ஆளுகையில் நடத்தப்பட்டு காலத்திற் கேற்பச் சீர்திருத்தம் பெற்று வருகின்றது. ஏனைய விரண்டு

விஷயங்களும், அவ் வம் மதத்தினருடைய ஆளுகையில் இருந்து சீர் திருத்தம் பெறுது க்ஷணமடைவதாகின்றது. இவ் விரண்டு விஷயங் ளையும் உரிய மதத்தினரிடம் அரசர் ஒப்புக்கொடுத்த போதிலும், கண்கூ டாகிய நீதிக் குறையைக் கண்டவிடத்தக் கண்டித்து ஒழுங்குபடுத்தவ சாகிய உரிமையை அவர்கள் விட்டுவிடவில்லை. திருஷ்டாந்தமாக தேவா வயங்களில் கன்னிப் பருவத்தில் தாசிக் குடி போட்டுக்கூட்டி வியபிராரி களாக்குகிற ஒழுக்கத்தவறைக் கண்டவிடத்து அதனைக் கூட்டோடு சிறுத் தும்படி சட்டம் பிறப்பித்து விட்டனர். நீதிக் குறையைக் கண்டவி டத்து அதனை நீக்குவதற்கு யாவர் முயலினும், துணையாய் நின்று உபகா ரிப்பதற்கு நமது காரணணியமுள்ள ஆங்கில அரசாட்சியானது முன் வந்து நிற்கின்றது. முற்காலங்களில் உண்மையை ஆராய்ந்து வெளியிட் டவர்களைச் சிறைப்படுத்தவும், எரியில் இடவும், விஷத்தாற் கொல்லவும், ஊரைவிட் டோட்டவுமாகப் பலவாறு துன்புறுத்தினர். அத்தகைய அச் சமானது இக்காலம் எட்டுணையும் வேண்டுமென்று.

ஒருவன் ஓர் உண்மையைக் கண்டு வெளிப்படுத்த மற்ருருவன் அதுபற்றி அதனை மெலுக்கி வளர்க்க இவ்வாறு சொற்ப காலத்திற்குள் ஏனைய நாட்டார் எவ்வளவு சிறப்படைந்திருக்கின்றனர் என்பது யாவரும் மறுக்கத்தகாத தோர் உண்மையாம். வித்தியாலயம் நிற்காட்டும், சேவா லயம் மடாலயங்கள், நம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டதில் இதுவரை செய் துள்ள சீர்திருத்தம் யாது? யாவரும் தெரிசிப்பதற்காகத் திருவிழாக்களில் வெளியே வரும் உற்சவ மூர்த்திகளைப் புஷ்பங்களால் மூடி வைப்பதிலும் வியபிராரிகளை நடிக்கச் செய்வதிலும்; அடக்கமும், அச்சமும், அன்பும் பயக்கத்தக்க பரிசுத்தமான மடாலயங்களை தங்கம் வெள்ளிகளால் போ திந்து அலங்கரித்து போக இச்சையை எழுப்பி வைப்பதிலுந்தான் திருத் தம் ஏற்பட்டது. கல்வி விஷயமாய் குறைகள் உண்டா என்பதை விசாரித் தறிவதற்காக விசேஷ கம்மிஷனரை யேற்படுத்தி நமது கவர்ண்மெண் டார் சீர்திருத்தம் செய்வதுபோல் நம்முடைய ஆலயங்களின் விஷயமா யும், ஆகம சாஸ்திரங்களின் ஆராய்ச்சி விஷயமாயும், இதுவரை என்ன ஏற்பாடுகளைச் செய்தோம்? முன்னையோரது கருத்தையாவது தெரிந்து கொள்ள முயற்சித்தோமா?

தற்காலம் நமது ஸ்ரீ சங்கரலிங்க சுவாமியோவின் தருமராக் தரும். இச் சைவ சபையின் தலைவருமாகிய ஸ்ரீமான். N. A. V. கோம சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கோவில் வரவு செலவு கணக்கை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். ஷே தேவஸ்தானத்தின் வருவாய் னின்றும் ஆகும்

பாடசாலையும், தேவார பாடசாலையும், ஸ்தாபித்துள்ளார். இவைகள் சீர்திருத்தத்திற்கு முதற்படியாகின்றன. இம்மட்டில் இத் தரும்கருத்தருடைய செய்கைபானது, மிகவும் பாராட்டத்தக்கதே. ஓர் காரியத்தை ஒப்புக்கொள்ளின் உண்மையான விசுவாசத்தடன் தன்னயம் பாராட்டாது உழைப்பவர்களில் சிரேஷ்டராகிய ஸ்ரீமான். சேர்மசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ஆகம ஆராய்ச்சி விஷயமாக ஓர் சங்கம் ஏற்படுத்தி ஆகம அனுஷ்டானத்திற்கு வழுவான விஷயங்களை ஆலயங்களினின்றும் நீக்கத் துணிவரேல் அவர்களுக்கு மிக்க புண்ணியம் உண்டாம் என்பது உறுதி. இது சிற்.

மடாலய விஷயமோ, முன் அதுஷ்டானத்துக்கு எவ்வளவோ மாறுபட்டிருக்கின்றது. தேவாலயம் மடாலயம் இரண்டிலும், தன்னயம் மறுப்பு, இச்சை யடக்கம், முதலிய மோக்ஷ சாதனங்களைப் பழகிக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது நம்மவர் கடமை. தன்னயம் மறுப்பு, இச்சை யடக்கம் முதலிய நன்னெறிக்கு மாறாக ஏற்பட்ட எத்தகைய ஆசாரமும், ஏற்கத்தக்கதன்று. நமது கொள்கைப்படி மடாதிபதிகளே, மற்றைய தேவாலயங்களையும், வித்தியாலயங்களையும் நன்னிலையில் நிறுத்தும் கடப்பாடு கொண்டவர்; அவர்கள் தங்களிடம் சன்னியாசம் பெறும், சீடர்களைப் பக்குவம் நோக்கித் தடுத்தாட்டுகொண்டு குறித்த அற நிலையங்களுக்கு அதிபதியாக்கவும், அறப்பணிகளைச் செவ்வனே நடைபெறச் செய்யவும், தக்க கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களை வளர்க்கவும் தக்கவர். முதற் கோணல் முதறும் கோணல் என்றபடி அவர்கள் ஒழுக்கத்தில் தவறுண்பரேல் ஏனைய அறங்கள் சீர்பெற நடையுருவாம். சிற்.

இத்தகைய மடாதிபர்கள், இதுவரை என்ன புதிய ஒழுக்கங்கள் ஏற்படுத்தித் தங்கள் சீடர்களில் எத்தனை பேரைக் குணப்படுத்தி யிருக்கின்றனர்? பழமையான நன்னடைகளையாவது ஒழுங்குறச் செய்திருக்கின்றனரா? குருவாயுள்ளவர்களைச் சீடர்கள், கிங்காரித்துப் பார்க்க வேண்டுவது அன்பின் ஆராமையினால் எழுவ தோர் உள்ள நெகிழ்ச்சியேயாம். அங்ஙனம் விரும்பும் சீடர்கள் தங்கள் சொந்த சம்பாத்தியத்தி லிருந்து வரியோகிக்க வேண்டுவதைத் தவிர, முன்னரே அற வினைக்கென் றேற்ற அறப் பொருளினின்றும் செய்தல் தகுமா? அங்ஙனம் சீடர்கள் அலங்கரிக்கினும், பற்றற்ற குருவாயுள்ளவர் அவ்வழகையறிமாளிப்பது முறைமையோ? அறிவைப் பரப்பி உண்மையை யறிய ஒழுக்கந்தேடிய நமது பூர்வீக ஞானிகள், தமது கருத்திற் கிணங்காடிய ஸ்தலம், வனம் போன்று பரிசுத்த முள்ள மடங்களா? அரசர் அரண்மனைக்கு ஒத்த அலங்காரங்களை யுடைய மடங்களா?

இச்சையைக் கொடுப்பதற் குரியது அரசர் அரண்மனை. இச்சையைக் கொடுப்பதற்குரியது ஞானிகள் மடம். நாமக் குரோத லோப மோக பத மாரீசீசரியம் எனும் ஆறு தீய குணங்களை மடக்கியதற்கு அறிஞரியாக, உருத்திராக்கத்தினால் “ஆறுநட்டி” யெனும் காதணிபூண்டு, மன மொழி மெய் யெனும் முக் கரணங்களின் சேட்டைகளைத் தண்டித்து அடக்கிய தற்கு அறிஞரியாகத் “திரிதண்ட” மென்னும் கோலத் தாங்கி, பரோப காரமே ஆக்கையின் பயன் எனக் கொண்டு அடியார்களுக்கு ஞானோபதே சம் செய்து சித்த சாந்தியை யுண்டாக்கி அன்பே வடிவாகி பக்குவான்மாக்கள் உள்ள இடங்களைத் தேடிப் பாதசாரிகளாகி, எள்ளளவும், இடம்ப மின்றி திரிந்து கொண்டிருந்த முன்னைய மடாதிபதிகளின் ஒழுக்கத்தை தற்காலத்து மடாதிபதிகளிடமிடத்து ஆரோபித்துப் பார்ப்பவருக்கு மன வருத்தம் மிகுதியும் உண்டாகத் தக்கதேயாம். முன்னோரது யோக்கிய தையை உணர்ந்து முன்னைய அரசர் அறப் பொருளை, அவர் வெறுக்கவும் அவரிடம் கொண்டிய்த்தனர். அம் மகான்களுடைய உண்மை, யோக்கிய தையானது அவர்களிடத்தில் சீடருக்கு உள்ளும் புறமும் ஒத்த பக்தியை உண்டாக்கியது. தற்காலம் மடத்தின் செல்வப் பொருள் உரிமையானது தற்கால மடாதிபர்களிடத்தில் சீடருக்குப் போலியான பக்தியை யுண்டாக்குகின்றது. முன்னைய குரவரைக் காணின், சீடர்கள் அச்சமும் அன்பும் கொண்டாடுவர்; தற்கால மடாதிபரோ சீடரைக் காணின் உண்மையான அச்சமும் பொய்யான அன்பும் பாராட்டுவர். இத்தகைய தாறுமாறான நடைக்குக் காரணம் யாது? நம் ஜன சமூகத்தின் அஜாக்கிரதையே யன்றி வேறென்று.

ஒர் தேசமானது சீரடைய விரும்பிடின அந்த ஜன சமூகமானது நல் லொழுக்க முடையதாயிருத்தல் வேண்டும். ஜன சமூகத்தின் நல்லொழுக்கத்திற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் தான் நல்லொழுக்க முடையவராயிருத்தல் வேண்டும். மற்றப்படி எத்தனை யாசார அநுஷ்டானங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் புத்தகத்தில் எழுதிவைப்பதாலும், விசேட பிரசங்கஞ் செய்வதாலும் அத் தேசத்தார் நாகரிக மடையமாட்டார்; ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத் தெரிந்தமட்டில் நடக்கத் துணிய வேண்டும்; தனக்கு வயசிலும் பலத்திலும் மூத்தோரானுயினும், கூடா வொழுக்கங் காணப்படின அவனை வெறுத்து விலக்கவேண்டும். தன்னால் இயன்ற அளவில் தன்னிடத்திலுள்ள டீரைகளை நீக்க முயலவேண்டும். குற்ற மில்லாதான் உலகத்தில் இலன் எனினும் துணம் நாடி சூற்றழம் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கோளல். என்றபடி குணம்மிகுதியாக

உடையவனே யோக்கியன், என்று உலகில் மதிக்கப்படுவன். சிலர் இயல்பில் நல்லவர் எனினும் தாக்ஷண்ணிய குணத்தினால் தீநெறிச் செல்வராகின்றனர். கண்ணோட்டம் மனிதனுக்குச் சிறந்த குணமே. ஆனால், அதன் இலக்கணத்தையறியாமல் நெருங்கிய பழக்கத்தால் நியாயம் தவறிப் பிறனுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்குவாராகின்றனர். ஆனால், கண்ணோட்ட முடையார் பெயர்கண்டு நீதிசுண் டமைவர் என்று பெரியார் கூறியது தீமையற்ற பரோபகாரம் பற்றியே யென்க.

ஆதலால், நாம் பழகும்பொழுது சனமார்க்க முடையாரைத் தெரிந்து கூடல் வேண்டும். பழகிய பின்னர் விட்டு நீங்குதல் கஷ்டமே யாம். பொதுப்பட நோக்குங்கால் தாக்ஷண்ணியத்தின் இயல்பு தெரியாக்குறையினால் நம்முடைய பொதுக் காரியங்கள் முழுமையும் கெடுதலடைகின்றது. அதற்குச் சன்மார்க்கத் துணிவுபற்றிய மனோதிட மில்லாமையே காரணம். தனயனாயினும், தன் தொடையிலைவத்து வழக்கைக் கண்டிக்க வேண்டுமென்ற முதுமொழி யிருப்பினும் நம்மிற் பெரும்பாலார்க்கு நீதிபற்றிய மனோதிடமானது உண்டாவதில்லை. ஒரு மனிதன் உண்மையான நீதிபற்றிய மனோதிடம் உடையனேல் எத்தனையோ அரிய காரியங்களி லெல்லாம் சித்தி பெறக்கூடும்.

ஒருவரை, குரு ஸ்தானத்துக்கு உரிமை ஆக்கவேண்டுமெனின் அவருடைய ஒழுக்கத்தை முதலில் கவனிக்க வேண்டும். கல்வி யறிவின் மிகுதியானது ஒழுக்கத்திற்கு உதவுமே யன்றி ஒழுக்கத்தை உண்டாக்க மாட்டாது. சாது சங்கப் பழக்கமே, ஒழுக்கத்திற்கு முக்கியமானது. சாதுக்கள் என்பது காஷாய வேஷதாரிகளல்லர். ஒருவனுடைய மன ஒழுக்கம் சீரடைவதற்கு இல்லறமே சிறந்த துணையாகும். இந்திரிய நிக் கிரஹத்திற்கு மன ஒழுக்கமே மூல மன்றி மனைவி மக்களது இன்மை காரணமாகாது. நம்முடைய கையினால் நாம் களவும் செய்யலாம், உழவும் செய்யலாம். செய்யத்தக்க திது வென்பது நம்முடைய அறிவின் ஆதினத்திலிருக்கிறது. “சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீது ஓர்இ நன் றின்பால் உய்ப்பது அறிவு” என்றமையால் உய்க்குந் திறன் நம்மிடம் வாய்ந்தள்ளது. ஆகவே, சாதுக்களாவார் யாவர் எனின் நல்லொழுக்கத் தைக் கடைப்பிடிக்க முயலுவாரே ஆவர். இத்தகைமை வாய்ந்த நல் லோரது இணக்கத்தினால் ஒழுக்கம் ஒருபடச் சிறந்த பெருமைக்குப் பாத்திரமானவரே உபதேசஞ் செய்யப் பாத்திரமாவர். அவரே நாம் வணங்கத்தக்க குரு ஸ்தானத்தின் உரிமையை உடையர்.

ரீத்தகை உயர்வுற்றபதவியிலுள்ளவர்களிடத்திலும் ஏதேனும் ஓர் குறை இருத்தல் இயல்பு. ஆகையால், ஒவ்வொருவனும்; “பிரஜா பயம், இராஜ பயம், ஈசுவர பயம்” ஆகிய மூப் பயங்களில் ஒன்றேனும் உடையவனாயிருப்பின் அதனை நீக்கிக்கொள்ள முயற்சியுடையவனாவான். அம்முயற்சியில்லாதவன், இருமைப் பயனையும் இழந்தவனாவான். பாலப் புருவத்தில் நற்பழக்கமின்றித் தூற்பழக்கம் மிகுந்து அதனை நீக்கக்கூடாத நிலைமையை யடைந்த முதியோர் தங்கள் பின் சந்ததியாராவது நன்னிலைமை பெறுவதற்குத் தக்க சாதகமா யிருத்தல் வேண்டும். தங்களுடைய தீய பழக்கங்களை தங்களுடைய சந்ததியாருக்கு புலப்படுத்தாவாறு நடத்தல் வேண்டும்.

ஆதலால், பொது ஜனசபைகளில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தன் மார்க்கங்களுக்கு இடங்கொடுத்தல் கூடாது. அதிலும் நாம் பின்பற்றக் கடமைப்பட்டவராயுள்ள போதகாசிரியர், அரிச்சகர், மடாதிபதிகளாகிய இவர்களிடத்தில் பஹிரங்கமான குறைகள் காணப்பட்டால் உடனே அவர்களை நீக்கி, தக்க குரவர்களை நியமித்தல் வேண்டும். பெரிய மனிதர் எனப் பெயர் வைத்துக்கொண்டு பிறருடைய வணக்கத்தை விரும்புவோர் சிலர், தங்களுடைய துன்மார்க்கங்கள், முற்றத்துறந்த முனிவோரிடத்திலும் இருந்திருப்பதாகக் கதைகள் கட்டி, பின் சந்ததியார்களுடைய மதிப்பைப் பெற்றுக்கொள்கின்றார்கள். அவ்விதம் செய்வதால், பின் சந்ததியாரை முற்றும் கெடுத்த பாதகர் ஆகின்றார்கள். ஓர் ஆசானாயுள்ளான் தன் குற்றத்தை யுணர்ந்து தன்னோடு அறுதியாகுமாறு, அந்த ஸ்தானத்தைவிட்டு நீங்கிப் பின்னைய சீடர்களுக்காவது, புத்தியுண்டாகும்படி செய்வானாயின், அவனை மிகவும் யோக்கியனாக மதிக்கவேண்டும். சன் குற்றத்தை யுள்ளபடியுணர்ந்தான் எவ்விதமும் நல்லொழுக்கத்தையுடையவனாகத் திருந்துவான். ஒரு மனிதன் சோம்பலை நீக்கி நன் முயற்சியைக் கைக்கொள்வானேல் அவனும் நல்லொழுக்கமுடையவனாக மாறுவான் என்பது உண்மை; சோம்பலை வளர்ப்பானும், வளர்ப்பதற்கு உதவிபுரிவானும் பாதகனாகவேண்டும். அறச்சாலையை ஸ்தாபித்து பாத்திராபரிந்து பிச்சையிடு என்ற முதுமொழிக்கு மாறாக வேலைச் சோம்பேறிகளுக்கு அன்னங் கொடுப்பவன், யாசகர்த்தரோகம், வெகுஜனத்தரோகம், இராஜ்த்தரோகம், ஈசுவரத்தரோகம் ஆகிய இவைகளை ஒருங்கே செய்பவனாவான். ஜீவகாருண்னியத்தைச் சிரேஷ்டமாகக்கொண்டு சோம்பலை நீக்கி குடும்ப சுகிதம் உண்டு உடுத்திச் சுகிக்குமாறு அகதிகளுக்கு வேண்டும் உதவிகள் புரி

பவன் எவனோ, அவனே சிறந்த புண்ணியன் ஆவன். அவனே ஈசுரனது திருவருள் நோக்கத்தை நிறைவேற்றினவனாவன். தொகுத்துக் கூறின் அறம் என்பது மனிதருக்கு இன்றியமையாத ஒழுக்கம் என்பதும், அவ்வொழுக்கத்திற் சிறந்தது, ஜீவகாருண்னியம் என்பதும், ஜீவகாருண்ணியத்தினால் பெரியோர்கள், வித்தியாலயம், தேவாலயம், மடாலயங்கள் ஸ்தாபித்தனர். வித்தியாலயங்களை அரசாங்கத்தார் நேர் ஆளுகையில் நடத்தவும், ஏனைய தர்மங்களை அவ்வவ் மதத்தினர் நடத்தவும், சட்டம் அமைத்திருக்கின்றனர் என்பதும், ஒவ்வொரு மதத்தினும், குறித்த அறங்கள் ஒழுங்காய் நடைபெறுமையால் செவ்வனே நடைபெறுவதைக் காணவேண்டுமென்பதும், அங்ஙனம் நடத்துவதற்கு ஏனைய அரசர் போலாது, நமது ஆங்கில அரசு, வேண்டும் உதவிபுரிகின்றது என்பதும், குறித்த மூன்றுவகையான அறங்களுக்கும், நாயகமாயுள்ளவர்கள் அவசியம் நல்லொழுக்கத்தினராயிருத்தல் வேண்டுமென்பதும், நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தற்கு, இடையூறான ஆசார, அநுஷ்டானங்களை ஒழித்தற்கு நாம் உதவி புரியவேண்டுமென்பதும், பின்பற்றும் மாணக்கர், அடியார், சீடர்கள் ஆகிய இவர்கள், கெடுதல் அடையாவுண்ணி, நீக்கமுடியாத துன்மார்க்கமுடையவரைத் தூரவிலக்கல் வேண்டுமென்பதும், சோம்பலை, ஊக்கப்படுத்தா நின்ற அன்ன சத்திரங்கள், அறமுடையன வல்லவென்பதும், வேலையைக் கொடுத்து, அடதிகளை இரட்சிப்பதுவே மேன்மையான அறம் என்பதும், இத்தகைய சீர்திருத்தங்கள் நீதியுணர்ச்சி நல்லொழுக்கம் பற்றிய மன ஊக்கத்தினால் எளிதிற் கைகூடுமென்பதும், பகுத்தறிவுள்ள அனைவரும் இதில் முயற்சித்தல் கடன் என்பதும், இவ் வுபநியாசத்திற் போந்த கருத்தாம். இச் சீர்திருத்தங்களுக்கு அநுகுணமாக ஒரு சிறிது எனது புல்லறிவுக்குப்பட்ட ஒழுங்குகளைக் கூறி இவ் வுபநியாசத்தை முடிப்பேனாகின்றேன்.

கூலாசாலையில் தற்காலம் ஏற்பட்டுள்ள மாணேஜிங் கமிட்டியுடன், மாணக்கரது ஒழுக்கத்தை மட்டும் கவனிக்கத்தக்க கமிட்டி ஒன்று ஏற்படுத்தல் வேண்டும். எழுதத் தெரிந்த ஒவ்வொரு மாணக்கனும், தன்னுடைய, தினசரிசத்தைக் காட்டத்தக்க, டைரி புஸ்தகம் வைத்தல் வேண்டும்.

தேவாலயத்தில், அர்ச்சகரது ஒழுக்கத்தைக் கவனிக்குமாறு, ஆகம நூலுணர்ச்சியுடையாரது, சங்கம் ஒன்று அவசியமானது. அச்சங்கத்தார், ஆலயங்களின் ஆகம அநுஷ்டானங்களைக் காரணதாரியங்களுடன், விளங்குமாறு வினா விடைப் புத்தகங்களில் வெளிப்படுத்தல்வேண்டும்.

மடாதிபர்கள் ஆதினச் சொத்துக்களை மடத்திற்குரிய சீடர்களிடம் ஒப்புக்கொடுத்து, சாஸ்திர வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்களை மட்டும், தம் நேர் ஆளுகையில் வகித்தல் வேண்டும்.

அறச்சாலைகளில், அகதிகளின் தேக வலிமைக்குத் தக்க, பணிகள் கொடுத்து இரட்சிக்கவேண்டும். முழுவதும் வேலைசெய்யத் திறமையற்றவர்களுக்கு, இலவசமாக அன்னம் அளித்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஆராய்ந்து அறிவை வளர்க்கும் விஷயத்தில் நம் சந்ததிகளும், இந்து மதமும், இந்து தேசமும் எவ்வித இடையூற்றினுக்கும் உள்ளாகா வாறு ஈசுரன் அருள் புரிவான் என்பது திண்ணம்.

இவ் வறங்களை வளர்த்தற்குச் சாதனமாயுள்ள இச் சைவ சபையும் இச் சபா நாயகர்களும், இதில் சூழிய அறிஞர்களும், இது போன்ற உபநிசாயசங்களும், உண்மையான கருத்துக்களை; நிர்ப்பயமாய் வெளிப்படுத்துவதற்குத் துணையாயுள்ள ஆங்கில அரசும் என்றும் வாழ்வதாக.

ஆசாரச் சீர்திருத்தம்.

சிலரே கூடிய சபை யொன்றைக் குறைவற நடாத்துவதற்குச் சிற்சில நியமனங்கள் இன்றி யமையாதன வெனின் பல ஜனங்களும் கூடிய ஒருஜாதியார், அல்லது ஒரு நாட்டார்க்கும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வழி நடந்து வருவதில் ஏனையோர் வழிக்கு முரண்படாது இருத்தல் வேண்டுமதை உத்தேசித்து அனேக விதிகள் ஏற்படவேண்டுமது அவசியமாமன்றே. அவ்வாறு நியமிக்கப் படவேண்டிய விதிகளிற் சில, துரைத்தனத்தாரது நிரூபணத்தாலும், பெரியோர் நெடுநாள் அனுஷ்டித்துவந்த முறையாலும் சட்டம் எனப் பெயர் பெற்று நியாயஸ்தலங்கள் வாயிலாய் நிறைவேற்றப் பட்டு வருகின்றன. இவ்வித விதிகளுக்கு விரோதமாய் நடக்கும் எவர்க்கும், இடையூறுகள் ஏற்படுத்தி இனிமேல் அவ்வாறு நடந்து வர முடியாமலிருக்க மார்க்கங்கள் தேடப்படும். இதுபோலவே ஒரு ஜன சமூகத்துக்கு நியமிக்கப்படவேண்டிய எல்லா விதிகளும் நியாயஸ்தலங்கள் வாயிலாயும், துரைத்தனத்தாரின் அதிகாரத்தாலும் உணர்த்தப்படுத்துவது உசிதமில்லாததும், சாத்திய மில்லாததுமான காரியமாம். சட்டத்தாலும்

அதிகாரிகளாலும் இடப்படாதனவும், ஆதலால் அவர்களால் கவனித்துக் காக்கப்படாதனவுமான ஆணைகள் யாரால் இடப்பட்டன. அவைகளை மீறி நடப்பவர்களுக்கு எவ்வாறு எவ்வித பிராயச்சித்தம் ஏற்படும்.

ஒவ்வொரு ஜாதியாரும், ஆதியில் ஒரு சிறுஇடத்தில் தாய், தந்தை, பிள்ளைகளாய் மட்டிலுமிருந்து அவரவர் தகுதிக்கேற்றபடி தொழில் புரிந்து காலவ் கடத்திவருநாள் இனப்பெருக்கத்தால் இடம் பெயர்ந்து முயற்சிகள் பலவகைத்தாய் உலாவ இவ்வாறே பிறிதோரிடத்திருந்து மற்றொரு குடும்பத்தாரும் வர இவ்விரு சமூகத்துக்கும் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு ஒருவர் மற்றொருவரை ஜயித்துத் தோற்றுப்போனவர்களை அடிமை கொண்டு இவ்விதம் இனத்தின ரல்லாதவரும், தம் சமூகத்துள் ளடக்கமாக நாளடைவில் ஒரு சிறு குடும்பமானது ஒரு துரைத்தனமாகும். மேற்சொன்னபடி விர்த்தியாகிவந்த ஒவ்வொரு துறையிலும் அவ்வவ்வமையத்துக்கும், அவ்வவ் விஷயத்துக்கும் தக்கவாறு குடும்பத்தை நடத்திவந்து, அனுபவவாயிலாய்க் கல்லாது கற்றஅறிவினையுடைய பெரியோரால் 'உற்றநோய் நீக்கியுற அமை முற்காக்கும் பெற்றியா' ரால் விதிக்கப்பட்ட விதிகளை தர்மமாம். முதலில் எல்லா விதிகளுக்கும் ஒரேவித மரியாதை ஏற்பட்டு அவைகளுக்கு விலக்காக நடப்பவர் அதே அதிகாரியின் கோபத்துக்கும், ஆஞ்ஞைக்கும் உட்பட்டு தண்டிக்கப்பட்டுவந்தான். நாளடைவில் சமூகப்பெருக்கால் எல்லா விதிகளையும் கவனிக்கவும், எல்லா முயற்சிகளின்பாலும் கருத்தைச் செலுத்தவும் அதே அதிகாரிகளுக்கு அவகாசமிராது. எல்லா அதிகாரத்தையும் பெற்ற அரசன் சிற்சில விஷயங்களை மட்டிலும் தன் பரிசீலனைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, ஏனைய விஷயங்களை நாட்டிலுள்ள பலரும், பெரியோர்வார்த்தைக் கிணங்கி நடத்திவர வேண்டியதாயும் ஏற்படும். இவ்வாறு அரசனால் கவனிக்கப்படாது பெரியோரால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த ஒழுக்கமே ஆசாரமெனப்படும். இவைகளை மீறி நடப்பவர்க்குச் சட்ட சம்பிரதாயமாய்க் கிடைக்கும் தண்டனை ஏற்படக் கூடாதாயினும் பெரியோர்கோபமும் மூத்தோர்சொல் வார்த்தையுமிர்தமாய்க் கொண்டோ ருடைய வசையுமே ஏற்படும். இவைகளுக்கஞ்சித் திரும்புவோரு முள்.

இராஜாங்கத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட, சட்ட திட்டங்களில் குறைபாடுகள் காணுமிடத்து, ஆங்காங்கு அவைகளைச் சீர்திருத்தியும், சிற்சில விஷயங்களுக்கேற்றபடி, சட்டங்கள் இவ்வாயின், அப்போதைக்கப்போது புதிதாய் நிரூபணம்செய்தும் அமைச்சர்கள், அரசர்களைக்கொண்டு இராஜ்ய

பரிபாலனம் செய்துவருவார்கள். ஜனங்கள் தாங்களாகவே அனுஷ்டித்து வரும் முறைகளை மாற்றவும், கூட்டவும், குறைக்கவும் வேண்டுமானால் இன்றோற்றான் இக்காரியம் முடிவுபெற வேண்டுமென்று உறுதியில்லாமல் பிரேரேபிப்பாரற்று நெடுநாள் மாறுபாடின்றியே ஒழுகப் பட்டுவரும் காலத்துக்கேற்றபடி கோல மில்லையாயின் அவமானமும், அபஜயமும் அரசனுக்கமைவது எவ்வாறோ, அவ்வாறே ஒருகாலத்தில் நன்மை யென்று காணப்பட்ட விதிகள், எக்காலத்திற்கு மேற்றவை யென்று கொண் டொழுகுதலால் ஜனசமூகம் நிலைகுலைந்து ராஜீக வேற்றுமைகளால் ஏற்பட்ட உத்தியோகங்களாலும், புதுமைகளாலும் உண்டாகும் இடைஞ்சல்களுக்குச் சரிசொல்லிக் கரையேறிவர, ஆற்ற வில்லாது சிறுவர் மனத்தளர்ந்து, ஊக்கமிடுத்து முன்னோர்கள் செய்துமுடித்த கர்மங்களை எண்ணித் துணியவும் மனமொழாது ஒழிந்து ஜாதிக்கும், நாசம் நேரிடக்கூடும். இப்படி வரக் கூடிய நிலைமையை நன்குணர்ந்து ஜப்பான் தேசத்தார் அதிவிரைவில் ஆசாரச் சீர்திருத்தங்கள் செய்துகொண்டு அவர் தேசத்தையும் வலிமையையும், ஜனத் தொகையையும் கருதுங்கால் மிகை யெனத்தரும், புகழையும் பெருமையையும் படைத்தார்கள். ஜப்பான் தேசத்தார் சரியான காலமறிந்து செய்துகொண்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தவறிப்போன சீரோ தேசத்தார் வறுமைப்பட்டுப் பல்வகையான கஷ்டங்களையு மருபவித்து இப்பால் கண்விழித்தக்கொண்டு ஒரு வகையாய்த் தம்மைச் சீர்திருத்திக் கொள்ளப் பிரயத்தனப் பட்டிள்ளார்கள்.

இப்பரதகண்டத்தில் பல ஜாதியார்போராட்டத்தாலும், வேற்றரசர்மாறி மாறி படைபெடுத்துவந்து கொடுமைகள் புரிந்து வந்தமையாலும், இன்னும் பலவகையாலும் ஏராளமான கஷ்டங்கள் சித்தித்து மற்றுப்படி இடம், பொருள், காலத்தக்குத் தக்கபடி இயல்பாய்க் காரியங்களை யும், ஒழுக்கங்களையும் இசைவித்துக் கொண்டுபோகு மாற்றவில்லாமல் திண்டாடும்படியாயிற்று. கடைசியாய் இறைவ னருளால் ஆங்கிலேயர் அரசு புரியப் புகுந்த பின்னரே நம்மவர்க்கு நெடுநாளாய் ஏற்பட்ட ஞாபகங்கள் இடுக்கண்கள் இவையென ஆராய்ந்துணரவும், அவைகளை நிவர்த்திக்க வகையுண்டோவென விசாரிக்கத் தலைப்படவும் அவகாசமுண்டாயிற்று. பண்டைய காளில் ஆசாரங்களைப் பெரியோர் எவ்வாறு நியமித்தார்களோ, அவ்வாறே ஆசாரங்களையும் சீர்திருத்தியுள்ளார்கள். ஒவ்வொரு யுகத்துக்கும் ஒவ்வொரு ஸ்மிருதி பிரதானமென்றும், கலியுகத்துக்குப் பராசர ஸ்மிருதியே முக்கியமென்றும் கூறுவதே இதற்குச் சான்று. பராசரமுனிவர் தம் ஸ்மிருதியில் புதுமையாய் வரைந்த சிலவற்றை யொட்டிக்கொள்ளாத

மற்றோர் பெரியவரைத் தான் எழுதியதே சரியென ஒரு விநோதமான விதமாய் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்தார் என்பதும் பெரியோர் கூற்று. நமது காரணிய துரைத்தனத்தார் அரசாட்சியில் முன்னுள்ள கஷ்ட நிஷ்டரேங்கள் இல்லாதுபோன சுகம் நம்பாலாயினும் நம்மவர்களுக்கு அதிகார மில்லாது போகவே பொதுஜன விஷயமான காரியங்களில் இன்னார் பெரியவர் அவர் சொற்படி ஒழுக்கவேண்டியவர் இன்னார் என்ற தாரதம்மியம் இயல்பாய் ஏற்படாமல் பலரும் பலவித அபிப்பிராயங்கள் கொள்ளவும் அபிப்பிராய பேதங்களுண்டானவிடத்து இத சரி இது தப்பு என்று நிர்ணயிக்க வகையும் வழியுமில்லாது மனம்போன போக்காய் பலரும் பேசத் தலைப்பட்டார்கள்.

இராஜாங்கத்தாரால் இந் நாட்டிற்கு வரவழைக்கப்பட்டவர்களுள்ளும் வேறு முயற்சியாய் மேல்நாட்டார் நமது நாட்டிற்கு வந்தவர்களுள்ளும் நமது நிலைமையைக் கண்டு பரிதபித்த பெருந்தன்மையுள்ள சில கணவான்கள் பிரேரேபணையின்பேரில் செற்சில ஆசாரச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் நம்மவர்களுக்குண்டாக மேற்படி சீர்திருத்தங்களைச் செய்து நிர்வகிக்க ஊக்கமும் உண்டாகிவருகிறது. சுகல சுதந்திரங்களையும் தாமே அனுபவித்துவந்த சீனோதேசத்திலும்கூட நெடுநாளாய்ச் சீர்திருத்தப்படாத ஆசாரத்தின் கொடுமையை நிவர்த்திக்க உள்ளுரார் பிரயதனங்கள் இல்லாது மேனாட்டாரால் சாதிக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் கால்களைக் கட்டி நெறுக்கிச் சுறுக்கி காதுவழை இலதோவென ஐயமுறும்படிசெய்து மாசர்க்கழகு குறுகியபாதமே யெனவிருந்த போலி நாகரிகத்த மாற்றிக் கடவுள் அருளால் கிடைத்த காலையுள்ளபடி வைத்துக் கொள்ளும்படியான சுவாதினத்தை சீனோதேசத்துப் பெண்களுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது ஆங்கிலேய நாட்டிலிருந்துவந்த ஒரு மாதரசி யென்றுரைப்பர். இந்தியாவிலுள்ள உடன்கட்டை ஏழதல் யென்ற பெரிய சோர் அக்கிரமத்தை மேனாட்டாரின் உதவியைப் பெரின்றோ ராஜாபாய் போதன்னாய் என்ற மகான் நிவர்த்தித்தார்.

மீதாசாரப்படி செய்விக்கும் விவாகங்களல்லாது சுட்டத்தால் நியமிக்கப்பட்ட சில உத்திபோகஸ்தர்கள் முன்புக்கு ஸ்திரிபுமான் ஏகிப் பிரமாணஞ்செய்து கையொப்பமிடுவதாலும் விவாகங்கள் செய்விக்கப் படுகின்றன. அவ்வாறு கலியாணத்தைக் செய்துதரும் அதிகாரம் புலவாயோவென்றவூரில் மாஜிஸ்ட்ரேட்டார் பந்தடி மேடையில் மாஸயில் பந்து விளையாடிக்கொண் டிருந்தார். ஒரு சிறுவனும் சிறுமியும் அவர் முன் போந்து எங்களை மணம் புரிவியுமென்று கேட்க அவர் நாள் முழுவதும் உழைத்து இளைப்பாற வந்தவிடத்தில் இம்சிக்கத் தருமாவென்று சினந்து

பேச அவர்கள் ஐயா இந்த நிமிடமே புறப்பட்டு நாங்கள் போனா லல்லது நூறுமையுக் கப்பாலுள்ளதும் எங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதுமான ஒரு சொத்து எங்கள் கைவசப்படா தென்றுரைக்க அதிகாரியும் அவ்வாறாயின் இன்று காலை யேன் வராமற் போனீர்களென வதூவார்கள் ஐயா இன்று பிற்பகல்தானே எங்களிருவருக்கும் பிரதம பரிசயமாயிற்று. இவ்வனம் தாம் பகரலமா வென்று மன்றாடினராம். இத்தகைய காந்தர்வ விவாகம் நடைபெறுவ தென்றால் நாட்டிற்குச் சேஷம் முண்டாமோ. எவ்வாற்றினும் இவ்வித விவாகம் நமது நாட்டில் சகஜமாவது கூடாது எனினும் கல்யாணமென்னும் முக்கிய விஷயத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சங்கடங்களைக்கண்டு நம்மனோர் திருப்தி யடையத் பாற்றோ.

ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்று பன் முறையுங் கூறுதாரிவர் எனினும் எவ்வித ஒப்பந்தமும் ஊர்ஜிதமாக வேணுமானால் இருதிமத்தாரும் இன்தென்றுணரும் பிராயமெய்தி இன்ன தென்று நன்குணர்ந்த பிரதிப் பிரயோஜனத்துட னிருக்கவேணு மென்று விதிக்கப்பட்டிருக்க விவாக மின்னதென்றறியாத பருவத்தில் சிறுவர்களையும் சிறுமிகளையும் மணவடையிலமர்த்தி தாலிகட்டுவித்து பரஸ்பரம் விலகிக்கொள்ள முடியாதவாணுள் துணைவரெனத் தீர்மானிப்பது நியாயமாமோ. ஒரு விவாகம் விச்சயிப்பதில் சில ஜாதிகளில் பெண்ணுக்கென்றும் சில ஜாதிகளில் பையனுக்கென்றும் மிகுதியான சுகங்களைப் பேசிமுடித்து ஒன்றுக்கு மேலான ஆண் பெண்ணைப் பெற்ற தாய் தந்தையர்களை வறுமையிலாழ்த்தும் வழக்கத்தைப் பார்த்துப் பெரியோர் வாளாவிருத்தல் தர்மமோ. இவ்வழிப்பட்ட கிரகஸ்தாசிரமி “இவ்வாழ்வா னென்பா ன்யல்புடைய ழுவாங்கு நல்லாற்றி வின்றதுணை” யாவதெவன்? கல்யாணமான ஆண்மக்கள் மனைவியிருக்க புனர்விவாகம் செய்துகொள்ள அநுமதியளித்து பெண்மக்கள் தம் கணவனிருக்க எவ்வித முகாந்தரத்தாலாயினும் வேறு புருஷனை மணம்புரியலாகாதென்று தடுத்தல் ஒக்குமோ இல்லாளிறந்த பின்னர் பிணஞ் சுநகாடேகு முன்னும் மற்றொரு பெண்ணைப் பேசவும் மணம் செய்விக்கவும் நாம் ஒத்திருந்து புருஷன் இறந்தபின் இக்கசுகங்களை யறுபவிக்க வேணுமென்று கருதும் பெண்மக்கள் வேறு புருஷனை மணத்தல் கூடாதென்று விதித்து மணந்தால் அவனை யிகழ்த்து நமது இகழ்ச்சியையும் பொருட்டாக்காது வாழ்ந்துவரும் தம்பதிகளுக்கு இடையூறுகள் செய்வது என்றால் இதுவும் கேவலமான அக்கிரமம் உளதோ. ஆண் மக்கள் செய்தவிதியின் கொடுமையை உணர்ந்து இனி விவாகம் வேண்டாமென்று தீர்மானித்துள்ள மங்கலமிழந்த மாந்தரையும் தலையிற் கழிந்து அணிகலன் துரந்து உண்டி சுருக்கியிருத்தல் வேண்டுமென நிர்ப்பந்தித்தல் என்ன முறைமை? அந்தோ! அன்னவர் எதிர்ப்போந்தால் அப

சகுனமெனக் கடிந்து கூடும் வழக்கம் என்ன கொடுமை, எங்ஙனமோ மறையவர் சாதியில் ஏற்பட்டு மற்ற சாதிகளில் ஏற்படாத மேற்கூறிய சிற்சில கொடிய ஆசாரங்களை நவீனமாய் மற்ற ஜாதியாரும் பின்பற்றுவ தென்றால் இதை எவ்வாறு சுகிப்பது.

ஈமயாபிமானிகளே! நம் மதத்தைச் சரியானபடி போதிக்காம லும் நமது ஒழுக்கத்தின் பெருமையை எடுத்துரையாமலும் நாமிருக்க வேறுமதத்தார் பலவாறாய்த் தப்பித்ததை போதித்தும் தம் வழிகளின் சிறப்பை யெடுத்துக்காட்டியும் வருவதை நாம் தெரிந்தும் அன்னவர் கள் ஏற்படுத்திய கலாசாலைகளில் வித்தியாப்பியாசார்த்தம் அனுப்ப காட் டினிற் போந்தவர்போல் மதிமயங்கி சிறுவர்கள் வேற்றுமதப் பிரவேச மாயின் இக்குற்றம் யாரைச் சார்ந்தது? மதிக்கெட்டோமென் றுணர்ந்த பின்னரும் அவர்களைப் பிரஷ்டர்களாய் மதித்தும் நம் ஜாதிக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளாதிருத்தல் நீதியோ. வேற்றுமதம் புழுந்தும் நம் குலாசாரங்களை விடுக்காது அவரிலும் சேராது நம்மவரைச் சாராது நட்பாற்றில் சிறப்பவர் அனேகர் என்று மதிக்கக் கடவோம்.

கீழ் ஜாதியாரென்றும், பஞ்சமரென்றும், கிட்டே வந்தால் தோஷமென்றும், நாம் பல ஜனங்களை சிந்தித்தல் என்னகாரணம், மாணிடரென்போர் எந்நாட்டிலும் எக்காலத்தும் அந்தஸ்தாலும் செல்வத் தாலும் வகுப்புப்பேத மில்லாதிருப்பது முடியாதெனினும் நெடுநாளாய் ஏற்பட்டுவரும் ஜாதிவாண்சீரமைத்தை விரைவினில் கழிந்திடுதல் என் றால் இயலாது. எனினும் பிறப்பினால் ஏற்பட்ட வறுமையையும், தாழ்ந்த பதவியையும் மாற்றிக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமையில் அப்பிறப்பினால் உண் டாய விலக்கத்தையும் மாற்றிக் கொள்ளும்படியான வழிகள் என்ன வமைத்துள்ளோம். இதர மதஸ்தர்கள் செய்து கொடுத்திருக்கும் செள கரியங்களை யறியோமா? அதே மனுவதியன் நம் மார்க்கத் திருந்தால் நல்ல உண்டி அருந்தாது, நல்ல உடை உடுக்காது, நல்ல சாவகாசம் கிட்டாது மறைந்து ஒதுங்கி வாழ்பவன்; வேற்று மதத்தில் சேரவும் சகல சுகங்களை யும் கண்டனுபவித்த அவனையே நம்மத்தியில் நாம் உவந்து வரவேற்று உபசரிப்போமானால் அவனுக்கு நம்மால் ஓர் சிந்தனையும் அவனைப்போன் றவன் வேற்றுமதத்தில் சேராதவன் நம்மிடத்து வகிக்கும் வெறுப்பும் சேவலம் இயல்பன்றோ, ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் தம்மேல் ஜாதியாரைக் கண்டு குற்றங்கூறி சிந்தித்து வெறுத்தலால் மட்டும் பயன்படுமோ. நாம் கவனியாது ஏனையோர் பரிபாலித்து வருகிற கீழ் ஜாதியார் அதி சீக்கிரத் தில் நல்ல பதவிகளுக்கு வந்து அவர்களை ஜாதி வித்தியாசங்களால் நமக் கேற்பட்டனவும் நம்மால் தக்கபடி எடுத்துரைக்கக் கூடாதன

வுமான பெருங்குறைகளை நமக்கு நிவர்த்தித்துக் கொடுக்கும்படியாய் நிகழும் போலும். ஒவ்வொரு ஜாதியாரும் தத்தம் ஜாதியிலுள்ள பல வகுப்புக்களையும் ஒன்றாக்கிக் கூடிப் புசிக்கவும் மணக்கவும் செய்து நாளாவட்டத்தில் இக்குறையிலும் பெருங்குறையை இறைவனருளால் போக்கிக் கொள்ள வேணுமென்று உணரக்கடனோம். தேசாபிமானிகளே! பூபேந்திரநாதபாகு என்ற பெரியவர் லௌகீக விவாகச்சட்ட மசோதாவொன்று வெளியிட்டு அதைச் சட்ட நிரூபண சபையில் அரங்கேற்ற வேணுமென்றும், ஜனங்க ளனைவரும் அவரை ஆமோதிக்க வேணுமென்றும் கோறின போது ஐயகோ மதமொழியும், விதியொழியும், கதியொழியுமென்று ஒலமிட்டவர்களை யென்னென்றுரைப்பது. ஜாதிவித்தியாசமின்றி யாரும் யாரையும் மணக்கலாமென்று சட்டம் கூறவேணுமென்று முரணாக அவர் யாதொரு புருஷன் அல்லது ஸ்திரி வர்ணபேதம் கருதாது மணம் முடித்துக்கொள்ள விரும்புவானோ அல்லது விரும்புவானோ அவனுக்கும் அவளுக்கும் மணம்செய்துகொள்ள இடங்கொடுங்கள். அவர்களுக்கு வேறு விதமான சௌகரியங்கள் நீவிர் இயற்றவேண்டாம். விலக்குவதெனில் விலக்கிவிடுங்கள். விலகிப் பிழைக்க மனமுள்ளார் விலகியிருக்கட்டும். சட்டதிட்டத்தால் அன்னவருக்கு இடையூறு செய்யாதிருங்கள் என்று மாத்திரமே அவர் கூறினாரன்றோ.

மேற்கூறிய விஷயங்களை நாம் செல்வனே கவனியாது விடுத்த குற்றமன்றோ ஆலயங்களுக்கும், மடங்களுக்கும் ஏற்பட்ட குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்க சட்டங்கள் செய்துகொடுக்கவேண்டுமா? நாம் ஒரு தரமும் பன்முறையும் மன்றாடியும் துரைத்தனத்தானா இடங்கொடுக்காமல் கன்னெஞ்சராய் இருத்தியிருப்பது அதுபற்றியன்றோ, தர்மகர்த்தர்கள், மடாதிபர்கள் தர்மகர்த்தர்களின் விசாரிப்புத் தலைவர்கள் இவர்கள் மனத்துட்புகுந்து கடவுள் நாம் சரியென்று ஏற்றுக்கொள்ளாத விதமாய் ஒழுகும்படி செய்கிறார். அஃ திலதெனில் தர்மத்துக்கு இழுக்குகள் ஏற்படவும் ஆலயங்களுக்கே குறைவுகள் சம்பவிக்கவும் நான் சுகமாயிருப்பேரே.

மதவிஷயமாயும் ராஜரீக விஷயமாயும் நாம் முன்னுக்குவர வேண்டுமென்று உத்சாகத்துடன் பலவிதமாய் உழைத்துவரும் பெரியோரே! வேறெந்தப் பிரயத்தனங்களும் செய்வ தன் முன் ஆசாரச் சீர்திருத்தமே தலபான தர்மமென்று உணர்ந்து அதற்குத்தக்க சபை ள்கூட்டி ஆசாரச் சீர்திருத்தங்கள் நிறைவேறுமாறு பாடு படுவேமாக. எல்லாத் தானத்திலும் கல்வித்தானமே பிரதானமென்று நிர்ணயித்து வேற்று நாட்டிற் போய்க் கல்வி பயின்று வரவும், பயின்றதை இங்குவந்து போதிப்பிக்கவும், நாடெங்கும் கல்விச் சாலைகள் ஏற்படுத்தவும் கல்லாமை

யென்ற இருள் நீங்கவேண்டுமே யானால் தொட்டிலினின்று தாலாட்டுக் கேட்டுறங்கும் சிசுக்களைப் பெரியவர் களாக்கும் கடனைப் பெற்ற மாதர் களுக்கே விசேஷமான வித்தியாலயங்கள் ஸ்தாபிக்கவும் மூலதனங்கள் சேகரிப்பது உத்தமமான கைங்கர்ய மென்றும்; ஆலயங்கள் கட்டுவதும், திருப்பணி செய்வதும், சத்திரங்கள் நிர்மாணிப்பதும், பிராமண போஜனம் மகேசுவர பூஜை செய்விப்பதும் இதற்குக் கீழ்ப்பட்டதே யென்றும் தனிகர்களுக்கு எடுத்துரைப்போமாக. இவ்வழிப்பட்டு நாம் நடப்பின் நம்மவர் எல்லோரும் வைதிக லௌகிக சம்பத்துக்கள் ஏராளமாய்ப் படைத்து நம்மவரிலும் மேம்பட்டோர் யாருமில் யென்று சொல்லத் தகுந்தபடி விரைவாய் முன்னேறலாம்.

“சேயற்குரிய சேய்வாரி பெரிய சிறியர்
சேயற்குரிய சேய்கலா தார்”

சமயம் யாது.

சீர்கெழு தலைவ! கனவான்களே!

இவ் விரிந்த வுலகின்கண்ணே தோன்றிலவுகின்ற பலதிறப் பட்ட உயிர்களெல்லாம் அறிவுடைப்பொருள்களே. அவற்றைச் சித் தெனக்கூறுவர் வடநூலார். அவைகளுட்டலேமையானவன் மனிதன். அவனொழிந்த ஏனையவற்றிற்கும் அவனுக்கும் வித்தியாசமுண்டு. காகம் கூடுகட்டவும், பிறந்த மந்திக்குத் தாயின் வயிற்றைக் கெட்டியாய்ப் பிடித் துக்கொள்ளவும் படிப்பிப்பவரில்லை. அவையெல்லாம் பிறந்தவுடனேயே தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், தம்மினம் காக்கவும் வேண்டிய இயற் கை யுணர்வினைப்பெறுகின்றன. ஆனால் மனிதனோ இவ்வித இயற்கை யுணர்வைப் பெறுகின்றதில்லை. பிறந்ததும் அவனறிவு பூச்சியந்தான். என்றாலும், அவனுடைய அறிவுவிரிந்து மேற்செல்வதற்கு ஓர் ஒப்பற்ற கருவி அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. அதுகொண்டே அவன் மற்ற உயிர்களினும் மேம்பாடடைகின்றான். பிறந்தவுடன் எல்லா உயிர்களினும் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்த அவனுடைய அறிவு வரவர விரிந்து உயர்ந்து செல்கின்றது. இங்ஙனம் செல்வதற்கு அவனுக்குக் கிடைத்த கருவி யாது? பகுத்தறிவாகும். தன் கண்ணுற் காண்பதும், காதற் கேட்பதும், மற்றைப் புலன்களால் உணர்வதுமான ஒவ்வொரு பொருளையும், உள்ளுற

உணர்ந்து ஆராய்ந்ததிகின்றான். பழகிப் பழகிப் படித்துப் படித்துக் கேட்டுக் கேட்டு அவன் உணர்வதெல்லாம் அவனறிவிற் படிந்து படிந்து அவன் மேன்மேற் செல்கின்றான்.

இவ்வொப்பற்ற உரிமையைப் பெற்று அவன் அதனை உபயோகப்படுத்துகின்ற விதத்திற்குத்தக்க சிறப்புப் பெறுகின்றான். கேவலம் தன் உடம்பினைப்பேணும் வழிகளை மட்டும் அறிந்து அதன்மேல் தன் அறிவினை வளர்க்காது மங்கலிட்டு விடலாம். இப்படிச்செய்வதனால் அவன் உருவத்தில் மனிதனாயிருந்தும், அறிவினால் மிருகங்களுக்குக் கொப்பாகவே யிருக்கின்றான். அப்படியின்றித் தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் பொருள்களை பகுத்தறிந்து அவற்றிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்கும் உணர்வுகளை அறிந்து அதன்வழிப் பழகிக்கொண்டே மேற்செல்லலாம். அப்படிச் செய்யும்பொழுதுதான் அவனுக்குக் கிடைத்த இந்தப் பகுத்தறிவின் விசித்திர சக்தி புலப்படும். தன்னைச் சுற்றியுள்ள தாவரப் பொருள்களின் பலபுலனை உணர்ந்து, அவற்றில் தனக்கு வேண்டுவனவற்றை வளர்க்கவும், வேண்டாதனவற்றைக் களையவும் கற்றுத் தாவர நூலுணர்ச்சி (Botany) பெறுகின்றான். உயிர்வருக்கங்களின் உடற்கூறுகளை ஆராய்ந்தறிந்து அவற்றினை இனப்படுத்தி அவை அவை வேலை செய்யும் முறைமையினை உணர்ந்து உடல் நூலுணர்ச்சி (Biology) பெறுகின்றான். இவ்விதமாகவே சடப் பொருள்களின் அணு அமைப்புகளை அறிந்து இரசாயன (Chemistry) நூலுணர்வும் அவற்றின் வெவ்வேறு நிலைகளின் இயக்கங்களை ஆராய்ந்து பொருள் நூலுணர்வும், (Physical science) பூமியின் அமைப்புக்களையும் கதிகளையும் உணர்ந்து பூநூலுணர்வும், (Geology) விண்ணிற்கேற்றும் மீன்களின் கதியுணர்ந்து வானநூல் (Astronomy) உணர்வும் இப்படியே எண்ணில்லாத பல நூல்களின் உணர்விலையும் பெறுகின்றான். இவனுடைய ஆராய்ச்சியின் வலியினுக்கும் முகிர்ச்சிக்கும் எற்ப அந்தந்த நூல்களில் மனிதனுக்குக் கிடைக்கின்ற உணர்வுகளும் விரிந்துகொண்டே செல்லுகின்றன.

இந்த மேம்பாட்டிற் கெல்லாம் ஓர் ஒப்பற்ற கருவியாயுள்ளது பகுத்தறிவு. அதாவது ஆராய்ந்து அறியும் அறிவு. இந்த அறிவு இல்லையேல் அவன் மிருகங்களுக்கு ஒப்பாகவே யிருப்பான். பூமியிலுள்ள மற்றையிர்ப் பிராணிகளைத் தன்வலிக்கடக்கி அவற்றினை ஆளும் வலிமையைப் பெற்றதும் இப்பகுத்தறிவு கொண்டே. மற்ற உயிரில்லாத வஸ்துக்களாகிய நீர், நீராவி, மின்சக்தி முதலியவற்றினை அடக்கி அவற்றைத் தனக்கு ஊழியக்காரராக ஆக்கிக்கொண்டதும் இப்பகுத்தறிவு கொண்டே. இதுவே அவனுக்குக்கிடைத்த எய்ப்பில் வைப்பாம். இதுவே எடுக்க எடுக்க

குறையாத உலவாக்கியியாம். இவ்விதமாக உயிருள்ள பொருள்கள் உயிரில்லாத பொருள்கள் ஆகிய பலவற்றையும் தன் வலிக்கடக்கி ஆளும் மனிதன் அவ்விதம் அடக்கி ஆளும்பொழுது மற்றோர் உணர்வினைப் பெறுகின்றான், அதாவது தன் வலிக்கடங்காத மற்றோர் பொருள் இருப்பதை உணர்கின்றான். தன் அறிவுக்கு எட்டாத மற்றோர் பொருள் உண்டு. அதனைக் கண்ணுற் கண்பதுமில்லை, காதாற் கேட்பதுமில்லை. ஆயினும், அதன் தொழில்களைக் காணவும், கேட்கவும், உணரவும், செய்கின்றான். எண்ணில்லாத அண்டகோடிகள் விண்ணிற் சுற்றிச் சுழல்வது எது பற்றி. அரும்பெரும் கோளமாகிய இப்பூமி தனக்கு ஒளியினையும் ஜீவாதாரத்தையும் தருகின்ற சூரியனைச் சுற்றி ஒடுமாறெவ்வணம்? சமுத்திரத்திலுள்ள நீர்த்திரள்கள் மேகமாய்மாறி மலைகளிலும், மற்ற இடங்களிலும் மழையாய்ப்பெய்து ஊற்றாய்ச் சுரந்து காலாய் ஓடி ஆராய்ப்பெருகி மீளவும் முன்னீரிற் கலப்பதெங்ஙனம்? “வானுள மின்மின் வடக்கு நோக்கியைத் தான் அசைத்தாட்டும் தன்மை” தானெங்ஙனம்? இவையனைத்தும் காரணமின்றி இயங்குகின்றனவோ? அதுவன்றி இவற்றற் காரியமுமில்லையோ? இங்குக்கூறிய இயக்கங்களும் இன்னும் இவை போன்ற எண்ணில் அடங்காத பலவும் மனிதன் ஆணைக்கடங்கியவை யேயோ? அன்றி மற்றோர் தனிப்பொருளின் ஆணைக் குட்பட்டவையோ?

தன் வலிக்கடங்காத தான் அதன்வலிக் குட்பட்டவளுகவும், தன்னறிவுக்கெட்டாது தான் அதனறிவினால் இயக்கப்படுபவளுகவும் பல பொருள்களோ அன்றி ஒரு பொருளோ உண்டென உணர்கின்றான். மனிதன் முதன் முதல் இதனை உணருங்கால் அவனுள்ளத்தில் தோன்றும் நெகிழ்ச்சியாது? இரக்காலத்தில் மனத்தினை மாள்குவிக்கும் யூரு ளானது பொருள்களின் தோற்றத்தை யெல்லாம் கவர்ந்து நிற்கவும் இருள் சிறிது சிறிதாய் நீங்கப் பசியகடலின்மீது செஞ்சுடர்ப் பிழம்பு ஒன்று தோன்றுவதைப்பார்த்தும் பேராச்சரிய மடைகின்றான். மாரிக் காலத்து மேகங்கள் இருள் மூடி நிற்கவும் அவற்றினுடே மின்னல் பளீர் பளீர் என்று மின்னுவதையும் சிறிதுநேரத்திற் கெல்லாம் வான்முகடே இடிந்த விழந்தாற்போல இடி முழங்குவதையும் உணர்கின்றான். சிற் சில காலங்களில் ஆகாயம்வரை அளாவிய ஆலமரங்களும் அடியுடன் வேரற்று விழும்படி கொண்டற்காற்று அகோரமான சத்தத்துடன் வீசுவதைக் காண்கின்றான். தன் கண்ணுக் கெட்டாத தூரம் பெரிய சமுத். திரமானது ஆகாயத்துடன் ஒன்றி நிற்பதையும் மலையளவான பெரும் பெரும் அலைகள் சமுத்திர நடுவினின்று புறப்பட்டு மிகுந்த ஆவேசத் துடன் கரையினோக்கி ஓடிவந்து மோதகின்றதையும் காண்கின்றான்.

இத்தகைய காட்சிகளைக் காணும்பொழுது அவனது சிறிய நெஞ்சம் உடைந்து விடுகின்றது. அச்சம் தோன்றுகின்றது. இவை யனைத்திலும் பல பூதங்களும் பல கடவுளரும் இருக்கின்ற ரெனவும் அவரெல்லாம் மனிதனை அடக்கி யாளுவதாகவும் முதன் முதல் நினைக்கின்றான்.

இது முதல் தோற்றம். கடவுள் பலருள் அவர் அஞ்சற் குரியார். அவரை வணங்கிக் கொள்ளவேணும். இன்றேல், அவர் நம்மை வருத்துவர் என்று அஞ்சுகின்றான். அப்பால் இவ்விதத் தோற்றங்களை யெல்லாம் பாருபடுத்தி உய்த் துணரும்பொழுது இந்தத் தோற்றங்க ளெல்லாம் ஒரோர் கால் தோன்றி சில காலம் நின்று பிறகு அழிந்து மறைந்து விடுகின்றன வென்று உணருகின்றான். அப்பொழுது இவை யனைத்தையும் இயக்குவதான ஓர் முழு முதற் தனிப்பொருள் உள தெனத் தேர்கின்றான். அவ்விதம் தேருங்காலே அதன் குணதிசயங்களைக் கவனிக்கின்றான். அதுவோ இவன் மனதிற் கெட்டாது அதன் தொழிற் பாடுகள் தானும் இவனுடைய ஆராய்ச்சிக்குள் அடங்காது நிற்கின்றது. என்றாலும், அதன் தொழிற்பாடுகளைக் கவனிக்கக் கவனிக்க ஒன்று நிச்சயமாகின்றது. இத் தொழிற்பாடுகள் எல்லாம் ஒரு காரியம் பற்றியே நிகழ்கின்றன. காரியமின்றி ஏதோ தானே என்று நிகழவில்லை. அக் காரிய மாவதென்ன? எண்ணில்லாத பல்வகை யுயிர்களுக்கும் இன்பம் தரும் பொருட்டேயாம். இன்பத்திலே இக்கையுள்ள அவைகள் துன்பம் அதுபவிக்காமற் போகவில்லை. எனினும் இன்பம் தேடுவதே அவை யெல்லாவற்றிற்குப் இயற்கை யாகின்றது. இன்பத்தின் எதிர்மறை துன்ப மாவதேயன்றி துன்பத்தை தேடுவது அவைகளுக்கு இயற்கை யில்லை. இன்பம் கிடையாத பொழுது துன்ப மடைகின்றன. எனினும் இன்பம் தேடுவதே இவ்வுலகத் தொழிற்பாடுகளுக்கு ஒரு முக்கிய நோக்கமாகின்றது. குடியைக் கெடுக்கும் குடி யருந்துவாரும் இன்பம் தேடிச் செல்கின்றனரே யன்றி அது தம் குடியைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று அருந்துபவரில்லை. இராஜச் சக்கரவர்த்தியினுடைய பெரும் பாட்டைகளில் ஆறலைந்துத்திரியும் கள்வரும் அதனால் தமக்குக் கிடைக்கும் பொருள்தரும் இன்பத்தையே கருதுகின்றனர். இராஜாவின் ஆணையோட்டத்தால் அவரது சிறைக் கூடத்தில் அடைபட வேண்டுமென்று கருதுபவரில்லை. இவ்வாறே நல்லோர் தீயோர், முதியோர், இளையோர் வலியோர், எளியோர், ஆகிய பலரும் இன்பமே தேடுகின்றனர். அவ்விதம் அவர் தேடும் இன்பங்கள் முற்கூறிய முழு முதற் தனிப்பொருள் கூட்டுவிக்கின்றது. இதோ இந்த “மலையார் சாரன் மகவுடன் வந்த மடந்தி குலையார் வாழைத் தீங்களி மார்தும் குற்றாலம்” இத் திருக்குற்றாலத்தில் இந்த அழகிய சாரற் காலத்தில் “கூதன் மாரி நுண்ணி தூங்கு” நீராட

வருபவரும் இதன் செவ்விய காட்சியைக் கண்டு களிக்கவருபவரும் இதன் ஆரோக்கிய மளிக்கும் குளிர்ச்சியைநாடி வருபவருமான பந்துற்று வருக்கும் இவ் விற்பத்தைக் கூட்டுவிக்கின்றது ஏது? இற்றைக்கு 20 நாளைக்கு முன் இந்தஇடம் இருந்தவாறென்ன? இன்று இருக்கின்றவாறு என்ன? இது மேற்கூறிய முழு முதற் றனிப்பொருளின் செயலே யன்றோ? இது அவ் விறைவனுக்கு உளதாம் அளவில்லாத கருணையை விளக்குகின்ற தன்றோ? ஆகவே முதலில் அச்சந்தோன்றிப் பல கடவுள் றுளரென்று கருதிய மனிதன் இறுதியில் அன்புதோன்ற ஒரே கடவுளின் கருணைத்திரத்தை வியக்கின்றான். இதனையே நக்கீரர் பண்டைத் தமிழ்ச் தெய்வமாகிய முருக்கடவுளை வணங்கி்கூறும் திரு முருகாற்றுப் படை யின் கண்ணே “அணங்குசா லுயர்நிலை சழீஇப் பண்டைத்தன் மணங் கழிச் செய்வத் திளநலம் காட்டி” எனக் குறிப்பாய்க் கூறினர். அச்சத் தைத் தருகின்ற தெய்வத் தன்மையை உள்ளடக்கிக் கொண்டு இன்பத் தருகின்ற பண்டே உள்ள தம்முடைய இனைய வடிவத்தைக்காட்டி எனக் கூறுகின்றார்.

கூடவுளைக் குறித்த உணர்வின் இத்த அச்சம் அன்பு ஆகிய இரண்டும் பலவேறு தரத்தில் தனித்தோ கலந்தோ நடைபெறுவதை இன்றும் நாம் நம் அநுபவத்தில் உணர்கின்றோம். நம்மவரில் அநேகர் காமணங் காண முடியாத பல வியாதிகளைத் தேவதை குற்றமெனக் கருதி தேவதைகளுக்குப் பிரீதியாகப் பல பலியீடுகளைச் செய்கின்றனர். பேய் பிசாசு வணக்கங்கள் இங்கே இன்னும் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் அச்சந்தின் வழித் தோன்றிய பல தெய்வ வழிபாட் டின் அறிகுறி. கால மழை பெய்யவில்லை யானால் கொடும்பாவி கட்டி யிழுக்கின்றார்களல்லவா? பேதிகாலத்தில் அம்மனுக்குக் கொடையீட்டுக் கொடுக்கின்றார்களல்லவா? அச்சம் இவ்வாறு மார்களியீ திருவாதி ரையில் சிதம்பரத்தில் ஸ்ரீ நடராஜரது திருக்கோலத்தைக் காணப் புகுவோர் தம்மை மறந்த அன்பின் வலைப்படுகின்றனர். இயற்கையில் விரிந்து பரந்த அற்புதக் காட்சிகளைக் காணும் அறிவுடையோர் அக் காட்சியினால் அச்சம் கலந்த அன்பு அதாவது பய பக்தி தோன்ற தம்மை மறந்து எப்படுவதே இறுதியில் நாம் காண்கின்ற உண்மை நிலையாகின்றது.

இவ் விதமாகப் பற்பல அறிஞர்களும் அன்பர்களும் தாம் தாம் கண்டறிந்த கூடவுளைக்குறித்த உண்மைகளை உலகத்தில் உள்ள மக்கட் டொருதிகளுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றனர். அதற்குப் பல உவமானங்களையும், பல குறியீடுகளையும் கருவியாகக்கொண்டு விளங்க வைக்கின்றனர். குறியீடுகளை உதவாதென்று கறிக்கின்ற நம் கிறிஸ்தவ

தவ சகோதரர்களும், உவமானவழியாய் உண்மையை விளக்குகின்றார்கள். அதுவுமன்றிச் சிலுவையானது அவர்களுக்கு மனிதனது பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கவந்த மகானுபாவன் பாவிகளால் அறைந்து கொலையுண்டதைக் குறிக்கும் அறிகுறியாகும். மகம்மதியரும் பிறைச் சந்திரனைத் தமக்கு அறிகுறியாகக் கொள்கின்றனர். ஏற்றுக் கொடியை உயர்த்த சிவனை வழிபடும் சைவருக்கு அவ்விடைப்பட்ட ஏறானது மனிதனது ஆணவம் இறைவன் சந்திதியில் இடைப்புட்டுக் கிடக்கின்ற நிலையைத் தெரிவிக்கும். பற்பல சமயத்தார்களும் நன்னோக்கம் பற்றியே பற்பல உவமானங்களின் வழியாகவும், குறியீடுகளின் வழியாகவும் உண்மையைத் தெரிவிக்கின்றனர். எனினும் அந்தோ! காலகதியில் அக்குறியீடுகள் தெரிவிக்கும் இயற்கையிலுள்ள உண்மைகளை மறந்து அக்குறியீடுகளே உண்மை யெனவும் அவையே தம் சமயமெனவும் கருதுகின்றனர். எத்தனை கிறிஸ்தவர்கள் பாவத்தைச் சுமந்த மகானுபாவனது அன்ல்பி யீசுபட்டேவண்டியை விட்டுச் சிலுவையை யணிந்து கொள்வதே தமது சமயமெனக் கொள்கின்றனர். அன்றி வெள்ளாடையுடுத்து ஒய்வுநாளில் கோயிலுக்கு போய்வருதல்மட்டுமே தம் சமயமெனக் கொள்கின்றனர். எத்தனை ஆயிரம் ஆயிரம் சைவர்கள் மலம் கழிக்க வுணர்த்துகின்ற திரிபுண்டரத் திருநீற்றின் உண்மை விளக்கத்தை உணராத அல்வேடத் திருநீறே சைவமெனக் கொள்கின்றனர், ஐயோ! இது பயிர்க்குக் காவலாய் அமைக்கப்பட்ட வேலியே பயிரைத் தின்ற கதைக் கொப்பாகு மன்றோ?

மேலே கூறியவாறு உண்மையைக் குறிக்க உபயோகப் படுத்துகின்ற குறியீடுகளையே உண்மையாகக் கருதி மயங்குவது ஒரு பொலிச் சமயம். நாய்வாலாகிய இந்த உலகத்தில் மற்றோர் பொலிச் சமயம் உண்டு. அதாவது பிடிவாத பத்தி, அல்லது குருட்டுப் பத்தி. தம் சமய நூலாசிரியர் கூறுகின்ற கூற்றுக்களையின்றி மற்றொன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளார் ஒரு சாரார். இத்தகையோர்க் குள்ளே சமய ஆவேசம் மிகுதியும் உண்டு, அறிவினை விரித்து விளக்கி உண்மையான பய பக்தியை இறைவன் பால் உண்டுபண்ணுகிற இயற்கைப் பிரமாணங்களை இவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாமல் தம் சமய நூலாசிரியருடைய கருத்துக்களை உணர்வதற்கும் வகையில்லாமல் அவர்கள் கூறுகின்ற ஆசாரங்களையும் புறவொழுக்கங்களையுமே தம் சமயமாகக் கொண்டு அல்லப் படுகின்றனர். இவர்கட்கு ஏனைச் சமயங்களில் உள்ள உண்மையினை உய்த்தணரும் நுட்ப அறிவு கிடையாது. சகல சமயங்களிலும் புதைந்து கிடக்கும் ஆழமான கருத்துக்களை இவர்கள் உணர்தற் கியலாது, தம் சமய மொன்றே மெய்ச்

சமய மென்றும், ஏனைச் சமயங்களெல்லாம் பொய்ச் சமயங்க ளென்றும் கருதுபவர் இவரே. உண்மையானது ஒரு காலத்தவருக்கு மட்டும் உரிமையல்ல, ஒரு தேசத்தவருக்கு மட்டும் உரிமையல்ல. ஒரு ஜாதியாருக்கு மட்டும் உரிமையல்ல. சைவம் ஒன்று மட்டும் உண்மை, மற்றய வெல்லாம் பொய்மை யென்றில்லை. ஆரியர் ஒருவரே உண்மையை யுணர்ந்தவர் மற்றைத் தீராவிடர் முதலியோர் உண்மையை உணர்ந்தவரில்லை யென்றில்லை. முற்காலத்துள்ளவரே உண்மையை யுணர்ந்தோர். இக்காலத்தவர் உண்மையை உணர்ந்தவரில்லை யென்றில்லை. உண்மையை யுணர்வது எக்காலத் தவர்க்கும், எத் தேசத்தவர்க்கும், எச் சாதியாருக்கும் ஒப்பக்கிடைத்த உரிமையே யாகும். இது உண்மை! உண்மை! முக்காலும் உண்மை! ஆனால் நாம் மேற்கூறிய ஆவேச பந்தீயுடைய வர்களோ இதனை உணர்வதில்லை. பற்பல மதக்குருமார்க் களிடத்திலே இந்த ஆவேச பத்தியைக் காண்கின்ற அவர் எல்லாம் உணரா தொழியின் அவர் சமயம் போலிச்சமயமே யாகும்.

இனி மூன்றாவ தொரு போலிச்சமயம் உண்டு. மற்றய இரண்டும் சிறுபான்மை யுள்ளோரிடத்து மட்டும் உண்டு. இதுவோ பெரும்பான்மையும் பல ஜாதியாரிடத்தும், பல மதத்தரிடத்தும் மக்கட் டொகுதியிற் பலரிடத்தும் குறைவாகவோ நிறைவாகவோ இருக்கக் காண்கின்றோம். இவ்வளவு சாதாரணமான இந்தப் போலிச்சமயம் யாத? இது தான் புறத்தில் தூழ்வடம், அகத்திலே கரவடம் என்பது. இது Hypocrisy என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும். மனிதன் தன் ஒழுக்கக் கேடுகளை மறைப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தும் சாதாரண கருவி இது. பிறரை வஞ்சித்துத் தன்நலம் கொள்வதற்கு அனேகர் உபயோகப்படுத்தும் கருவி யிதுவே. பிறரை வஞ்சிக்கக் கரவடம் பூண்ட இவர்கள் இறுதியில் தம்மைத்தாமே வஞ்சித்து விடுகின்றனர். எத்தனை பேர்கள் வேசை யாளராய்த் திரிபவர் வீழ்ந்திருக்கிறார்களோ அணிந்து கொள்ளவில்லை! எத்தனை பேர் மதுவுண்போரும் கரவாய் மாமிசம் புசிப்போரும் சைவவேடங்களை நிறையப் பூண்டு கொள்வதில்லை? அந்தோ! எத்தனைபேர் தாம் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவரென்று கூறிக் கொண்டு அதற்கு அடாத தீத் தொழில்கள் பலவும் புரிந்து வரவில்லை? உண்மையைக் கூறப்புகின் நம் தமிழ் நாட்டவருடைய தற்கால நிலையைக் கவனிக்கும்கால் இந்தக் கரவடமே அவர்கள் தூழ்வடமாகவும் உண்மையை மறைத்து நடப்பதே அவர்கள் தன்மையாகவும் இருக்கின்றது. மறுவில்லாத ஒழுக்கம் மனிதனுடைய இவ் உலகவாழ்க்கையில் காண்பது அரிதுதான். ஆயின் அதுகாரணம் புற்றித் தன்னுடைய கூடா வொழுக்கத்தை அவன் எத்தனைதான் கரவடத்தால் மறைத்து மறைத்து வைத்

தாலும் அது வெளிப்படுவதில் தடையிலில். இந்த ஜில்லாவில் பிறந்து இப்பொழுது சென்னையிலிருக்கும் ஸ்ரீமான் ரங்கராஜன் அவர்கள் “சந்திர கார்தா” என்னும் ஓர் துப்பறியுங்கதை எழுதியிருக்கின்றனர். அதில் திருக் கள்ளுரிப்பண்டார சந்தியாகிய திருவருட்பிரகாசத் திருவள்ளவா ரென் னும் திருஞான சம்பந்தத் திருச்சிற்றம்பலவாண தேசிக சுவாமிகளையும் அவர்களுடைய யோகம்புரியும் அறையினையும் விரித்து விளக்கியிருக்கின்ற னர். அப் பண்டார சந்திரிகளுடைய அந்த அறையானது அவருடைய சயனபோக அறையாகவும் அவர்கள் யோகமெல்லாம் ஸ்திரீபோகமே யெனவும் வெளிப்படுவது அதில் தெரியும். இது நம் பண்டார சந் திதிகள் பலர் மாட்டும் உண்மை யென்பது பலருக்கும் தெரிந்த ஓர் அதி இரகசியமாகும். இந்தக் கரவடமேன்? “வேடநெறி நில்லார் வேடம் பூண்டென்” இதனால் அவர்கள் தங்கள் கூடா வொழுக்கங்களை மறைத்து விட முடியுமா? கண்ணாடியிட்ட விளக்கானது அக் கண்ணாடியின் வழி யாய் வெளியிற் பிரகாசிப்பது திண்ணம். அது போல மனிதன் தன் னுடைய ஒழுக்கக் கேடுகளை கரவடத்தால் பொதிந்து விடமுடியுமா? அது இவர்களுடைய நடைகளைத் தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துகின்றது. நுண்ணறி வுடைய உலகம் அதனைக் காண்பது திண்ணம். அஃ தங்ஙனமாக எல்லாம் வல்ல இறைவன் அக்கரவடத்தில் மயங்கி விடுவானோ? அன்றிக் கரவடம் பூண்பதால் அவர்களுடைய தீத் தொழில்களுக்குரிய இறைவனுடைய இயற்கை விதிகளின் ஆக்கினைக்கு அவர்கள் உட்படா தொழிவரோ? தாழ்வடம் தாங்கிய ஒருவன் மது வருந்தினால் அது அவனை மயக்காது விடுமோ? அவ்விதமாகவே வேசிகாந்த னாயத்திரியும் ஒருவன் பக்திவேடம் பூண்பதினாலே syphilis என்னும் பொல்லாத தொற்று வியாதிக்கு இரையாகா தொழிவனோ? இவ்விதக் கரவடத்தால் வஞ்சிக்கப்படுகின்ற இவர்கள் யாரைத்தான் வஞ்சிக்கின்றார்கள்? உலகத்தவரை வஞ்சித்து விடுகின்றார்களா? அது முடியாத காரியம் என்பதை நாம் அநுபவத்தில் உணர்கின்றோம். அல்லது இறைவனையே வஞ்சித்துவிடு சின்றனரோ? அது இல்லவே இல்லை. ஆனால் தாம் பிறரை வஞ்சித்து விடுகிறோம் என்று எண்ணி எண்ணி அது பொய்யாய்ப் போவதால் அவர்கள் தம் மைச் தாமே வஞ்சித்து விடுகின்றனர். இதுவே கரவடத்தின் பல னாகும்.

இனி இப்போலிச் சமயங்களை ஒழித்துவிட்டால் உண்மைச் சமயம் யாது? அதனை எங்கு காணலாம்? அதனை வேதங்களிற் காண லாம். இந்த வேதங்கள் மனிதனால் ஆக்கப்பட்டவை யன்று. அபௌ ருஷேயமானவை? அதாவது என்ன? இந்தச்சமயம் இறைவனால் ஆக் கப்பட்டது. இறைவனால் ஆக்கப்பட்ட இந்த வேதங்கள் யாவை?

உத்தம தேசாபிமானியும் உண்மைச் சமயாபிமானியுமாகிய ஸ்ரீ. விவேகானந்த சுவாமிகளே இதற்கு விடை கொடுக்கட்டும். பரந்த விரிந்த பிரகிருதியின் தோற்றங்களை இந்த வேதங்கள். அவற்றிலிருந்து மனிதனுடைய ஆராய்ச்சிக்கு வரும் எல்லாவித இயற்கைப் பிரமாணங்களும் வேத உணர்ச்சியாகும். இவையே இறைவனைக்குறித்து நாம் உண்மையில் உணரும் உணர்வுகளாகும். அதுவன்றி இறைவனைக் கண்டவரைக் கேட்டவரைக் காசினியிற் நேடிக்கண்டிடச் சென்றே யலைந்த கட்டமெனைத்தென்க? உண்டெதைத் தம்மூகநெறி யுரைப்பவரே யல்லால் உள்ளபடி கண்டறித்தோர் ஒருவருமே யில்லை “இப்படியன் இவ்வண்ணத்தன்” என்றவனை யறிதல் கூடாது.

மேற் கூறிய இயற்கையை ஆராய்ந்து பெறும் இந்த உண்மைச் சமயதூல் உணர்விற்பயன் யாது? இவ்வண்மையினை யுணரும் தோறும் உணரும் தோறும் இறைவனுடைய விசுவரூபம் அதாவது மனதுக்கெட்டாத உருவம் நமக்குப் புலப்படுகின்றது. அவனுடைய அளவு கடந்த இயற்கை யறிவும் கைம்மாறு கருதாத அவனது கருணைத்திறமும் நமக்கு விளங்குகின்றது. அப்பொழுது ஆணவத்தால் அதாவது அறிபாம்பால் அதன் வயப்பட்டு உலக இன்பத்தைத் துய்க்கும் பொழுது யான் எனதெனச் செருக்கிநின்ற மனிதன் அந்தத் தட்டுத் தடையில்லாத கருணை வயப்பட்டுத் தான் என்னும் அறிவிழந்து அதனுள் இடையீடுபடுகின்றான். “தான் அந்தப் பரனிடத்தே தங்கியிருக்கும் ஆனந்தமென”ச் சித்திபெற்ற நூலாட்கூறும் நிலை யிதுவே. எல்லாம் தன்னாலேயே நடக்கின்றது என்ற செருக் கற்றுத் தன்பணி இறைபணி யாக அதன் வயத்தனாய்த் தன் மனமாங்கிக் கிடக்கின்றான். இந்த நிலையிலிருக்கும் பொழுது அவனது ஒழுக்கம் மிகவும் சிறந்து விளங்குகின்றது. எப்படியாயினும் மனிதன் ஆகையால் இந்த நிலையிலும் அவனையறியாத அவன் பழக்கத்துக்குக் கட்டுப்படாத ஒழுக்கக்கேடுகள் சில இருப்பின் அதற்கு அவன் பாத்திரனன்று. அது அவனைப் பாதிப்பதில்லை.

இங்ஙனம் கூறிய இவ் வுண்மைச் சமய உணர்வினை நம் தமிழ் நாட்டில் பரப்புவது எவ்விதம்? மேலே கூறிய இயற்கையை ஆராய்ந்து கூறும் எந்த நூலும்; தாவர நூலென்ன? இரசாயன நூலென்ன? பொருள் நூலென்ன? பூ நூலென்ன? வான நூலென்ன? கணித நூலென்ன? உண்மைச் சரித்திர நூலென்ன? இவையாவையுமே இறைவனது உண்மை நிலையை ஒருவகையாய் நமக்கு உணர்த்தி நம் அறிவினை விரிப்பதாகும். இத்தகைய நூல்கள் நம் தமிழில் இல்லை. நாகரிகத்திலும் வலிமையிலும் மிகுந்த ஆங்கிலேயருக்கு ஆங்கில பாவையியல்

இத்தகைய நூல்கள் பல வுளவாம். அப்படியிருந்தும் இந்த மேலான உணர்வுகளை யெல்லாம் சிறு குழந்தைகளுக்கும் நன்றாகக் கற்பிக்கும் படியாக எளிய நடையில் உயர்ந்த உண்மைகளைப் போதிப்பதற்காக சமீப காலத்தில் “ஆர்தர்ம்” என்பவர் சிறுவர்க்காக பந்தூல் அகராதி “Childrens English pedia” ஒன்று ஏறக்குறைய பதினாயிரம் பக்கம் அமைந்த ஒன்பது புத்தகங்களாக வெளியிட்டுள்ளார். அப்படிக்கிருக்க இத்தகைய நூல்கள் மருந்துக்கேனும் நம் தமிழில் கிடைப்பதரிது. இவைகளை தமிழ்ப்படுத்தித் தர ஒரு ஈஸ்வாச்சந்திர வித்தியாசாகாரி உளரோ? அன்றி, ஒரு M. A. சுந்தரம் பிள்ளையார் உளரோ? அவ்விதம் இயற்றும் நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட ஓர் பெத்தாச்சி செட்டியார் உளரோ? அதனைத் தொகுத்துக்கொடுக்க ஓர் சைவ சபையார் உளரோ? இவரெல்லாம் உள்ளாரெனின் நம் தமிழ் நாடு தற்கால விரிந்த நூலுணர்வினைப்பெற்று அதன் வழி விரிந்த உண்மைச் சமய நூலுணர்வினைப் பெறுவதிற் றடையில்லை.

ஐயன்மீர்! இதாகறும் கூறிப்போந்தவாற்றால் கிடைப்பதென்ன? ஏனைய உயிர் வருக்கங்களுக்குக் கிடையாத பகுத்தறிவாகிய ஒப்பற்ற கருவியினைப்பெற்ற மனிதன் அதனை உபயோகப்படுத்தித் தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள பொருள்களின் உண்மை நிலையினை ஆராயும்பொழுது அவற்றினை இயக்குகின்ற இறைவனது உணர்வுபெற்று முதலில் அச்சந்தோன்ற அவனை வணங்கி மேல்வரும் ஆராய்ச்சியினால் அவ்விறைவன் சகலத்தையும் உயிர்களின் நன்மைக்காகவே நடத்துகின்றனென்று உணர்ந்து அதனால் அவனுடைய கருனைத்திறம் கண்டு அவன் பால் அன்பு பாராட்டித் தன் அறியாமையால் வருகின்ற தீர்வுணர்ச்சி, ஆவேச பதி, கவல, ஒழுகம், முதலிய போலிச்சமய நெறிகளைக் களைந்து இவ்விரிந்த அண்டங்களாகிய வெதங்கள் இடைவிடாது முடிக்குகின்ற இறைமையினை விசுவரூபம், இயற்கை யுணர்வு, அன்பு, கருனை ஆகிய குணங்களை ஒருவகையால் உணர்ந்த அவ்வுணர்ச்சியினால் அவனுடைய கருனைக்குள் ஈடுபட்டு தன்செயலும் தானெனும் உணர்வும் கெட்டு இறைமையினை நின்று ஒழுக்க சீலராய் விளங்குவதே உண்மைச் சமய நெறியாகும். நாம் அவனைவரும் இவ்வுண்மை நெறியினைப் பின்பற்றுவோமாக. பின்பற்றி அதனால் பெறுகின்ற திடமான நம்பிக்கையுடன் நம் வாழ்ச்சிப்பெருமானார் தம் இறுதிக்காலத்து பாடிய திருப்புகளார்

பதிகத்திற் கூறியாங்கு “புண்ணியா உன் பொன்னடிக்கே போதுகிள்
நேன் பூம்புகலூர் மேவிய புண்ணியனே”. என்றுகூறி அவனுடைய
திருவடிகளை அடைவோமாக!

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்பும் சிவமும்.

“அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ருநிலர்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலர்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந் திருப்பாரே”.

1. அன்பு என்பது உள்ளத்திலெழும் ஓர்வகை யுணர்ச்சி. இவ்
வுணர்ச்சி, நமக்கு விஷயமாகும் பொருள்களா லுண்டாகின்றது. சிற்
சில பொருள்களை நாம் விரும்புகிறோம். வேறு சில பொருள்களை நாம்
வெறுக்கிறோம். எனவே, நம் உள்ளத்திலெழும் உணர்ச்சி இருவகை
யினதாய் முடியும். அவை விருப்பஉணர்ச்சி வெறுப்புணர்ச்சி யென்
பன. இவ் விருப்பஉணர்ச்சியே பிரியம் அல்லது அன்பு என்னுஞ்
சொல்லால் வழங்கப்படும். இவ்வுணர்ச்சி ஐடப்பொருள்கள் மாட்டுஞ்
செல்லும். உயிருடைய பொருள்கள் மாட்டும் செல்லும். மனித
உயிர்கள் மாட்டுஞ் செல்லும். மற்ற உயிர்கள் மாட்டுஞ் செல்லும். இவ்
வாறு நம் பிரியம் அல்லது அன்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், அவ் வப்பொருள்
களின் தன்மைகளே. அத் தன்மைகளென்னை யென விசாரிப்பாம்.

2. ஓர் நல்ல உருவத்தைப் பார்க்கிறோம். அது நம் கண்ணுக்கு
நல்ல காட்சியின்பத்தைத்தரும். அதன்பால் நம் பிரியம் நிகழும். ஓர்
நல்ல புட்பத்தைப் பார்க்கிறோம். எது நல்ல வாசனையின்பத்தைத்
தரும் அதன்பாலும் நம் பிரியம் நிகழும். அப்படியே நல்ல சுவையின்
பத்தைத்தரும் பொருளின்பாலும், நல்ல குரலின்பத்தைத்தரும் பொரு
ளின்பாலும், நம் பிரியம் நிகழும். எனவே, ஐடப்பொருள்களிடிலொவ்
வொன்றின் பாலும் நம்பிரியம் நிகழ்தற்குத் காரணம், அவ் வவற்றூற்றர
சின்ற இன்பமே. இதுவே உயிருடைப் பொருளையும், நாம் விரும்பு
தற்குக் காரணம். நல்ல பசு, நல்ல குதிரை, இவற்றின் பாலெல்லாம்
நம் பிரியம் அல்லது அன்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், அவற்றூற் தரப்படு

மின்பமே, அப்படியே நம் மனைவியர், நம் புதல்வர், நம் சுற்றத்தார், நல்லுறவினர், இவர் பாலெல்லாம் நம் அன்பு சிகழ்த்தற்குக் காரணம், இவரால் நமக்குப் போதரு மின்பமே.

3. எனில், இன்ப மிருக்கும் பொருள்களி லெல்லாம், நம் மன்பும் சிகழுமா? இல்லை. அப்பொருள்கட்கும் நமக்குந் தொடர்பிருந்தால் மட்டும், அவற்றின்பால் நம் மன்பு சிகழும். யாதானு மோரிடத்தில் ஓர் நற்கனி யிருப்பதாகக் கேட்டதும், நம்பிரியம் அதன்பால் சிகழ்வதில்லை. அப்படியே யாதானுமோர் தேயத்தில் நல்லுறவுக்குரியா னொருவனிருப்பதாகக் கேட்டதும், நம்மன்பு அவன்பால் சிகழ்வதுமில்லை. அவனுக்கும் நமக்கும் ஓர் தொடர் புண்டாயிற் பின்னரே, நம்மன்பு அவன்பால் சிகழும். நம் மனைவியர், நம் புதல்வர், நம் சுற்றத்தார், நம் தேயத்தார், என நமக்கும் அவர்க்கும் ஓர் தொடர் புண்டாய பின்னரே அவர் பாலெல்லாம் நம் மன்பு சிகழும். வேறு அநேகர் நற்குண நற்சீலங்களுடைய ரேனும் நமக்கும் அவர்க்கும் யாதானும் தொடர்புண்டாதற்கு முன், அவர் பால் நம்மன்பு சிகழ்வதில்லை. எனவே, நம்மன்பு சிகழ்ச்சிக்குப் பொருள்கள் மாட்டுள்ள இன்பமாத் திரமன்றி, அவற்றிற்கும் நமக்குமுள்ள தொடர்புங் காரணமாம்.

4. மேற்கூறிய காரணங்களி லெது அதிகரித்தாலும்; அதனோடு நம் மன்பும், அதிகரிப்பதாகும். பொருள்களாற் றரப்படுமின்ப மதிகரித்தாலும் அவற்றிற்கும் நமக்கு முள்ளதொடர்பு அதிகரித்தாலும், அவற்றின்பாலுள்ள நம்மன்பும் அதிகரிப்பதாகும், எனவே, தம்மாட்டு மிகுந்த இன்பமும், நம்மாட்டு மிகுந்த தொடர்புமுள்ள பொருள் எதுவோ அதன்பாலே நம்மி குந்தஅன்பு சிகழ்வதாகும், அத்தன்மைத்தான பொருள் பரம் பொருள் ஒன்றேயாம். உலகப் பொருள்களில், எவ்வகைப் பொருள்களாற் றரப்படுமின்பமும், மிகக் குறுகியதே. அதுவுந் தனித்த இன்பமல்ல. துன்பம் விரலியதே. சில பேறுடையதமல்ல. சிறிது காலத்தில் மாறுவதே. அப்பொருள்கட்கும் நிலைபேறில்லை. அவைகள் நிலைநிற்கும்வரை இன்பந்தரு மென்பதுமில்லை. பரம்பொருள் இத்தன்மைத் தல்லவென்பதை எல்லாச் சடயிகளும் ஓப்புவர். எல்லாச் சமயங்களின் கருத்தின்படியும், அப்பொருள் என்று மிருக்கும் பொருள். அளவற்ற ஆனந்தத்தைவிளைவிக்கும் பொருள்.

“அண்டங் கடந்த பொருள் அளவில்லாதோர் ஆனந்த வெள்ளப்பொருள் பண்டு மின்று மென்று முள்ள பொருள்” என்று கூறுதற்குறிய பொருள் சிவபரம் பொருளென்றே. இதுவே

யன்றித் தாமே பன்முறை பிறந்திறந்துளலும் பொருள்கள் யாவும், அத்தன்மைத்தான பொருளன்று. அவற்றை யடைந்தாரும், பிறப் பிறப்பு முதலிய துன்பத்தினை யடைவரன்றிப் பேரின்ப சுகத்தினை யடையார். அதனை யடைதற்குரியார், சிவ பரம்பொருளை யடை பவரே. இக்கருத்தினையே நம் மணிவாசகப்பெருமான்,

“துன்பமே பிறப்பே யிறப்போடு மயக்கார்

தொடக்கெலா மறுத்த நற்சோதி

யின்பமே வுண்ணச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்” என்றும்,

“பானினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ்சாலப்

பரிந்து நீ பானியேனுடைய

ஒண்ணியுருக்கி யுள்ளொளி பெருக்கி

யுலப்பிலா வானந்தமாய

தேனினைச்சொரிந்து புறம்புறந்திரிந்த

செல்வமே சிவபெருமானே

யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்”

என்றுங் கூறியுள்ளார்.

5. இனி யிச் சிவபரம் பொருளுக்கும், நமக்கும் யாதானுந்தொடர் புண்டா வென்பதே நம்மால் அடுத்து விசாரிக்கக் கிடப்பது. அப்பொருட் கும், நமக்குந் தொடர் பிருந்தாலன்றி, யப்பொருளின்பால் அளவற்ற ஆனந்த மிருந்தாலும், அதனால் நமக்குப் பயனில்லை யென்பதை முன் னரே விளக்கினோம். இப்பரம்பொருள் நம்மோடு தொடர்புடைய பொருளென்பதே, நம் சைவ சன்மார்க்க வுண்மை. நாமே பரம்பொருள் நமக்கு அன்னியமாகப் பரம்பொருளேனும் வேறு பொருளேனு மில்லை யென்னுங்கொள்கை நம் சன்மார்க்க கொள்கையல்ல. இக் கொள்கை யுண்மையாயின் நம்பால் இன்பமிருப்பினும், அதனை நாம் அனுபவித்த நம் மாட்டு அன்பு நிகழ்தலு மில்லை. இதுவன்றிப் பரம்பொருள், நம்பால் யாதோர் தொடர்புமின்றி நமக்கு முற்றிலு மன்னியமாயுள்ள பொருள் என்னுங் கொள்கையும் நஞ் சைவசன்மார்க்கக் கொள்கையல்ல. இக் கொள்கை யுண்மையாயின், எத்துனை யின்பம் பரம்பொருளின் கண் ணிருப்பினும், நமக்கும் அப் பொருட்கும் யாதொரு தொடர்பு மின்றாத லால், அதன்பால் நம்மன்பு நிகழுமாறுமில்லை நமக்கும் பரம்பொருட்கும் சாந்தித்தியத் தொடர்பே யுளதெனுங் கொள்கையும் நம் சைவ சன்மார்க் கக் கொள்கையல்ல. இத் தொடர்பும் ஏகதேச வியல்பினதே யாதலால் இதனால் விளையும் அன்பும் ஏகதேச வியல்பினதேயாம்.

6. நம் சைவ சன்மார்க்கத்தின்படியோ, பரம்பொருள் ஒன்றே, மற்றெல்லாம் பொருள்களைப் பார்க்கிலும் நம்பால் விசேஷ தொடர் புடைய பொருள். இஃதொன்றே, நம்மில் ஒவ்வொருவர் பாலும், எந்நாளும் பிரிப்பின்றி யிரண்டறக் கலந்துகிடக்கும் பொருள். இக் கலப்பினை யுண்மையி லறியாதாரே, ஜீவர்களாகிய நாமும் பரம் பொருளும் ஒன்றே யெனக் கூறி மயங்குவர். இவ் வீருதிதத்துப் பொருள்களும் ஒன்றேல், இவற்றுள் தொடர்பென்பதே யின்றாமென்பதையறியார். இவரோயன்றி வேறு சிலர், நாமும் பரம்பொருளும் வேறென்ப துண்மையா யினும், இவைகள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலில்லையென்பர். இவர் கொள்கையின்படியும் பரம்பொருட்கும் நமக்கும் யாதுந் தொடர்பின்றாய் முடியும். அன்றி ஏதேனுந் தொடர்பிருப்பினும் ஏக தேசமாய் முடியும். எனவே பரம்பொருட்கும் நமக்கும் என்றும் பிரிதலில்லாத அதிவிசேஷ அத்தைதத் தொடர்புள்ளதாகக்கூறும் மார்க்கம் நம் சைவ சன்மார்க்க மொன்றேயாம். இத்தகைய தொடர்பினாலேயே பரம்பொருள் நமக்கு ஓர் பெரிய உபகாரத்தினைச் செய்துவரும். இவ் வுபகாரம், சூரியனொழியின் கலப்பினால், கண்ணுக்குப் போதரும் உபகாரம் போலொத்த தொன்றும். நம் கண்களில், இவ் வொளி கலத்தலின்றேல், அவைகள், அச்சூரியனைக் காணலுங் கூடாதாகும். பிற பொருள்களைக் காணலுங் கூடாதாகும். அதுபோலப் பரம்பொருள் நம் அறிவினுட அத்துவிதமாய்க் கலக்கவில்லையேல், நம் மறிவு அப் பரம்பொருளினையு மறியாது. வேறொன்றினையு மறியாது. எனவே அப் பரம்பொருளின்பால், எத்துணையின்பிரிப்பினும் நமக்குப் பயனின்றாய் முடியும். அவ் விற்பத்தை நமக்குத் தருதற்கென்றே, அப்பரம்பொருள் நம்மோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும்.

“தேனா யின்னமுதமாய் தித்திக்குஞ் சிவபொருமான்

நானே வந்தென துள்ளம்புகுந் தடியேற் கருள் செய்தான்”

என்றும்,

“உருத்தெரியாக் காலத்தேயுள் புகுந்தென்னுள மன்னிக்

கருத்திருத்தி யுன்புக்குக் கருணையினு லாண்டு கொண்ட

திருத்துருத்தி மேயானை தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை

அருத்தியினு னுயடியே னணிகொடில்லை கண்ணேனே”

என்றும் நமது மணிவாசக சுவாமிகள் அருளிப்பாடி யுள்ளார்கள். இவ் விதமாய் நம்மோடு பிரிவறக் கலந்துகின்று தன் மாட்டுள்ள பேரானந்த

விற்பத்தினை நமக்குத் தருதலினாலேயே, யிப் பரம்பொருள் நம் மன் புக்கு எவ்வாற்றானும் உரிமையாம். இப் பரம்பொருள் மற்றெல்லாப் பொருள்களினு மிகுந்த விற்பத்தினை யுடையதும், நம்மாட்டு மிகுந்த தொடர்பினை யுடையது மாதலால், அவை யெல்லாவற்றினும், இஃ தொன்றே நம் விசேஷ அன்புக்கு எவ்வாற்றானும் மிக உரியதாம். இக் கருத்தினையே நம் மணிவாசகப் பெருமானும் “ஈநிலாப் பதங்கள் யாவையுங்கடந்த விற்பமே என்னுடை அன்பே” என்றருளினார். இது நிற்க, ஏனைப்பொருள்களும், நம்மன்புக்கு எத்துணையேனு முரியன வாவென்பதை யாராய்வாம்.

7. யாரோனும் ஒருவர்பால் உண்மை யன்புடையான், அவர்பால் மட்டுமன்று, அவரது தொடர்புடையார் பாலெல்லாம், அன்புடையானு கின்றான். தன் மனைவிபால் மிகுந்த அன்புடையான், அவள் உறவினர் பாலெல்லாம் அன்புடைய னாகின்றான். அதுபோல், உண்மையிற் சிவ பரம் பொருளின் பாலன்புடையான், அப் பரம்பொருளின் தொடர் புடைய எல்லாப் பொருள்களின்பாலும் அன்புடையா னாவான். அப் பரம்பொருளின் தொடர்போ, மனிதவயிர்க்கன்பால் மட்டுமல்ல, மற்ற உயிர்க்கன்பாலும் உயிரில் பொருள்க்கன்பாலும் எந்நாளுமுள பிறபொருள் களின்பால், அத் தொடர் பிருத்தலினாலேயே, அப்பொருள்கள் நம் மறிவிற்கு விஷயமாகின்றது. சூரியனொளி நங் கண்களிற் கலந்திருந் தாலும், பொருள்களின் கண், கலக்க வில்லையேல் அப்பொருள்கள் நமக்கு விஷயமாதலில்லை. அதுபோல, பரம்பொருள் நம்மறிவின் கண்கலந்திருந் தாலும், ஏனைப்பொருள்களின் கண்ணுங் கலக்கவில்லையேல் அப்பொருள் களிலொன்றும் நமக்கு ஒருசிறிதும் விஷயமாகாது. எனவே நம்மறிவிற்கு விஷயமாகும் எவ்வகை யுயிர்க்கன்பாலும், நம் பரம்பொருள், நம்பாற்போல அத்துவிதத் தொடர்பினை யுடையது என்பது விளங்கும். இத்தகைய தொடர்புடைய எல்லாப் பொருள்களின் கண்ணும், நம் அன்பும் நிகழ்வ தாகும். என்பவே, பரம்பொருளன்றி யேனைப் பொருள்களின்பால் நம் மன்பு நிகழ்வதற்குக் காரணம் இரண்டுவிதமாய் முடியும். அவையா வன, அப்பொருள்கட்கும் நமக்கும் நேரிலுள்ள தொடர்பும் அவற்றிலுள்ள இன்பமும் ஒருவித காரணங்களாம். அன்றி நம்மோடு விசேஷதொடர் புடைய சிவபரம் பொருட்கும் அப் பொருள்கட்குமுள்ள தொடர்பும், அச் சிவபரம் பொருளிலுள்ள இன்பமும் மற்றொருவித காரணங்களாம். இவ்விரு திறத்தனவாய அன்பில், எது மிகச்சிறந்த தென்பதை யடுத்து ஆராய்ச்சி செய்வாம்.

8. பரம்பொருளன்றி யேனைப் பொருள்க்கன்பாலுள்ள இன்பம்

மிகக் குறுகியதே யென முன்னரே கூறினும். அன்றியும் நமக்கும் அப் பொருள்கட்குமுள்ள தொடர்பும் மிக ஏகதேசமே. அத்தொடர்பும், எல்லா உயிர்கள் பாலுமில்லை. சிற்சில உயிர்கள்பாலே யுளது. நிலைபேறுடையதுமல்ல, சிறிதுகாலத்தில் மாறுந் தகைமைத்து. என்பவே யித் தகைய தொடர்பு காரணமாய்வரும் அன்பும் எல்லா உயிர்கள் பாலுஞ் செல்லாது, எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழாது. மிகக் குறுகியதுமாகும். இவ்வன்பிற்கும் சிவபரம்பொருட்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. இவ்வன்பே பரம்பொருளை யுண்மையி லறியாதார்மாட்டு நிகழுமன்பு. இத் தகைய அன்பினை யுண்மை யன்பாகக்கொள்பவரே

“அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிவர்” என்றது.

இதுநிற்க. சிவ பரம்பொருளின் தொடர்பு காரணமாயுண்டா மன்போ, யிதுபோலன்று. இத்தொடர்பு எல்லாத் தொடர்புகளிலும் அதி விசேஷத் தொடர்பு. அது எல்லாப் பொருள்களிலுமுள்ள தொடர்பு. இவ்விதத் தொடர்பாலுண்டா மன்பும், அத்தன்மைத்தே யாகும். இவ் வன்பிற்கும் சிவத்திற்கும் ஒரே வியாபகம். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று விரவி பேதமற நிற்கும். இதனை எல்லாரு முணரார். சிவ பரம்பொருளை யுண்மையிலறிபவரே இதனை யறிவர். இவரே யன்பே சிவமாவதென் அறிவர்

“அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலர்

அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்”

என்றது இத்தகைய அன்பினையே. அன்றியும், இவ்வன்பே எல்லா உயிர்களீடாலும் ஒரே தன்மைத்தாய் நிகழுமன்பு. இதுவே பிறவுயிர்கள் யாவையுந்தன்னுயிர்போற் கருதமன்பு. பரம ஜீவகாருண்ணிய மென்பது மிதுவே. இதுவன்றி, ஏனைச் சமயிகளாலும், ஏனை எவராலும் கூறப்படும் ஜீவகாருண்ணியம் போலி ஜீவகாருண்ணியமாம். எனவே நம் சைவ சன்மார்க்கத்திற் கூறப்படும் ஜீவகாருண்ணியமே, உண்மை ஜீவகாருண்ணியமாகும். இச் சன்மார்க்கம் வளர்ந்தோங்கி நிலவும் இத் தென்னிந்தியாவில்மட்டும், புலாலுண்ணல் மிகக் குறைதற்குக் காரணமு மிம்மார்க்கமே இதன்படி, பொருள்கள் உள்பொருள்களே யாதலாலும், அவையாவும் நம் உண்மை யன்பிற் குரியனவே யாதலாலும், நம் பரம்பொருள் எவ்வுயிர்களுையேனும் வதைக்கலாமென யாதோர் கதையு மெக்காலத்திலும் கூரிஞரில்லை.

9. இது நிற்க. சிவ பரம்பொரு ளொன்றே, நம் மன்பிற்கு மிக உரிமையாம் பொருளுென்று கூறினோம். ஆனால் அப் பொருளின்பால்

எக்காலத்திலும் நம் மன்பு செல்லாதிருக்கக் காரணந்தா னென்னை? கூறு தும். யாதானுமோர் பொருளின்பால், இன்ப மிருப்பினும், அப்பொருட் கும் நமக்குத் தொடர் பிருப்பினும், அப்பொருளினையுந் தொடர்பினை யும் நாம் உணர்ந்தாலன்றி, நம்மன்பு அப்பொருளின்பா லுண்டாதலில்லை. சர்க்கரையில் இனிப்பிருந்தாலும், அது நம், நாவிற்கே திரும்பாது. நம் நா, திமிர்நாய் முதலிய வற்றூற் றடைப்பட்டு; அச் சர்க்கரை யினிப் பினை யுணரா திருக்கில் நம் பிரியம் அச் சர்க்கரை யின்பால் நிகழாது. அதுபோல ஓர்பொருளின்பால் நம்அன்பு நிகழ்த்துக்காரணம், அப்பொரு ளையும், அதன் தொடர்பினையு முணர்தலாகும். அவ்வன்பின் பெருக் கத்திற்குக் காரணம், அவ்வுணர்வி லழுந்தி நின்றலாகும். சிவ பரம் பொருளின் பால் நிகழவேண்டும் அன்பிற்கும், இதுவே காரணம். அஃ தாவது அப்பொருளினையும் அதன் தொடர்பினையும் முணர்தலும், அதன் கண்ணழுந்தி நின்றலுமாகும். இத்தகைய உணர்வி லழுந்தி நின்றலே, சரியையாதி வழி பாடுகளாம். இவ் வழிபாடுகளாலேயே சிவபரம்பொரு ளின்பால் நம் மன்பு பெருக வேண்டுவதாகும். இவ் வழிபாட்டினையே நம் மணிவாச மூர்த்தியும்

„ஆமாறுன் நிருவடிக்கே யகங்குழையே னன்புருகேன்

பூமலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்

கோமானின் நிருக்கோயி றாகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்

சாமாறே ளினாகின்றேன் சதுராலே சார்வானே”

என்று கூறியதும். இனி இவ்வழிபாட்டினை யியற்றும் விதமென்னை யென யாராய்வாம்.

10. சிவ பரம்பொருளோ, அதி வியாபகமும், அதி குக்குழு மான பொருள். இதனினும் வியாபகப் பொருளுமில்லை. இதனினும் குக்குழுப் பொருளுமில்லை. இத்தகைய பொருளை, யிதனைநோக்க மிகத்தூலமும் மிக ஏகதேசமுமான நம் மறிவா லுணர்தல் ஒருவாற்றாணு மெலாதாம். இவ் வேலாமையை யுணர்ந்தே நம் சிவ பரம்பொருள் தன்னை நமக் குணர்த்தவேண்டி, தமது அருட் குணதிசயங்கள், நம் சுட்டறிவிற் கிலக் காம் பொருள்களில் விளங்கும் வண்ணம், அருட் கோலங்கொண்டும் நிற்கும். இவ் வருட் கோலங் கொள்ள வில்லையேல், எம்மால் அப் பரம் பொருளை யுணர்தல் ஒரு சிறிதும் முடியாது. இவ்வருட் கோலங்களை யப் பொருளின் தடத்த வடிவங்களாம். இவ்வடிவங்கள், நம் சுட்டறி விற்படும் பொருள்களி னியற்கை யமைப்பிலுங் காணப்படும். அத்த கைய பொருளின் சேர்க்கை யமைப்பிலுங் காணப்படும். இயற்கை யமைப்பிற் காணும் வடிவங்களை குருசங்கம வடிவங்களாம். சேர்க்கை

யமைப்பிற் காணும் வடிவங்கள் லிங்க வடிவங்களாம். இம் மூவகை வடிவங்களிலும் பரம்பொருளின் குணதிசயங்களை யுணர்ந்து அவற்றின் பாலமுந்தி நின்றலே, அப்பொருளின்பால் நம் மனப்பினை வளர்த்தற் குபாயமாம். இதுவே பத்திரெறி யெனப்படும். இன் னெறியிற் சென்றோ முத்திரெறியினை யடைவார். இக்கருத்தினையே நம் பரம சாரிய சுவாமிகள் “முத்திரெறியறியாத மூர்க்கனொடு முயல்வேனைப் பத்திரெறியறிவித்து” என்று கூறினார்கள். இனி யின்னெறி நின்றார் திறத்தினையும் ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து முடிப்பாம்.

11. மேற்கூறிய மூவகை வடிவங்களிலும் பரம் பொருளினைக் கண்டு வழிபடுவார்க்கு, அப்பொருளின்பால் அன்பு மென்மேலும் பெருகி வருவதாகும். இவ் வழிபாட்டில் முற்றிய இவர்பால் அன்பின் பெருக்கோடு பேரின்பப் பெருக்கு முண்டாம். என் “அன்பினில் விழைந்த வாரமுதே” என்றது மிப் பேரின்பத்தினையே. இவர் உடல் உயிர் முற்றும் இவ்வின்ப மயமாயே நின்ற உருகுவதாகும். “அன்பினு லடியேனாவி யோடாக்கை யானந்தமாய்க் கசிந்துருக” என்ற திருவாசக மிவர்மாட்டு மிக வுண்மையாய் முடியும். இவர் பரம்பொருளன்றி, வேறெவ்வகைப் பொருளினும், எவ்வகை யின்பத்தினையுங் காணார். இவர் கருவி கரண திகள் யாவும் இப்பேரின்ப சுகத்தினையே காணும். இவரே “காணுங் கரணங்க ளெல்லாம் பேரின்பமெனப் பேணுமடியார்”. இவரது குணங்கள் யாவும் சிவ பரம்பொருளது அருட் குணங்களாய் மாறப்பெறும். இவரது அன்பின் நிறமே யருட்டிறமாக மாறும். இவரே யாவராலும் சிவபரம் பொருளென வழிபடுவதற் குரியார். இவர்பாலே அன்புஞ் சிவமும் ஒருங்குகூடி யாதொரு பேதமின்றி விளங்கும். இவரது வடிவமே அன்பின் வடிவம். அது சிவத்தின் வடிவம். இவரே யன்பே சிவமாயமர்ந்திருப்பவர்.

“அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந் திருந்தாரே”.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ மதமும் புராண இதிகாசங்களும்.

சேந்தமிழ்ச் சைவச் சீரியர்காள்

இதுகாறும் யூனிமை பயக்குந் தன்மையனவான பல அரிய பெரிய விஷயங்களை அறிந்தோர்வாய்க் கேட்டு ஆனந்தக் களிப்பில் தேக்குந் திருக்கும் தும் செவிகட்கு இச்சபையின் முதனாள் விளைத்த இடுக்கணைப் பெருக்குமாறுபோல், இன்றும் வெற்றுரைகளைப் பெய்வித்து அபசாரம் விளைக்கக் கருதி நண்டு யான் தும் முன்வந்து நிற்கின்றமையை நீவிர் தும் முழுமனதோடும் மன்னிப்பீராகவும். இச்சபையி லமர்ந் துள்ள சில பெரியோர்களுடையவும், இச் சபையின் அமைச்சருடைய வும் ஆணையை மறுத்தற்குச் சக்தியற்றவனாய் “சைவ மதமும் புராண இதிகாசங்களும்” என்னும் இப்பெரிய விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசு தற்கு யான் உடன்பட்டேனே யொழிய, அதனைக்குறித்து நும்மில் லவ ரொருவரிலேனும் விசேஷமான அறிவினை யான் உடையேன் என் னும் அறிவின்மையினால் உடன்பட்டேனில்லை என்பதனையும் தெரி வித்துக் கொள்கிறேன். உண்மையில், ஆங்கிலங் கற்றலில் இளமைப் பருவமெல்லாம் செலவு செய்து நிற்கும் எம்போலியற்குச் சைவ மத வுணர்ச்சியும், புராண இதிகாச வாராய்ச்சியுஞ் சித்தித்திருத்தல் வெகு தர்லபமே யாகும். ஆதலின் சென்ற சில வருஷங்களாக மட்டும் இப் பெரும் பொருளின் சம்பந்தமாய் எளியேன் சிறிது பிரயாசையுடன் செய்துள்ள சில ஆராய்ச்சிகளின் நுணுக்கத்தை மட்டும் என்னறிவுக்கு எட்டியவாறும், என்சொல்வன்மைக் கியைந்தவாறும், தும் முன் சமர்ப் பிப்பான் கருதியுள்ளேன். அங்ஙனஞ் செய்கையில், ஏதாவது சொற் பிழை, பொருட்பிழைகள் காணப்படின், அவைகளை என் நன்றோக்க மொன்றினைக் கருதியேனும், நீவிர் பொருட்படுத்தாது, யான் உரை செய்யும் மொழிகள் அனைத்தும், என் மனப்பூர்வமானவை யென்பதையும், பொது நன்மை யென்னும் பெரு நன்மையைக் கருதியே. நண்டு மொழியப்படுகின்ற வென்பனவும், சைவர்களுக்காவது சைவ மதத்துக் காவது எள்துணையும், இழுக்கினைக் கற்பித்த லெஞ்ஞான்றும் எனது கோட்பாடாக மாட்டாது என்பதனையும் ஞாபகத்தி லிருத்தல் வேண்டும். “நகுதற் பெருநட்டன்று நட்டன்மிகுதிகண் மேற் சென்றிடித்தற் பொ ருட்டு” என்னும் நம் பொய்யாப்புலவர் அருளியாங்கு; மிகைகண்ட விடத்

துத் தமக்கு ஏற்படக்கூடிய இடுக்கண்களையுங் கருதாது உள்ளதை உள்ள வாறே மொழிதலே உண்மை நட்பின் அறிகுறி என்பதுவும், “வேங்காரம் வெய்தெனினும் நோய்தீர்க்கும், சிங்கி குளிர்துங் கொலும்” என்றதும் சுட்டியாங்கு, மன வெப்பத்தினைக் கிளப்புந் தன்மையவான சொற்கள் பெரும்பாலும் மனத்தினுக்குப் பெரும் இதத்தையே செய்வனவா மென்பதுவும், நீவிர் நன்கறியும் ஆப்த உண்மைகளையா மாதலின், இவ்விஷய சம்பந்தமாய் தும் கொள்கைகளுக்கே மாறுபாடாகவேனும்; நுமக்கு ஒப்ப வொண்ணாததாக வேனும் ஏதாவது யான் மொழிவதாகத் தோற்றினும் அவைகளை நன்னோக்கத்துடனேயே யான் உரை செய்திருத்தல் வேண்டுமென்றும். அவைகள் இறுதியில் நன்மை பயப்பனவே யாகுமென்றும் நீவிர் உட்கொள்ளுமாறு பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

ஓசை வ சிகாமணிகளே! தற்காலம் இந் நிலவுலகின் கண் நடமாடிவருகின்ற மதவகைக ளினைத்திலுள்ளும். நம் சைவ சித்தாந்த மதத்தினும் உயர்ந்ததா மொன்றினை யான் கண்டுமில்லேன். கேட்டு மில்லேன். “மன திற் கு ம் வாக்குக்கு மெட்டாத”தென்று பொருள் படுப்படியான “கடவுள்” என்ற சீரிய பதத்தினில் குறிக்கப்பட்ட தெய்வத்தைப் பற்றிய அதி யுன்னதமான கருத்தொன்றுமே அம் மதத்தினுடைய பெருமையை ஒரு நொடியில் உலகினுக்குத் தொடுத்துக் காட்ட வல்லது. கடவுளைப்பற்றிய தெள்ளிய அறிவையும், பரமாத்மாவுக்கும், ஜீவாத்மாவுக்குமுள்ள சம்பந்தத்தையும், பாசத்தின் திறமையையும், ஜீவகாருண்யத்தின் மகிமையையையும், தெய்வத்தின் கருணைகலந்த நீதிமயமான பூமிகளையும் குறித்து வேறு எந்த மதத்தில் இத்துணை அழகாய், இத்துணை தெளிவாய் எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருக்கின்றது. ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தை நன்கறியமாட்டாத வேதாந்த மதத்திற்குப் கடவுளின் பிரசன்னத்தை பொருட்படுத்தாது நிற்கும் புத்தமதத்திற்கும், கொலைபலிகளை மலிந்துள்ள ஆதி பிராமண ஹிந்துமதத்திற்கும் (Brahmanism), ஜீவகாருண்யம் வெகு துர்லபமாக மட்டுங் காணப்படும். மகம்மதிய மதத்திற்கும், ஆசாரப் பொத்தல் மட்டேயாகி நிற்கும் யூதமதத்திற்கும், மறு பிறப்பையும் மானிடத் தாய்மையையும் மறுத்து நிற்கும் கிறிஸ்து மதத்திற்கும் இக்குறைகள் எவையுந் தன்னிற் காணப்படாது இலங்கிப் பொலிந்து நிற்கும் நம் சைவ சித்தாந்தத்திற்கும் ஆ! ஹா! எவ்வளவு தூரம், எத்துணை பேதம், காணப்படுகின்றது. இத்தகைய கிடைத்தற்கரிய பெரும் பொக்கிஷத்தினைச் சொந்தமாகப் பெற்றுள்ள மாம், அதனைப் போற்றிப் பேணி வளர்க்கவும், அஃதினை உலகினோர் அனைவருக்கும்

உபயோகமாமாறு நிலை நிறுத்தவும் கடமைப் பட்டுள்ளோம். இஃதனைச் செய்யப் பின் வாங்குவோமேல், இவ் வரிய பேற்றினை நமக்கென் றீந்த ஈசனின் திருவருளுக்கு நாம் அபாத்திரர்கள் ஆவதுடன், அவரை ஒரு முறையில் நிந்தனை செய்கின்றவர்களு மாகின்றோம். இனி. இத்துணையில் வேண்டியனை செய்யற்கு நாம் சக்தி குறைந்து நிற்பினும், இச் சைவ சித்தாந்தத்தினை இமிக் கண்களுக் குட்படுத்தா தேனும் யாம் ஒழுகுத லாதன் வேண்டும். இஃதுமின்றேல் யாம் பெயர்மாட்டில் சைவ சித்தாந்த மக்களே யன்றி உண்மையில் சைவ சித்தாந்தத்தின் அந்தத்தைக் கொணரலானும், சைவ சித்தாந்தத்தின் உயர்வினைக் கண்டும் காணாதவ ராதலினனும், இருபொருளுந் தொனித்து நிற்கும்படியான “சைவ சித்தாந்த அந்தக்களே” யாவோ மென்பதனை யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கனவான்களே! சற்று நிதானித்துப் பாருங்கள். ஒப்புயர்வற்ற வுன்னதச் சைவ சித்தாந்த மதமட்டோ நமக்குள் சாதாரணமாக வழங்கி வருகின்றது? சைவ சித்தாந்த மென்பதின் சைவர்கள் என்று நாமம்வைத் துத்திரியும் நமக்குள், எத்தனை பெயர் நன்கு அறிவார்கள்! அந்தோ! சை வத்துக்குச் சற்றேனும் சம்பந்த மில்லாததுவும், முற்றிலும் விரோதமான வையுமான மாடன், கருப்பன், பிடாரி, எசக்கி முதலியோருக்கு நடக்கும் அதம வணக்கங்களும், நம்முள் மலிந்து காணப் படுகின்றனவே! ஜீவாத் மாவானது லயப்படுகின்ற தன்மையை உருவக வழியாய்க் குறிப்பித்து இலங்கும் நம் ஆலய வழிபாட்டின் அருமை பெருமைகளை அறிந்து செய் வாரும் அநேக ராவரோ! தேர்த் திருநாள்களுக்கும், ஆடல் பாடல்களுக்கும் மேள தாளங்களுக்கும், வாண வாத்தியங்களுக்கும்ன்றோ சேர்ந்து “சைவ மதம்” என்று ஓர் நாமம் ஏற்பட்டுள்ளது, என்பதாக அநேகர் உறுதி யாக எண்ணி யிருக்கின்றார்கள். இஃதொன்றோ! சிவஞானபோத முத லிய சிவச் செல்வ தூல்களையே தம் ஞானக் கண்களாகப் பெற்றுள்ள இவர்கள் புராண ஹிதிகாச வகைகளிற் புத்தியைச் செலுத்தவும் வேண்டு மோ? ஆலயங்களில் நடக்கும் மேற்குறித்த ஆடம்பரங்களும் இப் புராண ஹிதிகாசங்களும் பெரும்பாலும் பாமர ஜனங்கள், புத்தம், ஜைனம் போன்ற இசர மதங்கள் ஈர்க்கப்படாவாறு ஏற்படுத்தப்பட்டதான பே தங் ளன்றோ? இதனால் ஆலயங்களில் நடக்கும் ஆடம்பரங்கள் அனைத் தும் வீணென்றாவது, புராண ஹிதிகாசங் ளனைத்தும் பொய் யென்றா வது யான் கொல்ல வந்ததாகக் கருதற்க. ஆலயங்களுக்குச் சில ஆடம் பரங்கள் அதி யவசியமே யென்பதுவும், சிற்சில புராண ஹிதிகாசங் கள் ஓரோ ரளவில் சத்தியமே யென்பதுவும், எனது உடன்பாடே

யாகும். எனினும் ஆலயங்களில் தற்காலங் காணப்படுகின்றனவானவை யனைத்தும் அவசிய மென்றாவது, கிரமந்த வராது எழுதப்பட்டுக் கிடக்கும் “ஸ்தல புராண வகைகள்” அனைத்தும் சீரிய உண்மை மயமென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளுதல் என் உடன்பாடாக மாட்டாது. மனத்தின்கண் பக்குவத்தோடு ஆலயஞ் செல்லும் அனைவரும் “யார் அதிகமாகவும், தோரணை விரியாசங்களுடனும் நம்மில் பொய்யுரைக்க வல்லார்” எனப் போரிட்டு வாதித்துப் புலவர்கள் பொய்ப் பொக்கிஷங்களாகப் புனைந்து வைத்திருக்கும் ஸ்தல புராணங்களின் நாடு நகரப் படலங்களை வாசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றுநரும், யான் சொல்லிய இவ்வுண்மையினை மறுத்தற்கு ஒருகாலும் உடன்படார் என்பது திண்ணம். கனவான்களே, இவ்வுரையினின்றும் நாடு நகரப் படங்களிலுள்ள சொற்சுவை பொருட்சுவைகளை யான் உல்லங்ஙனம் செய்வதாகவாவது, அவைகளை கவிகளின் திறமைக்குப் புறம்பாக யான் கருதியதாகவாவது, நீலிர் எண்ணற்க. இச் சுவைகளையும் இக் கவிஞர் திறமைகளையும் நம் தமிழ்க் காவியங்களிற் போல வேறு எங்குங் காணுதல் மிக்கு அரிதினு மரிதே யென்தபனை யான் முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்கின்றேன். குட்டம் வாலியாகவும், அழுக்குக் குவியல் தாமரை மலராகவும், செங்கல் கருங்கல்கள் இரத்தின் வகையாகவும், நெருஞ்சி எருக்கிலை துளசி முல்லையாகவும், மொட்டை மரங்கள் கற்பக விருகங்களாகவும், சந்துகள் இராஜவீதிகளாகவும் மூடர் பேறறிஞராகவும், பாரைகள் சிகரங்களாகவும், நாமெல்லாம் குபேரராகவும், உள்ளன இல்லையாகவும், இல்லன உள்ளவாகவும், ஏற்றி இரக்கிக், கூட்டிக் குறைத்து, பொய்த்துப் பொருத்தி வைக்குந் தன்மையில், நம் ஸ்தல புராணங்களுக்கினை இவ் வுலகினில் எத்தேயத்தாருள்ளும் எம் மதத்தாருள்ளும் காணப்படுதல் அசாத்திய மென்பதாவும் யாவரு மறிந்த ஓர் விஷயமே யாகும். ஆயினும், சகோதரர்களே, இவை வேறு, சைவ சித்தாந்தம் வேறு என்பதனையும் யாம் ஒப்புக்கொள்ளாம லிருக்க முடியவில்லையே. இனி; இத் தல புராணங்களின் விஷயம் நிற்க. பெரிய புராணம், திருவிளையாடல் புராணம், கூர்ம புராணம், வினாயக புராணம் முதலிய பதினெண் புராணங்களும் சைவர்களால் காலாந்தரத்தில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு அவருள் நடமாடி வருகின்றனவே, இவை அனைத்தும் பொய் மயந்தானே என்னுமோர் ஆசங்கை ஈண்டு எழுதல் கூடும். முற்றிலும் பொய்யே யாமெனில், தத்துவ நூற்களில் அருந்திற னடைந்துள்ள சைவ சிகாமணிகள் கிஞ்சித்தும் இவைகட் கிடங்கொடார் என்பது திண்ண மாதலின், இவைக ளனைத்தையும் முற்றிலும் கட்டுப்பா டென்றாவது பொய் யென்றாவது கொள்ளுதல் ஒண்ணது. உண்மைச் சம்பவங்களானவை, உரு ஒழிந்தும் உருவு பெருத்தும், உருவு

குறைந்தும், கவிகளின் கற்பனா சக்தியின் அபார வல்லமைக் கிடையிற்
 சிக்குண்டும், விக்குண்டும், இவ் வருவாய்மைந்து நின்றலுங் கூடும். அஃ
 துடன், உள்ளதை உள்ளவாறறிந்த பெரியோர் தம் உள்ள நிறைவை
 உண்மையறிவை உருவக வழியா னன்றி உலகினர்க் கோதுதல் சாலா
 தென் றோர்ந்து, உருவகக் காதைகளாக (Allegories) தம் பேரன்பின்மி
 கையாலும், தம் மனோ வன்மையினாலும் பாமரருக்கும் பயன்படுமாறு
 பண்டை நாளில் படைத்திருத்தலு மாகலாம். ஆகவே, இந் நூற்களை
 ஆராய்ச்சி செய்யுனர் அனைவரும், நுனிப்புல் மேய்ந்த கதையாய் வெளிப்
 படைக் கதையின் விஷயத்தை மட்டுங் கவனியாதவராய், உட்கிடைப்
 பொருள்களையே விசேஷமாகக் கவனித்தல் வேண்டுமென்ப தொன்றே
 எனது வேண்டுகோள். அதுவே எனது பிரார்த்தனை. அதுவே அனை
 வருடைய முயர்ச்சியு மாகுதல் வேண்டும். சைவ ரனைவரும் இங்ஙனஞ்
 செய்வோல், சைவ மதத்தினுக்கு ஒரு முறையில் இடையூராகத் தற்
 காலந் தோன்றி நிற்கும். இப் புராண ஹிதிகாசங்கள் பெரும்பாலும்
 அருந்துணையாக வந்து நின்றலை நாம் கண்ணுறுதல் கூடும். ஆயின், இத்
 தகைய ஆராய்ச்சிகள் எளிதில் யாவருக்குஞ் சித்திக்க மாட்டா வென்ப
 தனை யான் நன்கறிவேன். சைவ சமயிகளானவர் ஒவ்வொருவருக்கும்
 இவைகள் எளிதிற் சித்திக்குமாறு, வேண்டிய கல்விச்சாலைகளையும், பிர
 சங்க சாலைகளையும், நியமித்தலுடன், ஏனைய சாதனங்களையும், செய்து
 தருதல் வேண்டுமென்பது எனது பிரார்த்தனை. இலேயேல், இன்னுஞ்
 சிறிது காலத்துள் நம் தொன்னூல்களின் உபகாரமானது நமக்கு அபகார
 மாகவே முடியுமென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. குருட னொருவன் பா
 லெத்தன்மைத் தென்று வினவ, அது கொக்குப்போன்று வெளுத்த தன்
 மையதென்று பெரியர் ஒருவர் விடைபகர, அவன் பால் குடிக்கிற தன்
 குழந்தையானது கடின பதார்த்தமாய் (Solid) “கொக்களை விழுங்கி
 யும் பிழைத்தல் எங்ஙன” மென வியப்புடன் கூறியதாகவுள்ள பழங்
 கதையானது, இவ் விஷயத்தில் தற்காலம் நமக்கே பலித்துவிட்டது
 போலும், அந்தோ! புராண ஹிதிகாசங்களை உலகின் நன்மைக்காக
 வென்றே எழுதி வைத்தனர் பெரியோர். எல்லாறறிந்த அன்றோர்
 நம்மை அகத்தின் கண்ணே யிழந்த கபோதிகள் என்பதனையும் அறிந்தார்
 களில்லையே. (இந்த மகா ஜன சபையில் இன்றும் வீற்றிருக்கும் கல்வியிற்
 சிறந்த எம் நண்பர் ஒருவர் நேற்று இதே யிடத்தில் நின்று தமிழ்ப் பா
 லையையக் கட்டாய பாடமாக்க வேண்டும் என்னும் விஷயத்தைக் குறித்
 துப்பிரசங்க மொன்று சிகழ்த்துகையில்) இச் சபையின் அமைச்சர்களின்
 சிரமப் பெருமையும், ஊக்கமும், வீடா முயற்சியும் அவர்கள், தனியாய்
 நின்றும் காரிய சித்தியுடையுந் திறனுடைத்தாதலும் ஒருங்கே நம் மனை

வருக்கும் விளங்குமாறு, இச் சபையினை “ஒரு தூண்பந்தல்” என்று உருவகமாக நான் அழைத்தால் இப் பந்தலின் இதர தூண்கள் இல்லையாமோ, அவது நமது அமைச்சர் தூணாவரோ, அன்று. அன்று. பாஷையின் பபன் அஃதனைப் பேசுவோரின் - உள்ளக் கருத்தை செவ்விதின் பிறருக்கு அறிவித்தலே யாமாதலின், பாஷையானது திறப்படத் திறப்பட, இப் பயனையும் எளிதில் பெறப்படுமாறு உவமையணி உயர்வு நவீற்சியணி முதலிய பல வணிகளும் இயற்கனவே ஏற்படுகின்றன. இவை பல சொற்குட் டொகுதியால் வெளியாக்க வேண்டிய கருத்துக்களை, ஒரு சொல்லாலும் சிறுபால் சில சொற்களாலும் செவ்விதின் வெளிப்படுத்தும் பெற்றி யுடைத்தன வாதலின், நுண்ணிய அறிவினையுடைய பெரியர் பலரும் நுண்ணிய பொருட்களை எடுத்தாளா மிடத்து இவைகளை மிகுத்துப் பிரயோகஞ்செய்வது முற்றிலும் நியாயத்திற்கும், மனுஷ சுபாபத்திற்கும், யுக்திஅதுபாத்திற்கும் பொருந்தியதாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும் சூர நெருவனுக்கு உபயோகப் படுங் கூரிய கத்தியே கோழைக்குக் கேட்டினை இழைக்குந் தன்மையே போல, அறிவாளிகளுக்கும் உழைப்பாளருக்கும் மிக்கு நன்னம பயப்பன வாகிய இவ் வணிமலிந்த பாஷா ஞானமானது சோம்பேறிகட்கும், அறிவிலிகட்கும், அறை குறைக் கல்லியுடையவருக்கும், தீமை பயக்குஞ் பெருஞ் சாதனமே யாகின்றது. ஆனதுபற்றி, ஆதி கிரந்த கர்சு தர்களின் நன்னோக்கங்கள் நிறைவேறுதற்கு பிரதியாக “கிணறு வெட்ட பூதம் புரப்பட்ட” தென்ற கதை நிகர நினைத்தேயிராத பல இடை யூறுதிகளும் சம்பவித்தற் கிடமாகி நிற்பதாவது சிறிதும் வியப்பாக மாட்டாது என்பது தெளிவுபடும். இஃதனை சில உதாரணங்கள் கொண்டு எண்டு விளக்குகின்றேன். யான்சொல்லுவன வற்றை உவகை வெறுப்பின்றிச் சீர்தூக்கி நீவிர் பார்க்கவேணுமாய் மிகவும் பிரார்த்தித் துக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். முதலில் நாலேந்து வருஷங்களுக்கு முன் நடந்த ஒருசிறு சம்பவத்தினைக் குறித்துச் சிறிதுபேச வுன்னுகின்றேன். யான் அக்காலம் மேல் நாட்டின் தலை நகராகிய திருவனந்தபுரத்தில் வசிக்கும்படி நேர்ந்திருந்தது. அச்சமய மொருநாள், அவ்விடத்தில் நடைபெறுகின்ற வேதாந்த சபையின் காரியதரிசியாகிய ஒரு மலையாள கனவான் ஒருவர் “Lord Krishna of Brindavana” பிருந்தாவனத்துக் கிருஷ்ண பகவான் என்று தலைப்பிட்ட ஒரு பொதக் கூட்டப் பிரசங்க மொன்று செய்யுமா றிசைய, அதற்குத் தலைமை வகிப்பான் என்னைச் சிலர் வேண்டிக் கொண்டார்கள். பிரசாரகரே சுவாமி விவேகானந்தர் முதலிய பெரியோர்களின் வழியை நன்கு கடைப்பிடித்தாராக மிக்கு நன்கு மதிக்கப் பெற்றவர். ஆங்கிலத்திலும் மலையாளத்திலும்

விற்பன்னர். இதனை நோக்கியும், பொதுக் கூட்டத்துள் எதுவும் பேச வஞ்சியும், என் சிற்றறிவு பற்றியும் யான் இணங்கமறுத்தும், என்னை விட்டார்களில்லை. யானுஞ் சம்மதித்தேன். பிரசங்க மாரியும் ஆரம்பித் தது. தீழ்வருங் கருத்தையடக்கி அவர் ஆங்கிலத்திற் பேசத் தொடங்கினார். "My dear brothers, just conceive with what difficulty we mortals, living on this earth, are able to manage a single wife, aye, and a plurality of wives. If you can conceive this and this successfully then only to some extent you will be in a position to understand how difficult it may be to keep more than two wives. To begin with, let me lead you, say to ten, to hundred, to thousand and to ten thousand. Ah! what a mighty task. I ask you who has done this but our dear dear Lord Krishna of Brindavana the god in human form who alone was able to satisfy the physical cravings of ten thousand and odds women and all without demur. There is surely divinity in this, and even if there may not be other proofs coming forward, to show that Lord Krishna was a god, here surely there is one-a proof of the greatest significance and of the most ponderous weight." கனவான்களே! ஆங்கிலத்தில் அவர் கூறியவற்றை ஆங்கிலத்திலேயே அவர் கொண்ட அன்பு பற்றிய ஆவேசத்துடன் பேசிக் காட்டல் ஒருவாறு இத்தகைய மூட பக்திமான்களின் பக்தித் திறத்தையும் விவகாரப் போக்கினையும் காட்டுதல் கூடுமென வுன்னியே மேற் குறித்த பொருளை ஆங்கிலத்தில் கூறலாயினேன். இதனைப் பேசிய பிரசாரருக்கு அபசாரம் விளைப்பானேனும், அலது அவர் தம்மட்டில் அவர் பக்திக் குறைவிற் பேசியுள்ள ரொன்றேனும், யான் இங்கு சொல்ல வரவில்லை. புராணக் காரர்களால் நன்மைக்கென் நேற்பட்ட முயற்சிகளானவை, எத்துணையும் மாந்தருக்கு அறிவையும், நன்மையும் பயத்தற்கும் நம் மறிலே துணையாகி நிற்கின்ற தென்பதனை ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளும்படியாகவே இதனைக் கூறவேண்டிய தாயிற்று. இனி, இதை, இப் பிரசங்கத்தின் கருத்தே பலருக்கும் உபகாரப்பட வேண்டுமென்ப தாதலின் தமிழிலும் சொல்லி மேற் செல்லுகின்றேன். "உலகத்தில் மனையா னொருத்தியை வைத்துக் காலந்தள்ளுதலே வெகு பிரயாசை அங்ஙனமாக இருவரை வைத்தாளுதல் அதனினும் பிரயாசை யாதல் வேண்டும். பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம் மனைவிகளை வைத்து அவரை ஆதரித்து அவரி லொவ்வொருவரையும் திருப்திசெய்து வைப்பதான

பொறுப்புத் தெய்வமே உலகினில்வந்து அவதார மூர்த்தியாய் அமர்ந்தார்க்கன்றி அமையா தென்பது திண்ணம். ஆதலின், 10,000பெண்களுக்கதிகமானவருடன் யாவரு மொப்பவவப்பளித்து லீலாவினோதஞ் செய்துவந்தவரான நமது அன்பார்ந்த பிருந்தாவனக் கிருஷ்ண பகவான் தெய்வமாகவே யிருத்தல் வேண்டு மென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல விசிதமாகின்றது" என்பதே. அந்தோ! நமது புத்தினுட்பந்தா நென்னே! ஒரு மனைவியை வதுவமை செய்தவனினும் இருவரை, வதுவை செய்தவன் இருபாலுயர்ந்தவன். (இருவரை மனைக் கிழத்தியராய்க் கிடைக்கப்பெற்ற பாக்கியவான்களே, உமக்கு மனம் புண்பட்டுக் கிடப்பினும் இவ்வுரை கேட்டேனும் திருப்தி யடையுமீன்) நிற்க, பதின்மரைக் கொண்டவன் பரமனேபோலும். 4-ஸ்திரிகள்வரை மணஞ்செயும் உரிமை பெற்ற மகம்மதியர்களும், 60, 100 வரை வதுவை செய அனுமதியுள்ள நவாப் துரைகளும், ஈண்டு சாதரணமான நம்மிலுங் பெருங் கடவுள்களாகக் கருதப்படுதல் வேண்டும். வேண்டும். ஆ! ஆ! இத்தகையமுடிபு தருக்க தூலுக்கு மிக்கு ஒத்தே யிருக்கின்றது. விரிபடானே. குற்றம், பிரசாரகர் பேரில் எள்ளத்தனையுமில்லை மென உறுதியாகச் சொல்லுவேன், மாணக்கரின் திறனை யறியாது அவரால் அறிதற்கும் அரிதான விதமாக உண்மைகளை நமக்குப் போதிக்க வுன்னிய நம் குருமார்களையே அஃது சேருதல் வேண்டும். அன்று, அன்று, அவர்தான் என் செய்வர், நம் மதியானது கிருஷ்ண பகஷ்த்து மதிபோலும் குறைவு படலான தன்றோ. இதன் காரணம் அதுவும் காலவசமே யாமெனக் கொள்வம். கனவான்களே! இப்பிரசங்க மாரியினைக் கேட்டதும், என்உளம் பதைத்தது. என் கண்ணும் மாரிபொழிய ஆரம்பித்தது. தடுத்துச் சொல்லாது பிரசங்கம் முடியும்வரை பொறுப்புட னிருந்து, பின் எழுந்து என் அபிப்பிராய பேதத்தினை எடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தேனென்க. விரிக்கிற்பெருகும். உவமான உவமேயங்களை நன்கு பகுத்துணராத குற்றத்தினால் இத்தகைய அபிப்பிராயம் நிகழ்ந்த தென்றும், உண்மையில் 10,000 பெண்களுடன்கூடி, எவரும் எக்காலம் இருந் திருத்தல் கூடாத காரியமென்றும், இது யுத்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் எவ்வளவும் பொருந்தமாட்டாதென்றும், யுகதர்மம் யுகதர்மமென வாதிப்பது வேறு வகையான ஆதாரமில்லாக் காலையில் வேறுவழி காணாது யேற்படுகின்ற வெறுங் கூக்குரல் மட்டையா மென்றும், உண்மையானது ஆக்கியோர் உள்ளக் கருத்தைச் செவ்வனே அரிய முழுமனதோடு முயலுவோருக்கு மட்டுமே வெளிப்படையாகு மென்றும் இன்னும் பலவாறு சொல்லி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் ஆனவர் உலகினுக்கெல்லாம் முன் மாதிரிகாட்டவந்த மநா உத்தம புருஷராக அவதரித்தவ ராகையால், அவரோ இம்மாதிரி செய்வதாக வுன்னுவது

அநீதியும் அயுத்தமு மாமென்றும் பகவத் கீதைகளுக்குக் கருத்தாவான அப்பெரியோர் தம் ஜீவிதகால முழுவதும் 10,000க்கணக்கான அரிய உண்மை பொதிந்து பொலியும் கீதை கருடனையே தம் காலத்தைக் கழித்து வந்தாராதலின், இஃது அதனைக் குறிப்பித் திருத்தல் கூடுமென்றும்; அற்றேல், அவர் சங்கீத நுபுணரென்பது விசிதமாகையால், தலைவன் தலைவியோடு லீலைசெய்து மகிழ்ந்து லௌகீக உலகினிற் மாந்தர் நின்றலை யொப்ப, 10,000க் கணக்கான, காம்போதி, கல்யாணி, பைரவி, சாவேரி தோடி என்பதாக இன்னும் இராகங்களின் பெயர்களாகவும், அப் பெரியோர் அருமை மனையாராய்க் கருதப்படுவாரின் பெயராகவும் பொதுப் படையாக வழங்கிவரும் இவ் விராகங்களை அவர் பாடிச் சுகித்து, அவற்றோடு லயப்பட்டு நின்றனா னென்னும் உண்மையையும், ஒருபால் இஃது காட்டி நின்றலுங் கூடுமென்றும்; பெரியோர் பலருடன் யான் செய்துள்ள சம்பாஷணைகளின் பயனாய் எனக்குக் கிடைத்த சிற்றறிவு கொண்டு எடுத்துக் காட்டலுற்றேன். அவரும் சிற் சில பிரசாரர்களைப் போல் “தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்” என விதண்டா வாதஞ் செய்யாது ஒப்பிப் போயினர்,

ஐஃ வச் செல்வர்களே! என்னை மன்னிப்பீர்களாக. என்னைக் குறித்து ஒரே மூச்சாய் இதுகாறும் பேச நேர்ந்த அவசரத்துக்கா யான் மிக்கும் வியசனப் படுகின்றேன். எனினும், உண்மையைக் காண்டலி லுள்ள உவகைப் பெருக்கானது, சிற்சில வேளைகளிற் தன்னையும் மறக்கச் செய்யுதல் உலக வழக்கே. மாந்தருள் அநேகர் யாதாமொரு அளவிலேனும் தம்மிற் தாமே ருசித்து அறிந்துள்ளதும், அறிந்திருக்கக் கூடியதும், சொல்லற்கரிய பேரின்பத்திற்கு எதுகையாக இவ் வுலகினில் (கோடி ரூபியன்முன் மின்மினி வைத்தாற்போல) கடவுளால் இயற்கையில் அமைக்கப் பட்டதுமான காதலின்பம் என்னும் இன்பப் பேற்றினுக் கென்றேற்பட்ட அகராதியி னின்றும், உவமானமாக மிக்கு பொருத்த முடைய ஒரு சொல்லினை எடுத்து அதுகொண்டு இத்தனை அழகாகவும் பொருத்தமாகவும், கற்பனா சக்தியிலும், அறிவிலும் சிற்த பெரியார் ஒருவர் நம் நன்மையைக் கருதிப் பிரயோகஞ் செய்யில், அநீதோ! அதை இங்ஙனமோ இழிவு செய்வது.

இது நிற்க. இது போன்ற இன்னுமொரு தப்பெண்ணம் நம்முள் நடமாடி வருதலையும் நான் இங்கு உவமான முகமாகச் சுருக்கிக் காட்டு கின்றேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா னானவர் அர்ஜுனனுக்குப் பாரத யுத்தத்தில் சாரத்தியஞ் செய்தானென்றும், அக்காலத்தில்

அர்ஜுனன் தன் குல குருவின்மேல், பாணந்தொடுக்க வஞ்சிநிற்க அதனைக் கண்ணுற்ற பாரதப் போருக்கென் றுதயஞ்செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் குருவைக் கொலை செய்தலில் எவ்வித பாவமுமில்லை என்பதனை நன்குஎடுத்து அவர் அர்ஜுனனுக்கு விளக்குமாறு, அவ் யுத்த முகத்திலே யே யுத்த மத்தியில் பகவத் கீதைகள் அனைத்தையுஞ் சொல்லி முடித்தார் என்று நமக்குள் அநேகர் சாதாரணமாகப் புராணவாயிலாய் நம்பி யிருக்கின்றார்கள். அந்தோ, இது முற்றிலும் அயுத்தமாக தோன்ற வில்லையா? பாரதப்போரை நடாத்திய கிருஷ்ணனும், பகவத் கீதையை யமைத்த கேசவமுனி யெனப் பெயர் கொண்டு பின்னால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானென— பாரதக் கிருஷ்ண ருடன் மாறுபட்டு நின்ற, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும் உண்மையில் ஒன்றாய் இருத்தலை, இவ்விருவருடைய குணதிசயங்களையும் நன்கு நோக்கினார், எவராலும் நம்புதல் சாலுமோ. சாற்றா மின். இன்னும் குல குருவைக் கொல்ல வேண்டு மென்பதோ கீதைக் காரருடைய போதனை யாகும்? (எண்டு இவ் விஷயத்தைக் குறித்த சில ருடைய எதிர் அபிப்பிராயங்களையும் காட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். அவர்கள் ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்துமே யொன்றென அறியும் பேரறிவே கீதையின் சாரமென்றும், அவ் வரிவின் மூலமாகவே ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம் காரியத்தை நிறைவேற்ற உன்னிநு ரென்றும் கூறுகிற்பர். அந்தோ! இஃதுவோ, அத்வைதத்தின் கடைப்பிடித்த வுண்மை. நன்று! நன்று! சாலவும்பொருந்தும்! அருட்கடலாம் பகவான், மருட்கடலு மாவார் போலும்!) இதுபோக, சாரத்தியஞ் செய்கின்ற காலத்து இவர் சொல்லுதல் எங்ஙனம்? அவர் கேட்குதல் எங்ஙனம்? கேட்டதை யுத்தமத்தியில் மனத்திலிருந்துதல் தான் எங்ஙனம்? இவையும், இவைபோல் வனவாம் பல இதர ஆசங்கைகளும், உண்மையில் அறிவை நாடி நிற்கு மெவருக் கும் உண்டாகாமலிரா. இனி இதுவும் பொய்யெனில், இதன் வரலாறு தானென்னை யென, வினவுதல் கூடும். பெரியவர் ஒருவர் எனக்கருளிய உட் பொரு ளொன்றினை ஈண்டு நும்முன் கூறுகின்றேன். பகவத் கீதையைச் சொன்ன பரம புருஷரானவர் பாரதப் போருக்குப் பிற்காலத்தவராதல் வேண்டும். தாம் சொன்ன கீதைகளானவை “பரமாத்மா” வானவர் குரு மூர்த்தமாய் நின்ற “ஜீவாத்மா”வாகிய சிஷ்யனுக்குத், தம் ஐம்புலன்களையும் நெறிப்படுத்தி, அதனால் நூர்நூன் கணக்கான காமக் குரோத முதலிய ஆணவ வகைகளை மாய்த்தல் கூடுமெனும்— எத் தேசத்தாருக்கும், எக் காலத்தாருக்கும் ஒத்ததாய் உத்தமமான உண்மையினைத் தம்மில் அடக்கி யுள்ளன, என்பதை இவர் நன்குணர்த்தா ராதலினால், தாம் கேட்டுள்ளதுமான பாரதக்கதையும் தம் காலத்து முன் நடந்திருந்ததும் இவ் வுவமேயமும் ஏறக்குறைய ஒத்திருக்கக் கண்டு, எவரும்

தீப்பர்த்தஞ் செய்தலுங் கூடுமே யென்பது தம் மனத்தாள் உதிக்கவும் இடமில்லாதுபோக அக்கதையினைத் தம்நூலுக்கு முகவுரை யாக்கித் தம், காரியத்தை உவம ரூபமாய்த் தெளிவுபடுத்தி யிருக்கின்ற ரொன்பதுவே அஃதாம். தெளிவுபட வுரைப்பின், அர்ஜுனன் ஜீவாத்மாவை நிகர்க் கின்றான். அவன் ஏறிவந்த இரதமானது ஜீவாத்மாவை வீற்றிருக்கச் செய்துள்ள தேகத்தை யொக்கும். அதனைச் சாரத்தியஞ் செய்ததாகச் சொல்லப்படும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், தேகத்தின் இயக்கங்க ளுக்குக் காரணமாகி சிங்கின்ற பரமாத்மாவைக் குறிப்பிக்கின்றார். உயுத்த களமானது-உடலைப்போர்த்த உயிர்கள் வாசஞ் செய்தற்கிடமாகிய உல கமே யாகும். உயுத்தமாவது ஆத்மா வசிக்குந் தேகத்தின் கருமேந்திரியங் கள் வறியாய் இயங்கும், ஞானேந்திரியங்களாகிய-ஐவராம், பாண்டவர்க் கும், அவ் வந்திரியங்களை நல்வழிச்செல்ல வொட்டாது எஞ் ஞான்றும் தடுத்து, ஓயாத இ க்கணுக் குள்ளாக்கிக் கஷ்டத்திடையி லிருந்தும், நூற்றுக் கணக்கான காமக் குரோத முதலிய ஆணவ வகைகளாகிய நூறெனுந் தொகை கொண்ட துரியோதனாதிக்கடும், நடப்பது மேற் குறித்த பஞ்ச இந்திரியங்களுக்கும் இத் துர்க்குணங்கள் யாவையும் அடுத்த தாயாதிக் காரர்களே பென்பது நம்மில் அனைவருக்கும், அநுபவமு மாகும். இவ் யுத்தத்தில் இறுதியில் ஐம்புலன்களே வென்றனவாம் யென்றவர், ஸ்ரீ பகவானின் பாதார வித்தத்தை யடைந்தாரென்க.

ஈனவான்களே! அவசரப்பட்டு எதவும் செய்ய வேண்டிய தில்லை, யாதலின், இவ் வுண்மையைச் சற்று நீவிரே சிதானித்துப் பாரு மின். உருவகமாகச் சொல்லிய முகவுரைக்க இந்நிதப் பாடேனில்; மற்றையப் புராண பாகங்கள் படுப்பாடுகளைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

ஐசவச் சீரியர்களே! ஒப்பும் உயர்வு மற்ற சைவ மதத்தி னுக்கு யான் அபசாரம் செய்யுமாறு ஏண்டு முன் வந்ததாக உன்னற்க! அபசாரம் செய்யு மவரை, அபசாரஞ் செய்யாதபடி பிரார்த்தித்துக் கேட் டுக் கொள்ளவும். அங்ஙனம் உண்மை நூற்கள் அபசாரஞ் செய்யப்படா வாறு, வேண்டிய நெறிகளை என்னறிவுக் கெட்டிய அளவில் எடுத்துக் காட்டுதலுமே எனது நோக்கமாகும் என வறிக.

இதுபோலவே, நம் சித்திரபுத்திர நயினார் கதை வரலாறு மாகும். “சித்தினைக்குச் சித்தினாயில், சிறந்த பொளரணியில்” என்று ஆரம்பிக்கும் அந் நூலினை, நம்மில் யார்தாம் அறியாதவர். நாம் உள்ளத்தி னிகடையில் உன்னும் நுண்ணிய கருத்துக்களையுங்கூட ஒன்று விடாமல் ஒலக் கணக்கில் உடனுடன் பதிந்துவைக்கின்ற கணக்கர் இவ ரொன்பதும்

இறந்தபின்னர், இவர் கணக்கைக் கேட்டே எமதரும இராஜன் நம்மக்கு வெருமதியும், தண்டனையும் அளிப்பா ரென்பதுவும், நம்மில் சிறு குழந்தைகட்குத் தெரிநதுள்ள ஓர் விஷயமே யாகும். இதனை உற்று நோக்கிவீர்களாயின், இதனுள் அடங்கி யிருக்கும், அரிய பெரிய இரகசியத்தை யறியலாகும். சித்திரபுத்திரர் என்னும் பதத்திற்கு “எண்ணங்களை நிக் காட்டு செய்பவர்” என்று பொருள்.—எனில், இவ்வெண்ண ஒரு கணக்கார் தாமோ? அன்று, உருவகத்திலன்றி உண்மையில் இவர் கணக்கரல்ல. எப்படி சாதாரண ஆகாயத்திலே சப்த சலனங்கள் உண்டாகிற காலத்தில் அவைகளை வெகுதூரத்துக்கு மப்பாலிருந்து (Wireless Telegraphy) மூலமாய் அறிதலை யாம் கேட்டிருக்கின்றோம். இஃதேபோல, நமது சித்தத்தில் எண்ணங்களானவை ஜனித்த மாத்திரையில், அவைகள் (Ether) என்றும், பரமாகாயத்தினில் சலனங்களை உண்டு பண்ணுகின்றன வென்றும், இச் சலனங்களைக் கவனிக்க வல்லார் யாவரும் அறிதல் கூடுமென்றும், ஆதலால் (Telepathy) எண்ணத்தைத் தூரமின்று மறிவது சாத்தியமாகு மோர் விஷயமே யென்றும், நம் பூர்வீக ரிடமிருந்து கற்று மறந்து, மீண்டும் மேல் நாட்டா ரிடமிருந்து, சாஸ்திர வழியாய்த் தற்காலம் கற்றுவருகின்ற உண்மை நம்மில் அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த எண்ணங்களின் சலனங்களைப் பதிவு செய்கிற பரமாகாய மாகிய (Ether) சக்தித் தோற்றத்தினையே நம் முன்னோர் சித்திரபுத்திரராக உருவகப் படுத்தி யுள்ளார்கள். ஆ! பாமரருக்கும், பாவலருக்கும் இவ் வருவகம் எத்துனை உதவியைப் புரிபவல்லது! இதனையும் மறந்து நிற்கின்றோமே! சித்தினாமாச மாவது வருஷத்துக்கு முதல் மாதமானபடியால், அதில் புத்தி யெல்லாம் தெளிவுபட இருக்கும், பூரணச் சந்திரிகை காலத்திலே, தாம் நன்மை புரியில் நன்மையும், தீமை விதைக்கில் தீமையும், விளையும், என்னும் கருமத்தின் பலாபலனை (The truth of the Karma Theory) ரூபகத்தி லிருத்திக் கொள்ளற்குப் பதிலாக ஆயிரக் கணக்கான குத்திரங்களை மறைவிலும், பகிரங்ஊத்திலும், செய்து விட்டு, அற்றை நாள் கரும்பு கட்டி, வாழைநாட்டி, பருத்தி, கடலை, பயறு, அரிசி முதலியவற்றை--கால் தட்டுக்குச் சில்லறைமாற்றி வாங்கிப் பிராமணருக்குத் தானஞ் செய்கின்றதுவும், சூழ்ந்தை பசுவினின்றும் பிறந்தால்தான் சாப்பிடுவேனென மூட வைராக்கியஞ் செலுத்துதலும்--மிக்க நகையாடற் பாலதேயாகும்.

ஐனவாங்களே! இங்ஙனம் உருவகவழியாய் உயர்ந்தோர் உண்மைகளை உலகினுக்கு வெளிக்காட்டா நிற்ப, இதனை அறியச் சக்தியற்ற வராய், பல குருடர்கூடி ஒரு யானையைப் பார்த்த கதையாய், நாம் உண்

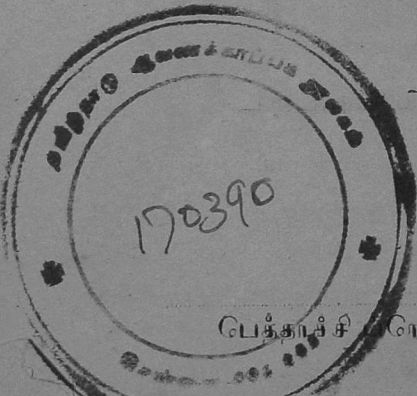
மைகளை நாடி நிற்குங் காக்கி மிகவும் பரிதபிக்கத் தக்கதே. இதனால் விளையும் மதப்போர்களும் பலதே யாகும். இவற்றை யெல்லாம், ஈண்டு கூறி முடித்தற்கு, எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் அவசாசங் காணுது பற்றி இவைகளை விட்டுப், பாரதம், இராமாயண மிவைகளின் உள்ளுறைப் பொருள்களை மறந்தாராய்-சாறைஓழுகவிட்டுச் சக்கையைமட்டும் சுவைத் துமகிழும் பாலகர்க் கொப்ப-நாம் நிற்கும் நிலைமையைச் சுட்டிக்காட்ட, இரண்டொரு உதாரணங்கள் சொல்லி முடிக்கின்றேன். நம்மில் அநேகர் கம்பராமாயணத்தை வாசித் திருப்பார்களே யன்றி, அதற்கு முத னூலாகிய வால்மீகி இராமாயணத்தை வாசிக்க நேர்திராது. ஆதலின் வழி நூலாகிய கம்ப ராமாயணத்தில், நமது கம்பர் முத னூலி னின் றும், காலத்துக்கும், யுத்திக்கும், கவிதைக்கும் அவசியமான சில மாறு தல்களை செய்திருக்கின்றார், என்பதை முதலிற் சொல்லிக் கொள்ளுகின் றேன். ஆகவே, முதல், முதல், நாம் காணும் கம்ப ராமாயணமானது முற்றிலும் சரித்திரவகை யன்று, புராண ஹிதிகாச வகைமட்டே யென் பதனை அறிவித்துக் கோண்டேன். ஏனெனில், சரித்திரமாகில் என் ளள வும் மாறுதல் இயையாதன்றே. இது நிற்க. இவ் விராமாயணத்தி னின்றும் பொதுவாக அநேகர் இதுவரை அறிந்துள்ள தெல்லாம்--பூநீஇரா மர் பகவத் அவதார மென்றும், இராவணன், பத்துத் தலையும் இருபது கையுமுள்ள இராக்கூத னென்றும்; இவர் அக்கிரமமாக சீதாதேவியை மாண்பங்கு் செய்ய வுன்னி, பூரியோடுகூடப் பன்னக சாலையைப் பேர்த்து எடுத்துத் தன் இரதத்தில் வைத்துச் சென்றாரெனவும், வழி யில் ஜடாயு பகலியானது, வழிமறித்து அகோர யுத்தஞ்செய்ய அதனையும் வெட்டி வீழ்த்தித், தன் தேசமேகிச், சீதா பிராட்டியைக் கொடுங் காவில் இராக்கூத ஸ்திரிகளாற் சிறை வைத்தன ரென்றும், இதனைக் கண் டோர்த இராமர், இந்தியாவின் தென்பாகத்தில் வசித்துவந்த, வானர அரசனின் உதவி பெற்று, அவர் மக்திரி கூறிப்பா நவணாயே கடல் தாண்டுவ ராதலின் ஒற்றனுபபியும், பின்னும் இராவணன் தளராதது கண்டு, இவர் தந்த பெரும் வானரப்படையுடன் இந்தியாவின் தென் கீழ் முனை யருகு, ஆங்கு கடலானது வழிமறித் திருந்ததபற்றி அணிற் பிள்ளைகள் உதவி கொண்டு மணற் பால மியற்றி அதனைக் கடத்து, அங்கு இலங்கைக் கோட்டையை வளைந்த, இராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்தா னென்றும், யுத்தத்தில் இலக்குமணன் சோர, ஹனுமார் பெரிய மருத்துமா மலையி னைப்பெயர்த்துக் கொணர்ந்து மூலிகைதர, அதனால் இலக்குமணன் உயிர் பெற்று, மீண்டும் யுத்தம் புரிந்து இறுதியில் இராவணாதிகள் மாள, இராம ராதிகள் ஜெயமடைந்தா ரென்று முள்ள இவ் விஷயங்களே. கனவான் னே! சற்று நிகாணித்துப் பாருங்கள். காய்ப்பு, உவகை நீக்கிச் சற்று

கவனியுங்கள்—பத்துத் தலையும், இருபது கையு முள்ளவன் இராவண னொருவன் றுளே? அவர் காலத்தில் அத்தகைய உருவினர் வேறெ வரு மின்றே? அவர் பின் சந்ததிகளையும் விட்டுப் போனாலிலையோ? அவர் தம் இராசுதக் கூட்டமெல்லா மெங்கு போயின.—பத்துச் சூரர் களுக்கும் தன்னிற் றுளே. நிகரான வீரன் என்று அவன் புயவலியைக் குறித்தற்கும், பத்துத் தலையையும், இருபது புயத்தையும் உருவக வழியில், கவிகள் கற்பித்தா ரென்னில், இஃது எத்துணைப் பொருத்த முடையதா யிருக்கும். இராம ராதிகளாகிய ஆரியர் தென் னாட்டிலேயே சூரிய வெப்பத்திலே வதங்கி கருப்பு நிறமெய்தப் பெற்று நின்ற, இலங் கைத் தீவிலும் தென் னிந்தியாவிலும் குடியேறி யிருந்த, இராவணன் குடிகளாம், தமிழ் மக்களை இராசுத னென்றல்லாமல் வேறு எப் பெயர் கொடுத்து அழைத்தல் செய்குவார்? இனிப் பூமியோடு சீதா தேவியை இராவணர் கைப்பற்றினா னென்பது தமிழ் நாட்டினுக்கு வடமொழியி லுள்ள வோர் விஷயத்தைத் தமிழ்ப்படுத்தி யுதவுங்காலையில் “அந்சியர் தொடுவதினாலுங் கற்பழியு” மென்ற கருத்தினைக் கொண்ட தமிழருக் கியைய—இராசுதப் பெயர்கொண்ட இராவணனை இங்ஙனம் பூமியோடு சீதா பிராட்டியை வாரச் செய்தது—கவியின் சாமர்த்தியத்தையே காட்டு வதாகும், உண்மையிதுவென்பது, வால்மீகி இராமாயணத்தில், தலைமுடி யிலொருகையும் துடையி லொருகையுமாக, இராவணன் தூக்கியதாக எழு தியிருத்தலைக் கேட்டவருக்கு நன்கு விளங்கும். இன்னும், ஜடாயுவைப் பகடியாக்கி யுள்ளவர்கள், நமது கீர்த்திபெற்ற சித்திரவிற்பன்ன இரவிவர் மரும், இதனைக் காட்டி விசித்திரப்பட மொன்று வரைந்துள்ளார். பார்த் தற்குத் திவ்வியமான படமே யெனினும்; உண்மையைத் தன்னுள் அடக் காத படமென்பதினை—அதனைக் கண்ணுறும் போதெல்லாம் யான்நினைக்க றேரிகுகின்றது. ஜடாயு பகடியானால் பேசுவ தெங்ஙன்? இராமபிரான் அதற்குரிய சரமகிரியைகளைச் செய்வானென்? என்னும் வினாக்களுக்கு பகடி யென மொழியுங் ககடியார் பதிற் சொல்லுதல் அரிதாகும். இஃ தன்றியும், இராவணன் சீதா பிராட்டியானைத் தூக்கிச் சென்ற சமாசார மானது தன் காது லெட்டிய மாத்திரையில், பகடிபோல பறந்து, ஓடா டியும் வந்து இரதத்தைக் குறுக்கிட்டார் என்று சொல்லுவான். உருவக முகமாக ஜடாயு பகடி போன்றார் என்றது கவியின் பிழையாமோ? இரவி வர்மாவின் பிழைதா னாகுமோ! இது நிற்க, சீதா பிராட்டியானைக் கொடுங் கானமாம் அசோக வனத்தில் இராவணன் சிறைவைத்து; இராசுத ஸ்திரிகளைக் கத்தி கேடயங்கள் சகிதம் காவலும் வைத்திருந்தா ரென்ப தாக—இரவிவர்மப் பட மூலமாகவும், இராமாயணப் பாக்கள் மூலமாகவும் அறிகின்றோம். சிருங்மாவணம், கனகக் குன்று முதலிய வைகளில்

உள்ள வனமும் குன்றும், முறையே உத்தியான வனமும், (Hillock) உயர்ந்த மாளிகையும் ஆகுங்கால்—எத்தனையோ அருமையாய் தன் பத்தினியும், சகோதரியும் ஊடு உறவாடி வரும்படியாக இராவணன் வைத்திருந்த இட மொன்று மட்டுங், கொடிய கானகமாகுதல் எங்ஙனம்? உருவகமியான, வனமன்றி, உண்மையான கொடே வனமாகுதல் பொருந்தா? இஃதொன்றோ! தென் னிந்தியாவில் வானர்கள் (குரங்குகள்) குடியிருந்தனவாம். மூத்த குரங்கு தேசமாண்டதாம். இளைய குரங்குக்கு இளவரசுப் பட்டமாம். சேனாதிபதியாம். மந்திரியாம். தூதாம். துணைவலியாம்.—பேசங் குரங்குகளாம்.—என்ன உண்மை! என்ன உண்மை!—அஃதோ! திராவிடருடைய உருவமும் நிறமும் பற்றி, வடநாட்டினின்றும் வந்த ஆரியர், இவரை உல்லங்கனஞ் செய்து, வானர் எனக் குறித்துளா ஒன்றாவது கொள்ளக் கூடாதா? அலது (Celestials) வான நாட்டார் எனப் பெருமைப் பொருள் தொனிக்குமாறு—வானவர்—எனத் தமக்குச் சிறப்புப் பெயர், தம் நாகரீக மிகுதியால் இவர்கள் இட்டு வழங்கியதை—ஆங்கிலர் சிலர், “சொக்கலிங்க” மென்னும் திரு நாமத்தை “சக்கலங்கம்” எனமாற்றி அழகாகச் சொல்லுதல் போலும்—வானவர் என்பதனை, வானவர் எனத் தப்பாய் அழைத்தனர் என்றாவது கொள்ளக் கூடாதா?—என்னில், பிற்காலத்தக் கலிகள் முற்றிலும் இவரை வானவராக்கி நீண்டமுகமும், நீண்டகைகளும், வாலங் கொடுத்த தன்மை எளிதிலறியப்படும். “கட”ல யேன் அனுமார் தாண்டியருக்க மாட்டார், மலையையேன் தூக்கி யிருக்க மாட்டார்.—கலியுக பீமனாகிப் (Sandow) சாண்டோ, Pr. இராமமூர்த்தி இவர்களைப் பார்க்க வில்லையா”? என்பதான விவகாரங்களைச் சிலர் கொண்டு வருகின்றார்கள். இவ் விவகாரமானது நன்கு விசாரிப்பின், வலிபற்றதாகக் காணப்படும். சரித்திர மெதுவிலும், இதுவரை காணப் படாததும், உலகினில் வேறு கேட்கப் படாததுமான இவ்விஷயத்தை—அக்காலத்தில் இலங்கையும் தென் னிந்தியாவும் கடலாற் பெரிதும் பிளவுபடவில்லை யென்னும் உண்மையை யறிந்தோர்—வெகு எளிதில் பொருட் படுத்திக் கொள்வார்களே. யான் கூறிய தற்கத்தாக்கியாக—காவிரிபூம்பட்டின மழிந்து மறைந்ததும், குமரிநாட்டின் குமரிநதி கடலால் விழுங்கப் பட்டதும், தென்மதுரை சமுத்திரத்துக் கிணாயகி அமிழ்த்ததும், கீழ்த்தேயம் கடல்வாய்ப் பட்டதற் கொப்ப, மலைக்கு மேற்பாகத்தில் நிலம் நீரினின்றும் வெளி வாங்கியதும்—ஒருவாறு தற்கால ஐரோப்பியர் பூகோள சாஸ்திர விஷயமாய்ச் செய்துள்ளதற்கும் பொருந்து மென உன்னுகின்றேன். இதுபோலவே—குந்திகாதாவழி கர்னன் வெடித்ததும், மரியாள் ஆவிபட்டு குழந்தை பெற்றதுமாகும். கனவான்களே! உண்மையில் நமது புராணங்களில் அனேகம்

உருவக வழியிலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவைகளை நிராகரித்தல் வேண்டுமென யான் சொல்ல வரவில்லை. எவராவது சொல்லினும் சகியேன். அவைகளின் உட்கிடைப் பொருள்களைச் சிரமப் பட்டேனும், அறிந்து கொள்ளவும், அவற்றால் நாம் உபகார மடையவும், பிறதேயத் தாரின் நகைக்கு இலக் காகாமல் அவர் வியப்புக்கே இடமாகவும்,—கடவுளால் நமக் களிக்கப் பட்ட, யுக்தி யென்னும் பிரமாணத்தைச் சந்திகம் வந்த விடங்களிற் கலந்தும்,—இனியினும் உருவக வழியில், எத்தலுபுராண முதலியன உண்டாகாமற் பாது காத்தும், சத்திய மேம்பியும், அசத்தியங் கெடுத்தும், எவ்வழி யுண்மை வரப்பெறினும் அன்புடன் ஏற்குமாறு நம் மனத்தினை விசாலப் படுத்தியும்,—நம் மூதாதைகளுக் குரித்தாகியிருந்ததும், நமக் குரித்தாக வேண்டியதுமான, தேசப் பெருமை, ஜாதிப் பெருமை, மதப் பெருமைகளைச் சோரவிடாது காத்து, நம்மை யுந், நம சந்ததியார்களையும் புனிதராக்கிக் கொள்ள வேண்டு மென்பதே எனது பிரார்த்தனை. அங்ஙனம் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் புரிவாராக.

4-வது சைவ மகா சங்கம், தேன்காசி. 1913.

பெத்தாச்சி ரெஸ், பாளையங்கோட்டை.—1915.

சைவ சபை, பாளையங்கோட்டை.

1836-ம் ஆண்டு நிலையிடப்பட்டு, 1860-ம் ஆண்டு 21-வது ஆக்டுப்படி 1912-ல் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

சபையின் நோக்கங்கள். 1. திராவிட மொழிகளைப்பயிலச்செய்து, அவற்றின் பகுதிகளுக்குள் உள்ள நெருங்கின தொடர்பை உணர்த்தி அம் மொழிகளுக்குத் தாய்மொழி ஒன்றே எனத் திராவிடர் மனதில் பதிவுறுதல். 2. அறநிலைப்பொருள்களின் தர்மகர்த்தர்களை இணக்கி, அவர்கள் அவ் புறங்களைத் தற்கால முறைகளில் நடத்தும்படி தூண்டதல். 3. திராவிட மதத்தினைப் பொது ஜனங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியச்செய்தல். 4. பிற மத நிந்தனையின்றியும், அம்மதங்களில் இணக்கமில்லாத கொள்கைகளிடத்தில் வெறுப்பின்றியும் ஆம் துணையும் திராவிடரை ஒருங்கே அன்பு பாராட்டச் செய்தல்.

நிறைவேற்றும் வழிகள். சமய நற்பயிற்சி வகுப்புகள், வாரந்தோறும் பிரசங்கங்கள் செய்தல், ஆண்டுகடோறும் மகாசங்கங்கள் கூட்டுதல், தென்னாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்தல், புத்தகசாலை, துண்டுப்பத்திரங்கள், புத்தகங்கள் வெளியிடல், ஆகிய இவற்றின் வழி குறித்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றலாகும்.

திராவிட அன்பர்கள் (தமிழர், தெலுங்கர், மலையாளர், கன்னடர், துளுவர்,) அனைவரும் உறுப்பினராக விரும்புகிறோம்.

முதற்பணம் ரூ. 4.

வருஷசந்தா „ 1.

ஜீவிதகாலசந்தா „ 25.

ஜீவிதகால உறுப்பினர்கள் பின் எவ்வித சந்தாவும் கொடுக்காமலே ஜீவிதகாலம் வரை உறுப்பினராகவே இருக்கலாம்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலைமலும் பாளையங்கோட்டை சபைக் கட்டிடத்தில் பிரசங்கம் நடைபெறும், அன்பர்கள் அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

பேத்தாச்சி அச்சுக்கூடம், பாளையங்கோட்டை.

இந்த அச்சுக்கூடத்தில், புத்தகங்கள், தேவதா, உண்டியல், குறிப்புப் பேரேடுகள், வில்லிங் காஃடு, லேட்டர் ஹெடிங் வக்கீல்களுக்கு வேண்டிய பாரங்கள், பட்டா, முத்தலிக்கர, முதலியன தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வேண்டும் கல்களில், வேண்டும் சைஸ்பேப்பர்களில், வெகு விரைவாயும், அழகாயும், செய்து கொடுக்கப்படும். பயிண்டிங் வெகு அழகாயும், உறுதியாய்மிருக்கும். இதன் ஊதியம் யாவும் சைவ சபைக்கே உரியன.

ஆகையால் இச்சபையின்பால் அன்புமிக்க தமிழ்பிமானிகள் யாவரும் தங்கள் வேலைகளையும், தங்கள் வழி வரக்கூடிய வேலைகளையும் சபைக்கு அனுப்பித்தந்து ஆதரிப்பீர்களாக.

பள்ளிக்கூடம், சபை, கோவில் முதலிய அறவிலகலின் உபயோகத் திற்காகக் கொடுக்கப்படும் அச்சு வேலைகளுக்கு அவைகளின் பொருளாதார நிலைக்கேற்றபடி அச்சுக்கூலியில் கம்மிஷன் கழித்துக் கொடுக்கப்படும்.

—:(0):—

புத்தக விளம்பரம்.

தமிழர் பழமை, அவர் நாட்டுச் சரிதம், அவர் மொழி வரலாறு, அறநிலை, அதைத் திருத்தும் முறை; இறை, உயிர், வினை இம்முப்பொருள் உண்மைக்கு நிலைக்களமாகிய திராவிடமதம், இப் பொருள்கள் பற்றிய பிரசங்கப் புத்தகங்கள், துண்டுப் பத்திரங்கள் முதலியன தமிழ் உலகிற்கு பயன்படும்படி அடியிற்கண்டவாறு குறைந்த விலைக்குத் தயாராயிருக்கின்றன. 5-வது சைவ மகா சங்கப் பிரசங்கங்கள் அச்சிவிருக்கின்றன. விரைவில் வெளிவரும்.

1-வது சைவ மகாசங்கப் பிரசங்கப் புத்தகம்	8mo	163பக்கம்	0—8—0
2-வது	"	"	153பக்கம் 0—8—0
3-வது	"	"	236பக்கம் 0-12—0
4-வது	"	"	178பக்கம் 0-12—0
திராவிடமதம்			33பக்கம் 0—4—0
தேக தேகி விவேகம்			16mo 0—2—0

St. Appar. with a foreword by P. Ramanathan,

K. C., C. M. G., [English]

R. 8mo 48 pages 0—6—0

சைவ சிராத்த விதி

0—8—0

தொல்காப்பியர் சரித ஆராய்ச்சி

0—0—6

இப்புத்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் யானையங்கோட்டை, பெத்தாச்சிப் பெருஸ் மாணேஜருக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். தபாற் கூலி பிரத்தியேகம். வி. பி. போஸ்டு மூலமாயும் அனுப்பப்படும்.

மாணவர்களுக்குப் பாதி விலைக்குக் கொடுக்கப்படும்.